

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA
राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता ।
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

पर्याय संख्या
Class No. **P 891.421**
पुस्तक संख्या
Book No. **Bh258**
रा० पु०/ N. L. 38.

MOIPC-S4-59 ENL/64-1-11-65-100,000.

ਚਿਤਰਾਤੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਬਉਤਪਤੀ ਹਨੂੰਮਨ ਨਾਟਿ
॥ ਗਲਿਖਮਤਿ ॥

ਭਾ. 42
ਪੰ. 252

ਗੁੰਮਕਾ॥

॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਰਾਖ ਪਤ ਬਾਣੀ ਰਾਮਜੀ ਨਾਨਕਾਦੇ ਗੁਰ ਜੋਇ
ਬੰਦੇ ਪਰ ਪੰਕਜ ਸਰਾ ਮੰਮ ਉਰ ਫਾਜਾ ਹੋਇ॥
॥ ਸੋਠਾ ॥

ਧੂਮ ਗਿਆਨ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ॥
ਨਾਮਸਕਾਰ ਬਹੁ ਬਾਰ ਕਰੇ ਪਦਾ ਬੁਜ ਸੀਸਧਰਾ॥
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਮਹਾਤਮਜਨ ਸਿਤਾ ਭਗਤਾ ਗਿਆ
ਨੀਆ ਨੂੰ ਮਲ੍ਹਿਮਤੈ ਕੇ ਜਿਸਤਰਾਂ ਇਸ ਪੋਥੀ ਹਨੂੰਮਨ ਨਾਟ
ਟਕ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਮਹਾਤਮਜਨ ਆਪਨੀ
ਆਪਨੀ ਬੁਧ ਅਨੁਸਾਰ ਦਸਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਤਰਾਂ ਮੇਰੇ
ਬਾਣੀ ਭਾਈ ਸਾਂਹਿਬ ਭਾਈ ਹਰਸਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜੁਨਿਆ ਹੈ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਕਾ ਇਸ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਫਰਟਣ ਕਰਨ ਹਾਂ ਦੇਖੀਏ ਭਾਈ ਹਰਸਾ
ਸਿੰਘ ਜੋ ਕੇ ਉਮੰਟਲ ਕਾਲਜ ਲਹੌਰ ਮੇ ਉਸਤਾਦ ਥੇ ਔਰ ਬੇ
ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਪੁਜਾਰੀ ਤਰਨਤਾਰਨੀਏ ਕੇ ਥੇ ਸੋਚਿਓ ਅਸੇ
ਲਾਇਕ ਥੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਕੁਛ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਓਨਾਂ ਨੇ
ਇਸਤਰਾਂ ਫਰਟਣ ਕਰਾ ਸੀ ਕੇ ਜਹਾਂ ਗੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਵੇ

ਨਾਦੇਨਾਮਤੇ ਮਕਸ਼ਾਮਸੀਤ ਸਹ ਦਰੇ ਮੇਮ
ਤਿ ਤਿਨ ਕੇਸ ਪਰ ਕੰਡੇ ਦੁਇਆ ਐਰਾਵਤੀ
ਜਕ ਨਾਮਪਰ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਹੈ ਜੋ ਚਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਮੁਨਸੀ
ਰਾਮ ਮਤੀ ਜੋ ਕਿ ਸਿਸਕ੍ਰਿਤ ਐਰੇ ਫਾਰਸੀ ਬਹੁਤ ਹਫ਼ਾ
ਏਸਨ ਸੋ ਚਿਨ ਨੂੰ ਜਹਾਂ ਗੀਰ ਬਾਦਸਾਹਨੇ ਕਿਸੇ ਕ
ਮੀਕਰਕੇ ਕਿਲੇ ਗੁਵਾਲਿਅਰ ਦੇ ਨਜਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ
ਜੋ ਕੇਦਖਨ ਦੇਸ਼ ਵਿਖੇ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਹੈ ਜਿਸਦਿਚ ਕੁਛ ਕਕਲ
ਗੁਰੂ ਗਰੋਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਛੀਟੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵੀਤ ਪਕਰਦੇ
ਰਹਿੰਦੇ ਨ ਕਰਨੇ ਨੇਰੇ ਗਜੇ ਬਦੇ ਐਰੇ ਸੁਰਾਰਤ ਚੰਦੂਬਤੀ ਦੇ
ਏਰ ਚੰਦੂਦਾਹਲ ਬਹੁਤ ਗੁਰਬਿਲਾਸਾਦਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਇਅ
ਪੈਰਿਸਕਿਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਐਸਾ ਮਕਸ਼ਾਮ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਸੁਫੇਦੀ
ਦਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਸੋ ਜਹਾਂ ਗੀਰ ਬਾਦਸਾਹਨੇ ਕਿਸੇ
ਕੋਰ ਪੀਏ ਸਬਬ ਮੁਨਸੀ ਹਿੰਦ ਰਾਮ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਚਿਸਮਕਸ਼ਾਮ ਵਿਖੇ
ਨਜਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਿਸਦਕਤ ਮੁਨਸੀ ਸਾਹਿਬ ਕਿਲੇ ਦੇ ਵਿਚ
ਗਏ ਤੋ ਮਕਸ਼ਾਮ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਹਾਇਤ ਹੀਤੰਗ ਹੋਇ ਰਲੀਲਾਂ ਵਿ
ਚ ਪਏ ਗਹਿਨ ਇਕਦਿਨ ਚਿਨ ਨੇ ਆਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਏਹ ਸਲ
ਹ ਕੀਡੀ ਕੰਕੁਛ ਉਸਤਤੀ ਸੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕਰੀਏ ਜਿ
ਸਤਾਂ ਸਿਸਕ੍ਰਿਤ ਮਹਾਂ ਨਟਕ ਮੇਰੇ ਚਿਨ ਨੇ ਨੇਰੇ ਕੁਦਰਤ ਕਰ ਦਿਤਾ
ਸਿਮਤ ੧੬੮੭ ਬਿਕ੍ਰਮ ਸੀਤਰ ਇਸਹ ਨੂੰ ਮਾਨ ਨਟਕ ਨੂੰ ਮੁਨਸੀ
ਹੋਰ ਸਿਪੁਰਨ ਕੀਤਾ ਉਤਪਤੀ ਇਸਤਰਾ ਹੋਈ ਕਿ ਜਿਸਪੰਤਤ
ਖਲੇ ਵਿਚ ਰਹਦੇ ਸੀ ਚਿਸਮਕਸ਼ਾਮ ਦੀ ਆ ਕੇ ਧਾਤੇ ਕੋਲਿਆ ਦੇ
ਨਾਲ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ ਜਦ ਕਰੀਬ ਦੋ ਧਿਆਵਾਂ ਦੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਤਦ
ਕੰਦਾ ਦੀ ਸੁਫੇਦੀ ਵੀ ਠੀਕ ਨਾਂ ਰਹੀ ਤੇ ਜਹਾਂ ਗੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ
ਬੇਟਾ ਵਾਸਤੇ ਮੁਲਾਕਤ ਮੁਨਸੀ ਹੋਰ ਦੀ ਆਇਆ ਤੇ ਮਿਲ ਕਰ

ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਕੇ ਮੁਨਸੀ ਸਾਹਿਬ ਕੁਛ ਕਾਰ ਖਿਜਮ.
ਏ ਅਗੇ ਮੁਨਸੀ ਚਿ ਦਰਾਮ ਕਹਨ ਲਗੇ ਕਿ ਹੋਰ ਤੋ ਕੁਛ
ਨਹੀ ਪਰੰਤੂ ਕੁਛ ਕਾਰਜ ਤੇ ਇਕ ਕਲਮ ਦਾਨ ਤੇ ਸਨਮ
ਬਖਸ਼ਿ ਹੋਰ ਤੁਆਪਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹਨੇ ਮੁਨਸੀ ਚਿ ਦਰਾਮ
ਏ ਬੇਟੇ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੇ ਨੇ ਕਾਗਤ ਜਹਾਂਗੀਰੀ ਜੋ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ
ਕੀ ਸਿਕੇ ਪਰਸੀ ਤੇ ਕਲਮ ਦਾਨ ਤੇ ਸਿਆਹੀ ਮੁਨਸੀ ਹੋਰ ਨੂੰ ਇ
ਅਦਿਤੀ ਜਦ ਕਾਗਤ ਸਿਆਹੀ ਮੁਨਸੀ ਹੋਰ ਬਾਸ ਅਗਾ ੪। ੧
ਰ ਤੇ ਚਿਨਾ ਲਿਖਨਾ ਅਥੰਡ ਕਰਾਇਰਾ ਬੇੜੇ ਹੀ ਕਾਲ ਵਿਚ ਸਪੁਰ
ਹੋਇਆ ਜਦ ਸਪੁਰਨ ਹੋਰ ਸਾਤਰ ਸੀ ਹਨੂੰ ਮੁਨਸੀ ਚਿ ਦਰਾਮ
ਏ ਹੋਰ ਮੁਨਸੀ ਚਿ ਦਰਾਮ ਨੂੰ ਪੰਡਿਤ ਖਾਨੇ ਵਿਚੋ ਕੁਛ ਲੈ ਗਏ
ਏਹ ਬਸਰ ਜਦ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਹੋਈ ਕਿ ਚਿ ਦਰਾਮ ਦਾ
ਕਿਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀ ਲਗਾ ਤਦ ਜਹਾਂਗੀਰ ਦੁਤ ਨਵਾਜ ਤੇ ਆਏ
ਜਦ ਆਨ ਕਰ ਕਵੀ ਸਰੀ ਮੁਨਸੀ ਹੋਰ ਦੈ ਦੇਖੀ ਦੇਖ ਕਰ ਕ
ਹਿਨ ਲਗੇ ਕੇ ਜਿਤ ਨੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ ਇਸ ਬਸਤ ਤੇ ਫਿਰ ਹੀ ਹੈ
ਚਿਸ ਬਸਤ ਤੇ ਨੂੰ ਸਿਗਲ ਮਾਰ ਛੁਡਿਆ ਏਹ ਬਸਰ ਦਸਵੇ ਪਾ
ਤਸਾਹ ਸੀ ਹੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕਲਗੀਧਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁ
ਨੀ ਕੇ ਕਿਸੇ ਲਖਸਨੇ ਕੋਈ ਬੜੀ ਸੁਦਰ ਕਵੀ ਸਰੀ ਕੀਤੀ
ਹੈ ਚਿਸ ਕਵੀ ਸਰੀ ਨੂੰ ਜਹਾਂਗੀਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੰਡਿਤ ਖਾਨੇ ਵਿ
ਚ ਸਿਗਲ ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਨਾ ਸਿੰਘਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕੀ
ਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਜਾ ਕਰ ਓਕਵੀ ਸਰੀ ਲਿਆਵੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹ
ਕੀਤੀ ਸਭ ਰੁਪਕਰ ਰਹੇ ਚਿਸ ਫਕਤ ਦੁਲਾਡੀ ਵੀ ਦਰਸਨ ਲਗਾ
ਦੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਚਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਲੋਕ ਜਨ ਦੇ ਹੋਨ ਕੇ ਬੜਾ ਭ
ਰਾ ਬੋਰ ਸੀ ਚਿਸ ਫਕਤ ਚਿਹ ਕਹਨ ਲਗਾ ਸਦੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੇਨੂੰ
ਅਲਮ ਕਰੇ ਤੇ ਮੇ ਲਿਆਵਾਂ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਚਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿ

ਪਪਨੇ ਤਬੇਲਿਓਬਤੀਰੀਗੀਘੋੜੀ ਦੇ ਦਿਤੀਜੇਹਤੀ
ਮਜਲਕਰਦੀਸੀਦੁਲਾਭਟੀਗਯਾ ਅਗੋ ਕਰੈਹਰੀਭੋ
ਕਾਰਫੇਰਾਪਾਯਾਕਰੇਤੇ ਪਤਸਹਜਹਾਂਗੀਰਦੇਬੇਟੇਨਾਭਮੁ
ਲਾਕਤੁਜਾਪਾਈਬੰਟੇਜਹਾਂਗੀਰਦੇਨੇ ਸੁਭਜਗਾਦੀਸੈਲਕਰਵਾ
ਈਜਰਬੋੜਾਹੀਓਰਮਿਛੁ ਦੁਲਾਭਟੀਕਹੰਨਲਗਾਜੇ ਆਪਨੇ
ਪੰਡਿਤਖਾਨਾਬਨਾਇਆਹੋਇਆਹੋਓਤੀਰਸਤਦਜਹਾਂਗੀਰ
ਕਾਬੇਟਾਦੁਲੇਭਟੀਨੂੰ ਪੰਡਿਤਖਾਨਾਦਖਾਨਲੇਗਿਆ ਜਦਓਪੰਡ
ਤਖਾਨਾਦੁਲੇਭਟੀਦੀਖਿਆਤਦਕਹਿਨਲਗਾਕਿਇਹਮਕਨ
ਚਬਜਗਾਭੋਹਛਾਹੋਕੇਮੇਕੋਓਬੇਓਸਦਾਮਤਲਬਸੀ-ਜਦਇਤ
ਨੀਬਤਦੁਲੇਭਟੀਨੇਕਹੀਤਬਬੇਟੇਜਹਾਂਗੀਰਦੇਨੇ ਸਬਨੇਨੋਕਰਾ
ਨੂੰਗਾਹਇਤਕੇਜਿਸਦਕਤਏਹਸੈਲਕਰਨਾਏਨੁਸਾਇਸਨੂੰ
ਸਹੀਬੰਦਕਰਨਾਦੁਲਾਭਟੀਦੁਸਰੇਤੀਸਗੇਫਿਰਜਾਇਆਕਰੇਇ
ਗਾਦਨਚਿਬਸਤਾਹਿਦਾਮਦੀਕਵੀਸਗੀਦਾਚੁਕਕਰਕੇਲੋਆ
ਇਆਜਦਓਬੋਟਰਨਲਗਾਤੇ ਅਉਦਾਹੋਇਆਬੋਹਕਹੋਆ
ਯਾਕੇਮੇਰਾਨਉਦੁਲਾਭਟੀਤੇਜਾਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਦਾਆਇ
ਅਤੇਕਵੀਸਗੀਹਿਦਾਰਾਮਦੀਸੈਚਲਿਆਹਾਂਜਦਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦ
ਸਿੰਘਕੋਲ ਆਯਾਤਦਰਸਤੇਫਿਰਵੇਜੈਗੀਆਂਦੁਪਈਆਂਗੁਰੂ
ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਦੇਖਕਰਬਹੁਤਖੁਸ਼ਹੋਇਓਜੋਸੈਗੀਆਂਦੁਪਈ
ਆਸਿਨਠੇਰਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘਨੇਕਵੀਸਰਕਾਂਸ਼ੀਰਾਮਤੋਮੋਹਰ
ਕਾਬਿਤਦੀਦੇਕਰਬਨਵਾਇਆਓਦੇਖਲਟੇਫਖਰੇਯੀਕਾਬਿਤ
ਮਲੁਮਹੁੰਦੇਹੈਨਟਿਰਜਿਰਠਤਕਦਸਵੇਂਦਸਵੇਂਪਾਛਸਾਆਪਨੀ
ਲੀਲਾਚਰਿਤਕਰਦੇਰਹੇਹਨਉਤਨਾਹਿਰਆਪਨੇਗਾਤੇਹੀਰਖਦੇ
ਬਹੇਹੈਨ. ਬਨਾਨੇਲਗਯਾਤਾਏਕਛਾਹੀਕੀਬਛੁਮਕੇਦਾਹੀਬਨਜ
ਦਪੈਮਗਾਰਪ੍ਰੀਜਨਬੋੜੇਹੀਫਿਰਸਮਜੋਜਾਨਗੀਠਕਤਾ

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਥ ਹਨੁ ਮਨ ਸਟਕ ਬਿਤੁ ਕਹੈ ਨਿਰਦੋਸ ਮਕਾਸਿ ਪਾਤਿ॥

ਕਥਿਤ॥ ਅਗਨਿ ਲੋਕ ਪਤਿ ਪਾਸ ਪਤਿ ਪੀਤਿ ਹੀ ਜੋਰਤਿ ਮ
ਗਤਨ ਗਤ ਕੇਚਰਨ ਸਿਰਨਾਇ ਹੀ॥ ਸਦਾ ਸੀਲ ਪਤਿ ਸਤ ਪਤਿ ਏ
ਕਨਕੀ ਬਾਤਿ ਸਿਦ ਸਨ ਗਾਇ ਪਤਿ ਕਸਾਰੇ ਸੁਨਾਇ ਹੀ॥ ਸੁਰੂਪਤਿ ਹੀ
ਕੇਪਤਿ ਜਨ ਗੀ ਕੇਪਤਿ ਰਾਮ ਨੈਨ ਕੋਰੇ ਓ ਕਬਹੂੰ ਤੇ ਪਰਜਾਇ ਹੀ॥
ਫੁਰੇ ਬਾਕਿ ਪਤਿ ਜੁਲੇ ਸਤਿ ਸਾਧੁ ਮਤਿ ਤਬ ਮੀਸੇ ਰਾਖੁ ਪਤਿ ਕੇ ਬਡੁ ਕ
ਕੁਨ ਗਾਇ ਹੀ॥ ੧॥ ਐਯਾ॥ ਮਾਗੁ ਕੇ ਜਾਗਤੀ ਬਡੁ ਪੁਰਨ
ਕਾਹੁ ਕੇਹੈ ਸਿਦ ਸੇ ਬਡੁ ਵੈਯਾ॥ ਕਾਹੁ ਕੇਹੈ ਰਤੁ ਨਾਨ ਕੇ ਬਡੁ ਕੇਹੈ
ਕਸਾਨੁ ਮਾਸ ਬਸੈ ਆ॥ ਕਾਨ ਬੁਨੇ ਪਹਿਰਾਨ ਨਾ ਕਾਹੁ ਮੇ ਜਾਗ
ਹੈ ਕਵਿ ਰਾਮ ਕਹੈ ਆ॥ ਜਾਨਤ ਸੀਰਾ ਬੀਰ ਕੇ ਰਾਮ ਹੀ ਜਾਂ ਜਾਨੇ
ਸਬੈ ਹੋ ਸਹੈ ਆ॥ ੨॥ ਗਬਿਤੁ॥ ਮਾਗੁ ਮਨ ਦੇਹ ਸੇ
ਮੈ ਚਾਹਿ ਕੇ ਜੋ ਨੇਹੁ ਬਾਧੇ ਦੇਹੁ ਪੇਮ ਬੂਝੈ ਹੋ ਜਪੰਯਾਤੁ ਕੇ ਰਾਮ ਕੇ॥
ਚਰਨ ਜੋਰੇ ਰਾਬ ਤੁਰੇ ਤਾਂਬੇ ਤੁਯੇ ਮੂਲਿ ਜਾਂਦਿਨ ਪੁਰੋਕ ਪਉਤਾ
ਗੀਛਿ ਨ ਕਮਰੇ॥ ਰਾਮ ਪੁਖ ਧਾਨ ਸੁਨਿ ਤੁਯੇ ਪਿਗ ਤਾਂਭਿਨ ਰੂਪ
ਸਿਧ ਮੀਨ ਤਰਹੈ ਨ ਕਾਲ ਧ੍ਰਮ ਕੋ ਏਉਰਾ ਰਾਇ ਹੋ ਤੁਗਤਿ ਹੀ
ਖਮਾਂਕੈ ਵੈ ਤੇ ਰਾਮ ਹੀਰ ਚੰਦਮ ਚੰਦੋ ਮਨ ਰੂਮ ਕੇ॥ ੩॥ ਸ੍ਰੀ ਜਾ
ਮੈ ਕਵੈ ਸਿਦ ਮਾ ਰਾਖੀ ਗਹਿ ਕੁਰਮ ਕਹੈ ਬੋਲ ਬੋਲ
ਪੈਦੁ ਆ॥ ਬੋਧੁ ਕਹੈ ਇਕ ਕਰਮ ਕਹੈ ਭੁਕ ਧਰਮ ਕਹੈ ਇਕ ਧੁ
ਮ ਸਹੈ ਆ॥ ਇਕ ਕਹੈ ਕਰਤਾ ਰਤੁ ਜੋਨ ਦੇ ਕਵੈ ਘਟ ਪਾਨ

[illegible]

ਸਿਰੇਆਣੇ ਕੀ ਧਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੈ ਕਿਥੋਂ ਵੁਤੀ ਬਖਸੇ ਆਨ ਵੀ ਕਮ
 ਲਾ ਹਰਿਕੀ ਅਹ ਬਾਤ ਸੁਨੇ ਸੁਰਲੇਕ ਤਰਨੇ ਜਾਨ ਯਹ ਮੁਖ
 ਚਰ ਕੀਏ ਬਿਧਿ ਸਿਤੁਰੇ ਅਜਹੁ ਲਪਟਨੇ ਸੁਰ ਸਹਸ ਕੀ
 ਏ ਰੋਖੁ ਰੋਕ ਛਹੁ ਮੁਖ ਬਮਾਹੀ ਚਿਨ ਸਿਯਨੇ ॥ ੧੦ ॥ ਸੁਯਾ
 ॥ ਫੁਗਹਿ ਛਾਨ ਨ ਜੇਗ ਕਰੈ ਕੋਊ ਮੈਂ ਸਿਫ ਲੋ ਸਿਫ ਲੋਕ
 ਨਿਤਾਏ ਆਗਮ ਤੇ ਨ ਮਿਟੈ ਮਨ ਕੇ ਗਮ ਏਦ ਬਿਬੇਦ ਨ ਜਾਇ
 ਬਿਰਾਏ ॥ ਮੇਨ ਤੇ ਕੋਨ ਸੁਰੁਟੀ ਨਹੇ ਬਿਨ ਬੋਲ ਖਲੇ ਘਰ ਕੇ ਨ ਕਿ
 ਵਾਏ ॥ ਤਤੇ ਯਹੋ ਜੀਅ ਜਾਨ ਤਹੋ ਜਿਨ ਰਾਖ ਕਹੇ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਜਸ
 ਵਾਏ ॥ ੧੧ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਹੈਨ ਕਹੁ ਕਾਇ ਅੰਤ ਸੁਸੁੰਦਰ ਸੀ
 ਰਾਮਹ ਤਉ ਸੁਖ ਪੈਏ ॥ ਕਹੇ ਤੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮਿਲੀ ਕਾਇ ਰਾਮ
 ਤੁਮੈ ਸਿਨ ਨਾ ॥ ॥ ਯਾਏ ਉਨੀ ਨ ਵਾਏ ਗੋਬਿੰਦ ਹਿ ਜੋ ਬਕੇ
 ਉਚਰੇ ਨੇਵ ਕਹੈ ॥ ਕੋਨ ਸੁ ਸਾਧਨ ॥ ॥ ਯਹ ਸੁਚਰਣਾਇ
 ਨ ਸੁਦਾਹਿ ਲੈਏ ॥ ੧੨ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਯਹ ਜਾਤ ਕਹੈ ॥ ਯਹੋ ਕ
 ਫਿਤਾ ਸਿਰ ਜਾਨ ਤਹੋ ਉਪਹਿਸ ਧਰੈ ਗੀ ॥ ਰਾਮ ਮਈ ਸੁਖ ਹੈ ਸ
 ਬ ਕੇ ਤਨ ਕੇ ਵਖ ਦੇਖ ਸੀਤਾ ਪਹਰੈ ਗੀ ॥ ਜੇ ਬਨ ਭਿਲੇ ਕਹਾਂ ਤ
 ਕੀ ਆਗ ਮਥੇ ਲੂਧਿ ਦੂਰ ਤੇ ਜੇਤ ਜਹੈ ਗੀ ॥ ਤੋ ਕਹਿ ਤੇ ਮੈ ਸਮੂਹ
 ਨ ਕੇ ਯਹਿ ਗਟ ਕਲਿਕ ਨ ਦੂਰ ਕਰੈ ਗੀ ॥ ੧੩ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥
 ਜੋ ਕਛੁ ਬਾਕ ਬਿਲਾਸ ਹੁਲਾਸ ਸੁ ਸੀਤ ਸੁਨੇ ਜਗ ਜਾਹਿ ਸੁਨਾਵੈ
 ॥ ਫੁਲ ਸੁਗੰਧਿ ਸਬੈ ਕਾਇ ਮੰਡਲ ਫੁਲ ਚਰੈ ਤਮ ਸੇ ਮੁਲਿ ਪਾਵੈ
 ਆਕ ਕੇ ਫੁਲ ਸਮਾਨ ਕਵੀਸਰ ਰਾਮ ਤੁਮੈ ਕਿਹੁ ਤਾਤਿ ਰਿਸਾਵੈ
 ਬੇਤ ਚਰੈ ॥ ਚੇਤ ਰੋਪੁ ਮਲਿਵੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੀਸ ਬੁਝੀ ਫਿਰ ਆਵੈ ॥
 ੧੪ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਬਾਸ ਪਰਾਸੁ ਨ ਰਦ ਸੀ ਸੋ ਕਹੈ ਸਖ
 ਰਾਮਹਿ ਆਜਲੇ ਗਾਵੈ ॥ ਸੇਖ ਸਹੈ ਸੁ ਧਰੇ ਮੁਖ ਯਾਤੀ ਤੇ ਫਾਹ ਪੰਠੇ
 ਗੁਨ ਪਾਰਨਾ ਪਾਵੈ ॥ ਸਿਗਾਫਿਰੇ ਹਨੁ ਮਨ ਸਵਾ ਸੁਜਥਾ ਮਤ ਯੋਕ

ਨਿ ਵੈ ਸਮਸਾਵੈ ॥ ਭਾਗਿ ਪਸਾਇ ਤੇ ਰਾਮਕਰੈ ਮਨਿ ਵੈ ਗਿਰੇ ਤੇ ਰੂਨ
 ਜਿਉ ਦਿਖਰਾਵੈ ॥ ੧੫॥ ਸ੍ਰੋਮਾ ॥ ॥ ਸੁਰਜ ਕੀ ਪਨ ਕੀ ਕੋ
 ਫਿਰਮਾ ਦਿਲੀਪ ਕੀ ਗੀਤਿ ਕਹਾਂ ਲੋ ਲਿਖਾਂਉ ॥ ਸੀ ਰਾਮ ਕੇ ਅਜਕੇ
 ਸਸਕੀ ਸੁ ਕਥਨ ਕੇ ਅੰਤ ਕਹਾਂ ਲੋ ਸੁਨਾਉ ॥ ਸੀ ਰਾਮ ਨਾਥ ਕੇ
 ਤੀਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਕਹਿ ਅੰਤ ਹੀ ਪਾਉ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਨੇ ਰਾਮ
 ਬੀਰ ਕਥਾ ਤੁਮ ਬੋ ਕਹਿ ਵੈ ਤਨ ਤਾਪ ਸਿਰਾਂਉ ॥ ੧੬॥ ਕਾਬਿਤੁ
 ॥ ॥ ਗੋਪਿ ਸੰਗ ਨਾਇਬੋ ਧਨੁ ਖਰਟ ਕਾਇਬੋ ਧਰਨਿ ਜੋ
 ਬਿਠਾਇਬੋ ਬੰਡੇਈ ਜਸ ਪਾਇਬੋ ॥ ਧਾਇਬੋ ਪਰਸਰਾਮ ਗੀਲੋ
 ਮੈ ਪ੍ਰਿਥੀਇਬੋ ਉਲਟ ਬਨ ਜਾਇਬੋ ਸੀਰਾਮ ਰਾਜ ਗਾਇਬੋ ॥ ਬ
 ਨ ਕੇ ਸਿਧਾਇਬੋ ਜਨ ਕੋ ਜ ਰੁਗਾਇਬੋ ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਪਟਾਇਬੋ ਮੈ
 ਲੰਕਾ ਪਾਤਿ ਘਾਇਬੋ ॥ ਬੀਰ ਤੀਯ ਸੰਗ ਲੋ ਪਲਟ ਘਰ ਘਾਇਬੋ
 ਸੋ ਮੈ ਸੋ ਰਾਮ ਚੰਦ ਗੀਤ ਰੁਮਹਿ ਸੁਨਾਇਬੋ ॥ ੧੭॥ ਦੇਹਰਾ ॥
 ॥ ਖੰਜੋ ਨ ਲੋਚਨ ਕੁੰਜੋ ਮਖ ਨਿਤ ਖੰਡਨ ਪਰ ਪੀਰਾ ॥ ਜਾਏ ਗੀਸਨ
 ਫੰਜਨ ਧਨੁ ਖਰਟ ਰੰਜਨ ਰਾਮੁ ਬੀਰਾ ॥ ੧੮॥ ਦੇਹਰਾ ॥
 ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨ ਗੀਰਨ ਵੈਲ ਕਫਲ ਬਦਨ ਵੈਤਿ ਮੈਨੋ ਕਰੁ
 ਟਾਕਰ ਬੰਡ ਕਾਇ ਪਤਿ ਸਰਨ ਗਾਤਿ ਸੁਖ ਵੈਨੋ ॥ ੧੯॥
 ਬਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰ ਫਾਰਾ ॥ ਸ੍ਰੋਮਾ ॥ ॥ ਬਿਠਾ ਬਿਰਾਰ ਕੀਰ
 ਤਿਧਿ ਰਾਜੇ ਜੰਗਨ ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਰਾਮ ਕੇ ਕੋਨ ਬਲੀ ਇਹਲਾ
 ਇਕਹੈ ਤਿਹੁ ਲੋਯਨ ਮੈ ਰਿਨ ਰਾਮ ਬਿਰਾਰੇ ਧਾਇ ਰਲੇ ਨਿਪੇਸੇ
 ਕਹਿ ਬਤ ਕਹੀ ਸਮਝਾਇ ਬੂਝੇ ਸਖ ਭਰੇ ॥ ਤੇ ਨਟੈ ਸੁਸਿ ਸੁਰ
 ਟੈ ਸਨ ਸਾਬ ਬਿਨ ਰਾਮੁ ਨ ਬਤਿਯਾ ਰੇ ॥ ੨੦॥ ਸ੍ਰੋਮਾ ॥
 ॥ ਸੋਰਬ ਚੇ ਨਿਪ ਕੇ ਸਿਯ ਮੇ ਕਲੁ ਪਜਾਹਿ ਪਾਇਨ ਲਾਗ ਮਨ
 ਵੈ ॥ ਏਕ ਬਿਨ ਰਾਮੁ ਬੀਰ ਹਿ ਤੀਨ ਹੋ ਲੋ ਨਿਜ ਸੰਗ ਰੂਪੁ ਸੁਖ ਪਾ
 ਵੈ ॥ ਏਤੈ ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਸਬੈ ਬਿਧਿ ਰਾਜਹਿ ਯੋ ਤਿਧਿ ਰਾਜ ਸੁਨਾਵੈ

॥ ਰਾਜਨ ਜਾਂ ਮੁਖ ਰਾਮ ਰਾਮੇ ਮਾਥ ਤਾਂ ਮੁਖ ਮੋਰ ਕਰੇ ਨਾਹਿਰਾ
 ਏ ॥ ੨੧ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥ ਸੰਗ ਭੂਟੇ ਭੀਰ ਲੈ ਸੰਮੀਰ ਹੁੰਤ ਬੇ
 ਗਧਾਉ ਮਾਏ ਸ ਜੇ ਪਾਉ ਜਾਇ ਮਾਏ ਰਾਜ ਨੀਤ ਹੋ ਜੈ ਕਰੇ ਤੇਰੇ
 ਰਤੁ ਮੈ ਬਾਗ ਮੈ ਬਨਾਉ ਮੋਰ ਭੂਗੀ ਦੇਤ ਰਹੈ ਚਹੂੰ ਚੈ ਸੰਗੀਤ
 ਹੋ ਦੁਤੀਆ ਕੇ ਚੰਦ ਜਿਉ ਨ ਦੇਖੇ ਨੈਨ ਰਾਮ ਚੰਦ ਤੁਮਹੂੰ ਬਿਰਾਏ
 ਰਿਖਿ ਬੈਸੀ ਬਿਪਰੀਤ ਹੋ ਭੀਰ ਮੈ ਸੰਗ ਤੇ ਸੁਤੀਰ ਨ ਚਲਾ
 ਏ ਜਨੈ ਮੈ ਸੇ ਰਾਖੁ ਬੀਰ ਕਿਸੇ ਪੈ ਸਾਚਨ ਤੇ ਜੀਤ ਹੋ ॥ ੨੨ ॥
 ਕਥਿਤੁ ॥ ੬੬ ॥ ਬਾਲਕ ਮਾਯਾ ਨੇ ਹਠੀ ਮੋਰ ਕੀਨ ਮਾਏ ਬਾਤ
 ਬਿਨਾ ਦੀਏ ਮਤ ਹਾਥ ਭੋਜਨ ਨ ਪਾਇਹੈ ਅਟੀਕੇ ਬਨਾਇ ਰਹਿ
 ਬੋਝੀ ਰਸ ਖੇਲ ਮਤੇ ਪਲਨ ਬਿਛੋਰੈ ਤਾਂ ਕੀਨੈ ਕੁਨ ਬਸਾਇਹੈ
 ॥ ਹੋਤੈ ਧ੍ਰੁਵ ਧ੍ਰੁਵ ਸਨ ਪੈਰਾਖ ਪਮਨ ਤਾਂ ਕੋ ਹੋਇ ਟੁਕ ਹਾਥ ਮੈ ਸੇ
 ਕਾ ਕੋ ਖੋਲ ਖਾਇਹੈ ਰਾਮ ਗੀਤ ਮੈ ਸੀ ਬਾਤ ਕੈ ਜੁ ਪਾਤੁ ਗੀਤ ਜ
 ਕੇ ਸਾਂਮਨੇ ਮਰੀਚ ਤਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕੁ ਰਾਇਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥
 ॥ ਰਾਜਨ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਾਤ ਬਢਾਵਤੁ ਬਾਨ ਬਾਹੋ ਮਾਤਿ ਮੈ ਨਈ
 ਜਾਨੀ ਪਪੂਤ ਸੋਨੇਹੁ ਬਢਾਵਤੁ ਪੁਨ ਮੋਹਿ ਦੇਖੇ ਬਸਹੈ ਰਜ ਪਾ
 ਨੀ ਗਾਇਓ ਕੇ ਤਾਸ ਭਰੈ ਸੈ ਸੇ ਭੂਧੀਰ ਯੋ ਭਰਾਪੇ ਮੁਨਿ ਕੀ ਸਾਨਿ
 ਬਾਨੀ ਰਾਮ ਕੇ ਰਾਖ ਬੇਕੀ ਬਤੀਆ ਨਿਪਕੋਟ ਕਹੀ ਗਿਖਿ ਏਕ
 ਨਮਾਨੀ ॥ ੨੪ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਕਾਂਪ ਉਠੇ ਮਾਨ ਤੇ ਮਜ੍ਹਨੀ
 ਦਲ ਜਿਉ ਜਲ ਬਾਨ ਭੁਲਾਵਤੁ ਇਹੈ ਲੇਹੁ ਜੁਲੇਹੁ ਕੰਪਾਇ
 ਦੇਉ ਕਹ ਮੋਰ ਭਰੈ ਨਾਹਿ ਬਾਤ ਨਹਿ ਦੇ ਰਾਮ ਚਲੇ ਹਾਸਿ ਕੈ ਮੁਨਿ
 ਸਿਰ ਪਓ ਪਿਤ ਪਾਇ ਲਵਾਇ ਫਿਰਿ ਦੇ ਯੋਧੀ ਲੈ ਉਕ ਸੋਮੇਰ
 ਪੁਬੀਰਾ ਕੰਜਰੀ ਬੂਝ ਜਿਸ ਮੈਂਚ ਮਲਿਦੈ ॥ ੨੫ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥
 ॥ ਸੰਗਿ ਰਯੋ ਗਿਖਿ ਕੇ ਨ ਚਲੈ ਬਸ ਸੇ ਦੁਖ ਨੈਨ ਨਹੀ ਨੀ
 ਪਪੂਟ ਮੈ ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇ ਨ ਸੁਹਾਇ ਕਛੁ ਬਿਨ ਰਾਮ ਹੀਯੋ ਬਨ ਮੈ

ਸੋਸਨਾ
 ਰਾਮਾਇਣ
 ਜਿਲਾ

੧੦ ਜਨਲਟਯੋ ਸੀਸਧਨੇਪੁਨਿ ਬਾਤਕਰੇ ਹੁਇਕੇ ਕੁਲਤੇ ਸੁਖਜਨ
 ਤਫੁਟੇਨਾ ਨੈਨਚਰਤ ਰਹੈ ਨਿਸਿਬਾਸੁਰ ਜੈਸੇ ਹਿਸੈਤਰਹੈ ਘਟ
 ਫੁਟੇਨਾ ॥੨੬॥ ਬਿਸ੍ਵਮਿਤ੍ਰਉਫਾਰਾ ॥ ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ॥ ਰਾਮਸੇ
 ਬਾਤਕਰੀ ਗਿਖਿਯਾਜ ਤਪੋਬਨਜੈ ਤੁਮਆਜਹੀ ਹੋਰਾ ਏਵੇਉਗੈ
 ਲ ਸੋਨ ਸਤਸੀਦਰ ਏਕਤੇ ਵੂਰਹੈ ਏਕਤੇ ਨੋਰਾ ਏਕਪਿਸੈਰਨਹੈ
 ਇਹਬੀਚ ਚਲਕੇਨ ਤਾਤਕਰੈ ਭੁਟਭੇਰਾ ਤਾ ਕੁਲਕਾਨਕੇਅ
 ਪਾਛਕ ਸੀਰ ਸੋਮੀਰ ਸਹਾਇਕ ਮੇਰੇ ॥੨੭॥ ਬਾਬੀਤਾ ॥
 ਰਾਜਾਗਿਖਿ ਜੋਗ ਮਿਸੈ ਲੇਚਲੇਨ ਲਵਾਇਸਿਕ ਗੋਲਹੀ ਮੇਰਾਕ
 ਕੇਪਾਨ ਪਧਰਾਇਹੈ ਏਉਹੈ ਜਗਜ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪੂਰਨਏ
 ਪੂਰਨਨਤੇਈਜੇਵੇਰਾਮ ਬਿਸਰਾਇਹੈ ਸਿਕਟਹਰਨਹਾਰ ਵਸਰ
 ਬਕੇ ਕਮੋਰ ਜਾਂਕੀ ਲਾਜ ਛਾਹ ਲੋਕ ਚਏ ਜੁਗ ਗਾਇਹੈ ਆਏ
 ਬੀਰ ਬੀਰ ਤਪਿਸਾਰਨੀਕੇ ਤੀਰ ਦੇਖੇਆਜ ਰਾਖਬੀਰ ਪਦਸੁਰ
 ਨਕੋਪਾਇਹੈ ॥੨੮॥ ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ॥ ਆਵਿਕੈ ਸੀਰਪੁਰਾਨਨਿਹ
 ਰਨਿਸਾਰਗੀ ਰੋਕਰਹੀ ਮਗਫੋਧ ਭੁਗੀਧਰ ਭਾਨਕਤੁਪਮਹਾਂ
 ਅਤਿਦੀਰਾਖ ਬਾਤਕਰੁ ਮੁਖਤੇਉਰਗੀ ਪੁਰੁਲੇਕਰ ਤਨ ਕਮਾਨ
 ਸੁਬਾਨ ਹਨੇਤਾ ਭੂਲ ਸਤੁਮਿ ਗਿਰੀਕਰ ਕਾਲਭੁਸੇ ਰਾਖਨ
 ਦਨਕੇ ਭੁਫਾਧਿ ਫਿਨਿਕ ਬਿਖੇ ਸੁਭਗੀ ॥੨੯॥ ਵੇਤਰਾ ॥
 ॥ ਤਾਂਗੀਵਿਨ ਨਿਰਖੇ ਸਬੈ ਬਰਨ ਬਿਰੰਚ ਸਰੋਸਾ ਅਨ ਹਰਖੇਬਿ
 ਕਖੇ ਬਰੁਰ ਫੁਟੀ ਕੁਬੇਰ ਮਹੇਸ਼ ॥੩੦॥ ਵੇਤਰਾ ॥ ॥
 ਹਬਿਧਿ ਮੁਕਤਿ ਪਿਸਾਰਨੀਕ ਗੋਰਾਮ ਬਲਫੰਡਾ ਜੋਪਾਫਸਫੰ
 ਟ ਘਟਾਫੰ ਪਗਟਤ ਕਿਰਨ ਪਰੰਤਾ ॥੩੧॥ ਉਤਿਤਾਰਕ
 ਬਧ ॥ ਸੋਰਫਾ ॥ ॥ ਚਲੇਚਮਕਦੇਉਬੀਰ ਪਰਾਇਨ ਕੁਲ
 ਪੁਸ਼ਕੋ ਧਰੇ ਧਨੁਖ ਮੁਖਤੀਰ ਤਬਹੀ ਹੋਨ ਗਿਖਿਯਾਜਕਹੀ ॥੩੨॥
 ਸ੍ਵੈਯਾ ॥ ॥ ਏਖਤੋਪੋਧੁਨਕੇ ਬਨ ਸੀਰਪੁਰਾਨ ਸਬੀਰਬੋਤੇ

ਸੁਖ ਪਾਯੋ॥ ਤਲ ਤਮਾਲ ਬਿਸਾਲ ਕਦੰਬ ਨ ਕੰਸ ਸੋਰਥੋਂ ਭੋਰ
 ਲੁਭਾਯੋ॥ ਕੋਕਿਲ ਬੀਰ ਬਪੋਤ ਸਿਖੀ ਧੀਨ ਤਸ ਰੋਕ ਰਨ ਸੇਰ
 ਰਸਾਯੋ॥ ਆਨੁ ਲੇਖਿ ਰਾਜੇ ਬਸੰਤ ਹਿ ਰਾਮ ਕੀ ਦੇਹ ਸੇ ਕਾਮ
 ਸਿਲਾਯੋ॥ ੩੩॥ ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ॥ ਜੰਗਨ ਠਰੇ ਮਹਾਸਾਇ
 ਤੰਗ ਸੁਬਹੁ ਮਹੀਰ ਸਾਖੀ ਰੋ ਕੇ ਪਲੀਯੋ॥ ਯੋਗ ਰਾਜੇ ਫਟ ਫੁੱਲਿ ਮਿਸ
 ਈ ਸਬ ਕਾਂਪਉਂਤੇ ਬਿਨ ਰਾਮ ਮਕੇਲੀ॥ ਧਾਇ ਗਏ ਰਾਖੀ ਦੇਉ
 ਇਕ ਭਾਗ ਠਾਏ ਇਕ ਨੀ ਪਰਖੇਲੇ॥ ਆਨੁ ਪੈਨ ਪਰੰਤ ਬਲੀ
 ਕਟੋਲੀ ਬਨ ਸੇ ਧਰੰਨੀ ਪਰਮੇਲੇ॥ ੩੪॥ ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ॥ ਪੂਰ
 ਨ ਜੰਗਨ ਕੀਰ ਪਰਿਪੂਰਨ ਕਮਜਾ ਨ ਤਾਂ ਬੁਝਿਤਾਈ॥ ਨਾ
 ਮਲੀਏ ਅੱਪ ਧਿੰਦਰੈ ਪੈਨ ਆਪਨ ਬਨ ਕਮਲ ਚਢਾਈ॥ ਤਾਂ
 ਦਿਨ ਤੇ ਸੁਨ ਰਾਵਨ ਕੇ ਬਿਧਿ ਬਾਝਨ ਨਿਮੇਰੂਰੇ ਮੂਰੇ ਬਢਾਈ
 ਦੇਵਨ ਜਾਇ ਰਾਯੇ ਸੁਰੰਗ ਨਹਿ ਰਾਮ ਭਏ ਜਗਲੇ ਹੁ ਬਧਾਈ
 ੩੫॥ ਇਤਿ ਸੁਬਹੁ ਮਹੀਰ ਬਧਃ ਜਗਨ ਸੀ ਪੂਰਨ
 ॥ ਦੇਹਤਾ॥ ॥ ਬੀਤੇ ਜਗਨ ਤਿਹੀ ਸਮੈਂ ਜਨ ਕਰਤੂ
 ਤ ਕਾਰਿ ਬਤਾ ਸੀਯ ਸ੍ਰਮਿ ਬਰ ਲੇਤ ਪੈ ਪਰ ਧੋਰੇ ਪਰੁ ਭਾਤਾ
 ੩੬॥ ਬਿਸੁ ਮਿਤੋ ਫਾਰ ਕਾਇਤਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਲਛਮ
 ਨ ਜੁਸੇ ਬੋਲ ਕਹੇ ਕੁਲ ਪੂਜ ਆਯੋ ਪੈ ਪਰੁ ਤੋ ਤੋ ਜਨ ਕਕੇ
 ਜਾਇਓ॥ ਜੀ ਕੋ ਤੋ ਰਾਜਾ ਦਸ ਰਾਜ ਪੈ ਪਰੁ ਰਾਉ ਨਹੀ ਸੰਗ
 ਚਲੇ ਤੁਮੈਂ ਬੋਤਕ ਦਿਖਾਇਓ॥ ਛੋਟੀ ਸੀਕੋ ਛੋਟੀ ਕੋਟ ਪੈਨੀ ਨ
 ਮੋਟੀ ਕਰ ਚੋਟੀ ਪਰ ਕਹੇ ਨੈਕ ਰੋਹੁ ਤੇ ਚਢਾਇਓ॥ ਰਾਜਾ ਤੇ ਜਨ
 ਮ ਰਿਖ ਰਾਜ ਤੇ ਮੈ ਪਾਯੋ ਬੁਨ ਖੀਸੇ ਸਿਫ ਕੇ ਧਨੁ ਖਹੁੰਤੇ ਗੁਨ ਪਾ
 ਏਓ॥ ੩੭॥ ਕਾਇਤਾ॥ ॥ ਰਲੇ ਜਤ ਸੁਖ ਦੇਤ ਫੁਲੇ ਫੁਲ
 ਤੇ ਲੇਤ ਰਿਖ ਸੰਗ ਬੀਰਨ ਕੀ ਸੇਤਾ॥ ਇਹ ਭਾਤ ਹੈ॥ ਕਿਧੇ ਦੇਵ
 ਤੇਈ ਕਿਧੇ ਪੈਰ ਖਕੀ ਜਈ ਨਈ॥ ਕਿਧੇ ਬੀਰ ਮੇਰੇ ਇਤ ਉਤ ਦਿਨ

ਗਤਹੈ ॥ ਕੇ ਪੇਂਗਵਿ ਸਿਗ ਨ ਫਨੀਰਧ ਮਨੀ ਗੋ ਬਿਤਰੀਗ ਰੀਗ
ਜਮਨ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਪਰੋਤਹੈ ॥ ਦੇਖ ਰੂਪ ਗੋਲੀ ਕੀ ਲਗਾਈ ਜੋ
ਦੁਹਾਈ ਗਮਜੀਗ ਉਲਟਾਈ ਨ ਫਿਰਾਈ ਫਿਰੀ ਜਾਤਹੈ ॥ ੩੮ ॥
ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਅਸਟਿਗਟੇ ਜਨਕ ਕੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਨਰੇ ਸਸਤ
ਰਿਖਿ ਕੇ ਸੁਨੇਤੇ ਰਾਜ ਆਗੇ ਲੈਨ ਆਯੋ ॥ ਖੇਰੁ ਸੇ ਪਚਾਰ ਕਰ
ਪੂਜ ਕੁਲ ਪੂਜ ਜੁਕੀ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਚਰਨ ਸੀਸ ਨਾਯੋ ॥
ਪਛੇ ਬੁਝੀ ਕੰਨ ਕੇ ਰੁਮਾਰ ਤਾਤ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਸੁੰਦਰ ਸਪੁਤ ਸੇ ਸੁਨ
ਤ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਚਲੀਏ ਗੁਜਰੀ ਪਾਮਰੀ ਨੀਏ ਬਝਾਈ ਸੋਹੀ
ਮਹੈ ਦਾਚਿਤਾਈ ਧਨ ਕਾਨੁ ਚ ਚਾਯੋ ॥ ੩੯ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥
ਬੋਲੈ ਰਾਜਾ ਰਿਖਿ ਰਾਜ ਲਖੀਏ ਕਹਾਂ ਲੋਗੁ ਦੇਖੀਏ ਜੁ ਦੇਉ
ਬੀਰ ਬਡੇ ਰਾਖ ਨਾਥਹੈ ॥ ਲੱਛਮਨ ਛੋਟੇ ਬੀਨੇ ਰੂਪ ਬਲ ਖੇਟੇ ਮੈਂ
ਦੇ ਧਨੁ ਖਚ ਚਾਇ ਬੋਕੇ ਇਨ ਕੀ ਕੇ ਹਾਥਹੈ ॥ ਰਾਖ ਕੁਲ ਕੇ ਤਿਲੋਕ
ਬਲਹੈ ਮਿਲੋਕ ਜਾਕੀ ਦਸਰਥ ਨੂੰ ਦੇ ਬੰਦੇ ਤੀਨੇ ਲੋਕ ਮਾਥਹੈ ॥
ਭਾਗਹੈ ਤਿਹਾਏ ਧਾਮ ਇਨ ਕੇ ਸਿਧਾਏ ਪਗ ਜਗਮਗਾਨ ਲਨਯੋ
ਤ ਬਹੀਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਮਸੁਨੇ ਸਬਨ
ਮ ਕੁਲ ਪਲੋਕ ਪਸੈਨੇ ਨਿਪ ਸੂਪ ਦੀਪ ਚੰਦਨ ਚੁਰਚੁਰ ਮੁਖ ਬੀਰ ਕੇ
॥ ਤਿਸੈ ਤਨ ਤਾਬ ਸੇਰ ਮਾਥ ਨਾਇ ਨੈਨ ਮੀਚ ਦੀਸੈ ਦੇਵ ਬਲ ਰਾਖ
ਚੰਦ ਬੁਜਤੀ ਰਕੇ ॥ ਜਨਕ ਕੇ ਮਨ ਗੁਮ ਇਨ ਜੀ ਪੈਟੈ ਧਨ ਮੀਨ
ਰੂਪ ਜਨਕੀ ਮਿਲਾਉ ਨਿਧਿ ਨੀਰ ਕੇ ॥ ਬਾਤਹੈ ਬੁਨਾਈ ਬਿਪੈ ਰਾਜ
ਸੇ ਜਨਾਈ ਰਿਖਿ ਮਾਨ ਮੈਰੇ ਬੋਲ ਗਾਠ ਦੇਹ ਨਿਜ ਚੀਰ ਕੇ ॥ ੪੧ ॥
ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਪੂਜ ਕੁਲ ਪੂਜ ਕੇ ਨਿਦਾਈ ਸੀਸ ਚਲਮੇ ਨਿਪ ਮਨੁ
ਰਾਖ ਨਾਥਾ ਫਿਗ ਧਵੈ ਤਨ ਧਾਮ ਕੇ ॥ ਅਜੇ ਡਰ ਡਰੀ ਕਿਧੇ ਚੀਤੇ ਰ
ਥਮਾਹੀ ਨੈਸੇ ਧਨ ਭਾਗਹੀ ਤੈਸੇ ਦੇਖ ਪਛੇ ਰਾਮ ਕੇ ॥ ਕੈਸੇ ਕੈ ਬੁਨ
ਵੈ ਬਿਪੈ ਇਨ ਜੀ ਤੇ ਰੀਏ ਸਿਧਿ ਰਿਖਿ ਤੇ ਬਹੋਏ ਸਸ ਇਨ ਜੀ ਕੇ ਨਾ

ਮਕੇ ਅਮੋਸੀ ਯੋਕਨ ਵੇਰੋ ਸੁਸੀਏ ਕਲਿਸਾ ਸੀ ਦਿਨਿ ਸੋ ਖੋਲਿ ਸੋ ਰੋਮ
ਨਉ ਦੇਵ ਬਾਂਕੋ ॥ ੪੨ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਅਮੋਸੀ ਰਨ ਬੋਸ ਸਬ
ਬਾਤ ਬੀ ਰਾਜ ਸਬ ਤਬ ਜੀਤੇ ਨੈਨ ਲਾਗ ਰਹਿ ਭਾਂਗਿ ਰਹੇ ॥ ਵੇਹੋ
ਸਨੇਹ ਬੁਲੇ ਗੋਰੇ ਅਨੇਹ ਬਾਢੇ ਤੀਨ ਢੇਕ ਅੰਤਿ ਬਾਢੇ ਘੋਸੀ
ਯੋਜੇ ਰਹੇ ॥ ਅਮੋਸੀ ਪੀਤ ਲਾਗੀ ਮਨੇ ਰਾਤਿ ਕ ਸਿਉ ਸੁੰਤਿ ਘਨ ਤਾਂਹਿ
ਸੁਭੋਰ ਸੈਸੇ ਅਟਾ ਘਨ ਮੋਰੇ ॥ ਅੰਤ ਅਪਰਾਧ ਦੇਸ ਕੋਨ ਸੀਸ ਧਰੇ
ਆਸ ਮਾਠੇ ਕਉ ਮੇਲ ਲੋ ਕੋ ਬੋਲ ਮੇਰੇ ਰੇਰੇ ॥ ੪੩ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥
ਜਨਕ ਕੀ ਰਾਜੀ ਸਬ ਦੇਖੈ ਰਸ ਧਾਨੀ ਚਰੁ ਬਾਲਕ ਜਣਾ ਪੁੰਨੀ ਰ
ਗੀਨ ਮਹੱਲ ਮੈ ॥ ਦੇਖੇ ਰਾਖ ਬੀਰ ਸੂਕੇ ਅਤੇ ਲਾਗੀ ਅੰਧੇ ਨਿਪ ਜੈਸੇ ਸੁ
ਰ ਅਤੇ ਪੁੰਨੀ ਜਨ ਸਹੱਲ ਮੈ ॥ ਸਾਨਕੀ ਨਿਤ ਰਹਿ ਰਹੀ ਮਨ
ਗੀ ਸੈ ਦਲਿ ਬਿਧਿ ਜੋਨ ਅਏ ਠਾਢਿ ਪਾਨ ਤੋ ਕਹੈ ਲਮੈ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕੋ ਕ
ਠਨ ਕੁ ਬੋਲ ਮੇਰੇ ਦੇਈ ਪਤ ਜਾਨਤੇ ॥ ਅਈ ਬਾਪ ਪਾਏ ਹੈ ਜਹਲ ਮੈ
੪੪ ॥ ਜਨਕ ਪੋਰੇ ਤੇਰਾ ਕਬਿਤਾ ॥ ਬੋਝੇ ਬਡ ਭਾਈ
ਜੋਗ ਜੱਗ ਅਨੁ ਰਾਗੀ ਰਾਮ ਆਸ ਕਉ ਸੁਰਹੈ ਚਵੈ ਯ ਯ ਧੁ
ਖ ਕੇ ਪਤਾਂਗੀ ਕੇ ਰਹੇ ਰੇ ਫੁਲ ਮਲ ਜਸ ਟੀਕੇ ਭੁਲ ਐਰ ਬੈਠ ਬੋਕੇ
ਹੈ ਸੀ ਅਸਰ ਕੈਨ ਕਉ ॥ ਕੰਦਨ ਤੇ ਕੇ ਮਲ ਕਮਲ ਉਤੇ ਸੁਰਤੁ ਸ
ਅਮੋਸੀ ਰਾਨਕੀ ਕੋ ਕਉ ਦੁਲਾ ਬਨ ਕਉ ॥ ਰਾਜ ਕੇ ਪੋਰੇ ਤੇ ਸੁਭ ਮੈ
ਕਹੀਉ ਚੰਦਰ ਸਾਵਧਾਨ ਸੁਨੀਓ ਤੇ ਬੋਲਹਿ ਜਨ ਕੋ ॥ ੪੫ ॥
ਰਾਵਨ ਦੁਤੇਰਾ ਰਾਜ ਜਨ ਕੋ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ਤਿਉ ਤੇਰੇ
ਕੇ ਦੀ ਬੈਠੇ ਜਾਨਕੀ ਬੰਦੀ ਜੋ ਸੂਧੀ ਬਰ ਲੀਨੇ ॥ ਰੇ ਰਾਖ ਬੀਰ ਤੂੰ
ਕਹੇ ਕੋ ਬਾਹਤ ਰਾਵਨ ਬਾਹਤ ਕੋ ਮਨ ਕੀਨੇ ॥ ਰੂਪ ਕਹੀ ਧਨੁ ਅ
ਨ ਰਹਾਇ ਤੂੰ ਮੈਂ ਅਮੋਸੀ ਧਨ ਕਹੀ ਕੇ ਦੀਨੇ ॥ ਰੇ ਰਾਖ ਬੀਰ ਨੇਕ
ਨਹੀਏ ਤੇ ਬਦ ਭਿਟੁ ਕ ਤਿਉ ਪਰ ਕੀਨੇ ॥ ੪੬ ॥ ਸੈਯਾ ॥ ਇ
ਦ ਉਮ ਦਰਦ ਨਾਨ ਐਰ ਖੜਨ ਨ ਸੋ ਗਨ ਬਿਦਨ ਜੇਤੇ ॥ ਬਾਰਨ
ਪਰਤੀ - ਰਹਿਸ

8

ਸਿੰਘਾਗੀਰੁਤਲਠਮਲਸੋਰੇਠਮੈਰਿਰੇਠੇਜੋਰਿਰਾਜ
 ਕੀਲਾਸਉਠਾਇਲਯੋਰਰਬਮਤੁਰੇਲਯੋਲੋਤੇਜੋਰੁਜਰੇਸਲ
 ਤੁਲਤਿਜਨਤਬੁਧਲੈਮੁਤੁਰੇਦਿਪਇਤੇ॥੫੬॥ ਜਨਕਉਦਾ
 ਰਠਵਨਦੁਤਿਸੇ॥ ਸ੍ਰੇਸਾ॥ ॥ਤੋਰਿਰਯੋਦਿਨਠਵਨਰੇਬ
 ਲਸੇਸਤੁਸਚਨਕੋਉਮਰੈਸੁਮਥੋਲਲਾਇਸ੍ਰਿਥਰਮੈਲਟ
 ਤੇਨਰਯੋਲਲਾਇਕਰੈਅਰੁਤੈਜੁਬੀਸਿਵਕੋਧਨੁਪੈਤੋਰਾ
 ਰੁਯੋਰੇਠਤੀਅਪੁਜਰੈਗੁਰੁਕੋਘਰੇਤਲਤਲਜਠਈਨਕਮਾ
 ਰਦਾਵਤਲਜਮਰੈ॥੫੭॥ ਵੇਰਗਾ॥ ॥ਘਰਠਾਯੋ
 ਪਰੋਥਕਯੋਕਿਨਹੁਨਮਾਨੀਸ਼ਾਤਾਨੁਜਲਦੀਪਪਗਾਸਥਿ
 ਨਕੈਸੇਤੋਤੁਮਜਾਤਾ॥੫੮॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾ॥ ॥ਅਨਨਿਜਕਾਤ
 ਕੈਵੈਜਾਤਾਉਠਾਯੋਜਾਤਕਾਨੀਕੀਸ਼ਤਕਠੁਲਗਤੀਅਥਵੇ
 ॥ਪਛਤੇਪੁਰਮਤੋਨਅਛਤੇਜਨਰਧਾਮਜਾਨਤੋਤੋਪਦੇਖਬਰੀ
 ਤੋਰੁਥੋਕੋਦੀਰਾਕਟੁਕਠਿਨਕੁਪੋਰਮਰੈਅਨਠਾਯੋਸ੍ਰਾਸਿਕੁ
 ਸਮੇਰਸੇਨਿਰਖਜੀਮੈਦਥਕੋਠੂਟੇਨਿਜਕਰਮਨਸੁਟੇਸੁਖ
 ਜਨਕੀਕੋਟੁਰੇਨਧਨੁਪਟੁਗਏਮਨਸਥਕੋ॥੫੯॥ ਸ੍ਰੇਸਾ
 ॥ਜੀਨਾਧੁਲੀਬਾਧਾਨਸਥੈਸਨੁਤੇਰਨਕੋਨੁਜੇਠੇਬਤਬਾਈਅਇ
 ਉਠਾਇਸਕੈਨਕਿਟਾਇਕੈਸਾਤਿਪੁਸਿਯੈਰਲੈਰਠਵਾਈਨਾਤਕੋਤੁ
 ਪਨਿਯਤਬੋਕੋਮਾਧਿਮੈਤਲਕੀਥੀਅਮਾਂਹਿਲੁਗਈ॥ਸ੍ਰੀਰਾਮਾਈ
 ਕੋਦੇਖਥੋਕੋਸਥਦੇਵਬੁਧਿਲਦੇਖਨਆਈ॥੬੦॥ ਸ੍ਰੇਸਾ॥
 ਪੁਤਨਤੋਕੀਰਿਰਾਤਨਅਨਥਿਰੰਭਮੋਰਥਜਾਨਕੀਜੀਕੋਅਨਜੁ
 ਤੋਮੇਨੁਤੋਤੋਨਿਪਮੈਤਲਲਾਗਤੈਸਥਹੀਮਨਫੀਕੋਰਾਮਮੈਥੀਤ
 ਲਸੇਤਿਨਅੰਧਥਿਰਾਜਤੈਸੋਲਏਜਸਟੀਕੋਘੇਖਸਰੁਪਸਥੈਲ
 ਜਾਂਹਿਕੈਸਥਲੈਸਿਯਕੋਸਥਨੀਕੋ॥੬੧॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣਾ॥ ॥ਜੋ
 ਥਿਰਾਮਕਲਕੇਤਿਲਕਤੀਨੋਲੋਕਪਤਿਮੈਰੁਤੈਨਤੋਲੋਸਥਠੇਕੈ

ਭੁਜ ਬਾਂਤੇ ਪਾਸ ਪੋਰ ਪੈਂਚ ਹੈ ਲਪੇਟ ਪਟ ਫੇਟ ਬਾਂਧ ਮੈਂ ਤੋ ਮੈਂ ਤੋ
 ਮੈਂ ਪੈਂਟ ਟੁਟੇ ਭੁਜ ਬਾਂਤੇ ਪਾਸ ਪੋਰ ਪੈਂਚ ਹੈ ਲਪੇਟ ਪਟ ਫੇਟ ਬਾਂਧ ਮੈਂ ਤੋ ਮੈਂ ਤੋ
 ਸਾ ਜਿਤੇ ਠੀਕੇ ਸੁਭਾਈ ਸੇਸੇ ਦੀਪ ਗਵਿ ਪਾਮਤੋ ਅੰਬੁੰ ਬਨਾ
 3 ਸ੍ਰੀ ਬਨਾ ਕੇ ਰਾਜਾ ਸੁਭਾਈ ਸੇਸੇ ਸੇਰੈ ਸੇਰੈ ਪਟਿ ਬੋਰ ਤੋ ਰਾਮਤੋ
 42 ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹਿ ਬਿਧਿ ਪਚਿਹਾਰੇ ਸਬੈ ਕਰਨ ਪਨਖੀਨ
 ਤਾਤਨ ਰਾਖ ਪਤਿ ਟਿਤੁ ਪਤਿਨ ਸੇ ਬੋਲੇ ਮਖ ਮੁਸਕਿਤਾ ॥ 43 ॥ ਸ੍ਰੀ
 44 ॥ ਆਨ ਜੁਤੇ ਸਬ ਦੇਸਨ ਦੇਸਤੇ ਮਾਜ ਨਰੇਸ ਕਲਪਨਾ
 ਗੀਰੇ ਸਿਵ ਕੇ ਪਨਕਿ ਮੇਨ ਉਠਾਵਤ ਆਵਤੋ ਹਿਗਤੇ ਬਲ ਹਾਈ
 ਸੀਰਾ ਪਈ ਕਹੀ ਸਬ ਸੇ ਲਈ ਬੀਰ ਬਿਨਾ ਛਿਤ ਰੋਇ ਪੁਕਾਰੀ ਦੇ
 ਮਹਾਰਾਜ ਲਗਾਇ ਸਭੈ ਛੋਟ ਨੈਕ ਚਲੀ ਕਰ ਨੈਕ ਡਿਤੀ ਗੀ ॥ 45 ॥
 ਲਗ ਮੇਨ ਫੀਚ ਸ੍ਰੀ ॥ ਬੋਲ ਉਠੇ ਲਾਖ ਬੀਰ ਸੁਨੇ ਰਾਖ
 ਬੀਰ ਕੋਹ ਛਿਨ ਮਾਂਹਿ ਉਠਾਉ ਸ੍ਰੀ ਮਖ ਤੇ ਨ ਕੋਹ ਕਰ ਦਾਸ ਹੋਤਨ
 ਕੇ ਨੈਕ ਆਇ ਸੇ ਪਾਉ ਪਾਇ ਛੁਟੇ ਰਿਸਿ ਕੇ ਮਥਾਈ ਨੈਕ ਕਰ ਬਾਂਧ
 ਸੇ ਜਾਇ ਉਚਾਉ ਗਾਮ ਉਠਾਇ ਤੁ ਮੈਂ ਵਿਖਾਇ ਕੇ ਦੇਉ ਰਨਾਇ ਕੋ
 ਰਟ ਕਾਉ ॥ 46 ॥ ਸੀਤ ਉਠਾਰ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜਨਕ ਬਚਨ
 ਇਤ ਰਾਮ ਉਤ ਕਠਿਨ ਪਨਖ ਮਤਿ ਈਸਾ ਸਿਯ ਜਿਯ ਕੀ ਇਤ ਦੁ
 ਰਿਤ ਈ ਕਿਉ ਬਨਾਇ ਜਗ ਦੀਸਾ ॥ 47 ॥ ਸ੍ਰੀ ॥ ਕੇ ਮਲ ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਖ ਬੀਰ ਮਹਾਂ ਨਵੀਨ ਤੁ ਤੇ ਨਵੀਨ ਤਨ ਆਈ ਪਿਸਿਵ ਕੇ ਪਨੁ
 ਬਾਜੇ ਸਮਾਨ ਸਸੀ ਰਵਿ ਤਸ ਸਕੈ ਨ ਉਠਾਈ ਭਾਤ ਕੇ ਬੋਲ ਮੇਂ
 ਲਸਕੈ ਨਿਰੰਮਲ ਕ ਆਨ ਬਨੀ ਦਰਿਤ ਈ ਜਾਨ ਕੀ ਆਨ ਕੀ ਆ
 ਸਤ ਜੀ ਸਿ ਬੋਰਾ ਦੇਹੇ ਸਿ ਮੇਂ ਬਿਖਾਈ ॥ 48 ॥ ਦੋਹਰਾ
 ਕਮੇ ਰਾਜਾ ਰਿਖ ਰਾਮ ਸੇ ਪਤ ਕਮੇ ਨ ਜਸ ਲਿਹਾ ਬੁਠ ਰਾਜਨ ਕੀ
 ਮਸਕੇ ਕਰ ਦੁਟ ਕ ਪਨੁ ਦੇਹਾ ॥ 49 ॥ ਕਵਿਤਾ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਿ
 ਦੇਉ ਭਾਈ ਰਾਜ ਰਿਖ ਆਗਾ ਪਈ ਉਤੇ ਰਾਖਾਈ ਮਨ ਮਾਹਿਮ

੬੬ ਸਿਤਰਖੇ ਪਾਇ ਜੋ ਲਗਾਇ ਏਕ ਤਾਬੀਓਂ ਨਾਇ ਤਾਮ ਅੰਗ ਰਾਜਨ ਕੇ
 ਖਲ ਤੋਂ ਪਾਇ ਪਾਖੇ ਸੁਰਗ ਪਤਾਲ ਮਿਲੇ ਮਰੇਲ ਤਾਮਲ ਗਿਰੇ
 ਹਲ ਚਲ ਪਰੀ ਮਾਸ ਸੁਖੀ ਕੇ ਧਰਮ ਦੇਵਤਾ ਬਿਦਨ ਤੇ ਸੁਰੇਸ ਕੇ
 ਦਿਵਸ ਤੇ ਨਿਸੇਸ ਸੁਖ ਮਨੁ ਤੇ ਹਲ ਫੁਲ ਬਖੇ ॥ ੬੦ ॥ ਖੁਸ਼ਾ ॥
 ਭਾਵੀ ਕਸੈ ਸਲੀ ਕਰੀ ਕਰੀ ਫਿਰੀ ਕਰੀ ਕਰੀ ਕਰੀ ਕਰੀ
 ਰਕੀ ਫਿਰੀ ਫਰੀ ਫਰੀ ਫਰੀ ਜੋ ਗਜਰੀ ਮਖੀ ਆ ਰਹੀ
 ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ ਪਲੀ
 ਚੁਪੀ ਚੁਪ ਪੁਲੀ ਸੇਮਰ ਰਹੀ ਰਹੀ ਰਹੀ ਰਹੀ ਰਹੀ ਰਹੀ
 ੬੧ ॥ ਖੁਸ਼ਾ ॥ ॥ ਕੋਟੀ ਕੀਓ ਬਿਧੀ ਖੰਡ ਮਹਾ ਬਰਖੰਡ ਪਰੰਤ
 ਤੁਨ ਖਲ ਤੇ ਸੁਰਖੇ ਸੁਰਖੀ ਰਕੇ ਨਵਖੰਡ ਅਖੰਡ ਲਖੰਡ ਤੁ
 ਤਲਤੀ ਰਾਖੀ ਅਖੰਡ ਕੀਓ ਨਿਪਖੰਡ ਚਲੇ ਤਨਿ ਜੀਓ ਮਨੁ
 ਨਲਤੀ ਪਛਤਾਤ ਪਿਸਤ ਚਲੇਈ ਪੈਜਾਤ ਤੁਜੇ ਬਨ ਜੀਓ ਬਿਰ
 ਲੇ ਰਲਤੀ ॥ ੬੨ ॥ ਖੁਸ਼ਾ ॥ ॥ ਰਾਖ ਕਯੋ ਬੰਨ੍ਹ ਪਾਪਕਿ ਹਸ ਰਹੇ
 ਸਿਵ ਆਪ ਨਿਕੰਨ ਜੁ ਪਨ ਆਇ ਕੇ ਮਰਤ ਸਿਕ ਕਰੀ ਨਨਿ ਸਿਕ ਫੁ
 ਜੇ ਫਿਰੀ ਨਿਕੰਨ ਜੁ ਜਿਸ ਨਾਇ ਹੈ ਰਾਖਾ ਬਕੇ ਹਾਥ ਰਹੇ ਤਪ
 ਤੀਰਥ ਮੰਦਰ ਜੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਨੇ ਨਤਨੇ ਕੁ ਅਮੰਤੁਲ ਕਾਧ ਚਲ
 ਜੇ ਭਵ ਫੰਧ ਨ ਜੁ ॥ ੬੩ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਜਾਨੀ ਕੇ ਰਾਮ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਕੇ ਪਰਸਰਾਮ ਤਕੋ ਅਤਿ ਮਾਨ ਦਿਨ ਮੰਤੁਲ ਅਸੀਸ ਕੋ ॥ ਰਾ
 ਵਨ ਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਪੁਰਾਣ ਭੁਪਤ ਦੁਤਿ ਰਾਮ ਸੁਰੇਲੇ ਕੁ ਰਾਕਾਲ ਬੁ
 ਲਾਸੀ ਸਕੋ ॥ ਬੋਲੀ ਮਾਨ ਕੋ ਮਨੁ ਲੀਕ ਵਾਹ ਕੋ ਮੰਦੁ ਪੀਧ
 ਜੀਵਨ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਪੀਧੀ ਸਕੋ ॥ ਅਪਰ ਕੋ ਬੋਗੀ ਸੁਭੇ ਗੀ ਸੁਕੀ
 ਵਰਜ ਦੁਟੇ ਬਨੁ ਈਸ ਨੋ ਪਰੀ ਦੇਹ ਬੀਸ ਕੋ ॥ ੬੪ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥
 ॥ ਰਾਜ ਗਿਧ ਬਾਤ ਕਰੀ ਰੁਲੀ ਪਤਿ ਰਹੀ ਰਾਜ ਰਾਜ ਵਸੰਤ
 ਬਜੁ ਕੇ ਬੋਗੀ ਬੁਲਾਈਓ ॥ ਰਵਿ ਸ ਮਮੇਤ ਮੇਰ ਬਲ ਕ ਲੈ ਸੀਕ

ਦੇਉ ਨੇਨਕੇ ਪੁਤਨਕੇ ਬਿਅਹਿ ਚਿਖਾਈਏ ਅਨੀ ਜੋਈ ਕਰੀਦੁ
 ਤੇਲੇ ਲੇ ਤਿਥੀ ਪਾਗੀ ਬਿਦਾ ਕੀਨੇ ਕਹੇ ਪੈਨ ਸੰਗੇ ਹੋਨ ਦਿਨ ਧਾਈਏ
 ਅੰਗੀ ਕੁਈ ਛਾਤੀ ਪਾਈ ਭਾਗਨ ਕੀ ਥਾਤੀ ਰਾਮ ਪਾਤੀ ਯਿਖ ਪਾਈ
 ਬਾਤੀ ਦੇ ਕੋ ਆਈਏ ॥੬੫॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਬਾਚੀ ਸੋਈ ਪਾਤੀ ਪੇ
 ਮਸੇ ਲਗਾਇ ਛਾਤੀ ਰਾਜ ਅਜ ਕੂਕੇ ਨਾਤੀ ਕੁਯੋ ਜਾਤੀ ਚਿਤ ਰਹਿ
 ਜਿਾ ਵੇਦਤੀ ਬਜਾਇ ਕੁਲ ਪੁਜਨ ਕੇ ਪੁਜ ਪਾਇ ਦਾਨ ਐਸੇ ਦੀਨੇ ਮ
 ਨੇ ਬਾਦ ਰੋਸੇ ਬਰਖੋ ॥ ਕਟਕ ਰਥੇ ਮਪਾ ਸੁਸੂਤ ਨਵਾ ਪਰ
 ਨੇਹ ਤੇਗੀ ਤਾਰੁ ਪਮੀਨ ਐਸੇ ਖਰਖਰਖੇ ॥ ਤੇਰੇ ਰੋਹ ਪੂਰ ਪੂਰੀ ਤ
 ਹੂੰ ਤੇ ਸੁਤ ਸੀਕੇ ਬਾਦੇ ਮਨੁ ਰਾਗ ਭਾਗ ਭੁਲ ਹੋਤ ਪਰਖੇ ॥੬੬॥
 ॥ ਐਸਾ ॥ ॥ ਭੁਪ ਕਰੇ ਰਿਖਿ ਰਾਜ ਕੇ ਪਾਂਇ ਕਹੇ ਅਬ ਦੀਪ
 ਕੁਰੇ ਸੁਖ ਅਭਿਯੋ ਪਾਂਇ ਕੋ ਭਾਇ ਲਏ ਉਰ ਸੀਰ ਪੁਸ਼ੀਰ ਮਨੋ ਨਿਜ
 ਅਨੰਦ ਜੀਯੋ ਚੀਟਨ ਸੋ ਪੈਨ ਸਾ ਮਿਲੇ ਅਸ ਰਾਖ ਮਿਲੇ ਸੁਖ ਰੂਪ
 ਤਨੀਕੋ ਅਨ ਬਾਸਿ ਸੁ ਭੀਰ ਅਪਨੇ ਕਰ ਭੁਲ ਮੈ ਕੇ ਸਾ ਲਾਨੇ ਕੇ ਰੀ
 ਕੇ ॥੬੭॥ ॥ ਅਹਿ ਭੀਰ ਭੁਲ ਇਸਤ ਬਧੀ ਸੁ ਅਹਿ ਸੁ ਰੇ ਅਤ
 ਕੋ ਨਿਪ ਧਇ ॥ ਲੇ ਸੁਤ ਰਾਗ ਬਿਦਾਤ ਹੀ ਪਾਗੀ ਜਨ ਕੀਤਾ ਤ ਸਭੈ
 ਸਮੁਦਾਏ ਸੋਨ ਕੁਏ ਅਪਸੋਨ ਸਭੈ ਪਸ ਕਾਂਪਉ ਰੇ ਜੀਸ ਮੈ ਦੁਖ ਪ
 ਏ ॥ ਅੰਕ ਨਿਬੰਧ ਲਿਖੇ ਬਿਧਿ ਜੇ ਅਬ ਤੇ ਬਿਧਿ ਹੂੰ ਕਬਹੂੰ ਨ ਖਿਟਾਇ ॥
 ६੮॥ ਪਰਸ ਰਾਮ ਉਛਾਰਾ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਐਸੇ ਕੋਨ ਰਾਗ ਬ
 ਕ ਮਾਰੈ ਸੁਹਾਏ ॥ ਐਸੇ ਕੋਨ ਰਾਗ ਬੋਨ ਰਾਗ ਤੇਰੇ ਜੇ ਪਨੁ ਕਰੇ ॥ ਨਾ
 ਯਨ ਛੀਰ ਨਿਧਿ ਸੋਸ ਕੀਨ ਬਨੈ ਬਿਧਿ ਸੁਰਜ ਅਕਾਸ਼ ਦਿਸਿ ਪੈ
 ਤੇ ਜਨ ਕਰੇ ॥ ਕਹੂੰ ਚੀਟੀ ਲਾਯੋ ਪਾਂਖ ਗਾਇ ਸਮ ਮਾਰੈ ਕਾਂਖ ਸੁਨੇ
 ਰੇਨ ਦੇਖੇ ਅਨ ਲਾਗੇ ਕਨ ਕਰੇ ॥ ਰਾਮੇ ਧਾਇ ਕਮਰੀ ਰਛਾਇ
 ਭਰ ਕਾਇ ਪਾਂਖ ਬਾਈ ਜਗ ਸਾਈ ਬਾਤ ਕਛਨ ਤਨ ਕਰੇ ॥੬੯॥
 ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਬਿਦਾ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਛੀ ਦੁਆਈ ਫੇਰੀ ਰ

ਹੋਸੇਰਕਰ ਬਾਤ ਸੁਨੇਨ ਫਿਰ ਜਿਸੇ। ਵਸਰਬ ਆਸੇ ਬਲਬ
 ਤੁਝੇ ਜਨਾਯੇ ਹੈ ਅਨੰਤ ਫੂਲ ਚਲੇ ਸੁਬਸਿਤ ਰੈ ਸੇਵਿ ਨਜੇ। ਵੇ
 ਕੇਤਿ ਭੀ ਨਾਵਤੇ ਸੁਆਨ ਤਪਾਏ ਕੈਸੇ ਆਏ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਸੇਵੇ ਦਾਠੀ
 ਦੀ ਕੋਰਿ ਨ ਜੇ। ਕੀਸੇ ਸੋਰਕਾ ਮਤਾ ਕੋ ਭੀ ਸੇਵਲਗਾ ਮਤੈ ਤੇ ਸੇ
 ਲਾਹੀ ਪੈ ਪਾਈ ਸੁਪ ਤੇ ਕੇ ਤਾਨ ਤਿਨ ਜੇ। ੭੦॥ ਧ੍ਰੋਯਾ॥
 ਭੁਨ ਨਿਹਾ ਕਰੈ। ਤ੍ਰਿਗਨੰਦਨ ਚੁਕ ਪਰੀਤ ਬਿਆਹਿ ਨ ਮਾਏ।
 ਜਾਨ ਤੇ ਨਿਜ ਬਾਨ ਕਰਾਏ ਫਲੇ ਤਰਮੁਲ ਸਮੁਲ ਉਖਾਏ।
 ਜਾਨ ਸੁਭਲਾ ਬਿਚਾਰਿ ਤੈਧਰ ਯਾਂਹਿ ਪਲੈ ਜਲ ਬੋਝਨ ਭਾਏ।
 ਏ ਜਿਮੈ ਏਹੁ ਭਾਂਤ ਬਿਚਾਰਤਾ ਮਕਫੁ ਚਿਤ ਮੋਹ ਬਿਚਾਰੇ।
 ੭੧॥ ਵੇਹਨਾ॥ ॥ ਬਿਸੁ ਜਿਤੁ ਬਸਿ ਸ੍ਰੀ ਧਿ ਨਵਗੁਸ
 ਤੁਨਿ ਸਭਾਇ। ਸਿਯ ਜਿਯ ਸੁਖ ਕਬਹੂੰ ਲਾਹਿ ਪਏ ਕਰਮ ਕੇ
 ਮਾਏ। ੭੨॥ ਕਬਿਤਾ॥ ॥ ਏਕੇ ਨੇਰੁ ਏਈ ਬੀਨ ਸਿਮਰ ਸਤ
 ਮਨਾਏ ਕਾਪੇ ਸਕੇ ਸਾਇ ਤੇਜ ਮੈ ਸੇ ਅਰਕ ਕੋ। ਕੋਲ ਧਰੇ ਪ੍ਰੀਤ
 ਪਤੀ ਪੀਤੀ ਮੁਖ ਕਾਂਸੀ ਗਾਮ ਕਾਪੇ ਕਰਵੀ। ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਰਖੇ ਖਲਕ
 ਕੋ ਲੈ ਕੈ ਸੁਤ ਸਾਥੇ ਸੇਹਿ ਹਥ ਏਤ ਭੂਖ ਘਟ ਭਾਖੇ ਫਹਿ ਮਲਤ
 ਨ ਜੋਗੀ ਅਪਜ ਕੋ। ਘਣ ਨ ਭੁਠਾਏ ਕਥਾ ਧਰਿ ਸੋ ਗਫਾ ਦਿਜ
 ਮਾਯੋ ਬਿਕਾਨ ਸੈ ਤਦਾਰ ਚਾਹੈ ਕੋ। ੭੩॥ ਪਰਸਾਏ ਮੇਰਾ
 ਚ ਸ੍ਰੇਯਾ॥ ॥ ਤੇਰੁ ਕੁੰਦਿ ਤਵ ਕੁੰਦ ਕੀਯੋ ਜੀਨ ਜੋ ਬਕਾਹ ਸ
 ਸੇਲ ਰਹੈ। ਤ੍ਰਿਕੁਨਿਟ ਕੋ ਤੇਜ ਸਾਨਤ ਤਾਹਿ ਸੁਖ ਤੈ ਕੇ ਦਿਤ ਕੋ
 ਧਰਹੈ। ਸਬ ਸਨਠੀ ਮੁਖ ਭਾਂਤ ਘਰੀ ਬਿਪੀਤ ਗਰੀ ਘਟ ਕੰਨੇਟ
 ਰਹੈ ਪੁਨ ਭਾਂਹਿ ਜੋ ਤੇਗ ਤੇ ਭੁਨ ਕਫੁ ਜਿਨ ਕੇ ਸਿਮਰ ਮੈ ਬੇਹਰਾਏ
 ੭੪॥ ਸੇਰਨਾ॥ ॥ ਵਸਰਬ ਸਰਲ ਬਾਜ ਸਤ ਬਿਯ
 ਬਾਧ ਬੁਝ ਸਭਾ ਯਹ ਮਾਏ ਸਜਰਾਨ ਨ ਦੀਨ ਉਥੇ ਹਿਨ ਰਹੈ
 ੭੫॥ ਧ੍ਰੋਯਾ॥ ॥ ਕੇਵ ਪਰੀਤ ਕੀਯੋ ਮੁਨਿ ਨਿਦ ਮਾਧੁਰ

ਜੇ ਤੇਰੇ ਸੁਕਰਾਂਗੀ ਕੋ ਨ ਕਨੈ ਭੁਆਮੰਤਲ ਕੇ ਨਿਪਰੈ ਬਲ
 ਫੁੱਤ ਸੋ ਤੇ ਘਰਮਾਂਧੀ ਫੇਕ ਕਰੇ ਭੁਜਦੀ ਭੁਭਾ ਸਮੇਤ ਪਰਾਫੀ
 ਰ ਸੋਇਤ ਨਾਂਗੀ ਭਾਮਿਥਾ ਬਨ ਕਾਂ ਮਕ ਕੇ ਭੁਨ ਜਨਤ ਮੋਹਿ
 ਬਕੇ ਪਰਛਾਂਗੀ ॥ ੭੬ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਕੋਨੀ ਸਿਖਦੀਨੀ
 ਭੁਭਿ ਤਾਂ ਕੋ ਤੂੰ ਬਤਾਇ ਮੋਹਿ ਓਨ ਰਬਾਇ ਓਹ ਦੇਖੀ ਰਾਮਰੀਦਕੀ
 ਭੁਭੇ ਕਰ ਨੈਨ ਧੁਮਨ ਕਤੇ ਸੁਸੋਇ ਤਿਨੀ ਰੋਕੇ ਨ ਕੋ ਜਾਇਤ
 ਹਾ ਸੁਰਸੋਤਿ ਸੰਦਕੀ ਭਾਜਾ ਪਛਤਾਇ ਦੇਖੇ ਕੋ ਸੇ ਦੁਖ ਪਕੇਆ
 ਭੁਭੇ ਕੇ ਕਸ ਚਾਹੇ ਬੋਲ ਆਨੰਦ ਕੇ ਕੀਦਕੀ ਓਪ ਸੁਖ ਭੁਭੇਧੇ
 ਪਦੀਨ ਬਿਧਿ ਕੋ ਪਰਾਧ ਕੋ ਪਦੇਖ ਓਪ ਮੁਖ ਘਟੀ ਅਜਨੰਦਕੀ ॥
 ੭੭ ॥ ਦਸਰਬੇਵਾਚ ਦੇਹਤਾ ॥ ਧਨੁਖ ਛੁਟੇ ਕਰ
 ਪਰਪਰੇ ਦਸਰਬੇਵੇ ਕਰਮਾਧ ॥ ਬਿਕਟ ਬਰਨ ਭੁਭੁਗਾਂ ਮਸੇ
 ਬੋਲੇ ਹਸ ਭਾਖਨਾਧ ॥ ੭੮ ॥ ਰਾਮਰੀਦਓਫਚ ਕਬਿਤਾ ॥
 ਭਾਗੇ ਯਹਿ ਦੇਖ ਜੇ ਮੈ ਰੋਖ ਹੈ ਪਨੁਖ ਤੇ ਮੇਜਾ ਜਰੇ ਪੁਰਾਨੇ
 ਥੋ ਜਾਨੇ ਕਥੇ ਕਾਂ ਮਸੇ ॥ ਸੋ ਤੇ ਖੋਸੀ ਹੋਨਹਾਰ ਭਾਵੈ ਕਹਾ ਬਿਰ
 ਰ ਮਾਮੇ ਚਾਹੇ ਮਾ ਬੈਰ ਹੋਨ ਕੀਜ ਘਾਂ ਮਕੋ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਏਕ ਬਾਰ
 ਦਸਰਬੁ ਜੀਅਧਾਰ ਸੇ ਸੋਢਿ ਮਨੀਹਾਰ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਸੇ ॥
 ਕੇਸੇ ਹੈ ਪੈਦੀ ਮੇਰੇ ਆਨੰਦਕੀ ਜਈ ਰਾਮ ਭੁਈ ਰਾਮ ਰਾਂ ਮਾਜ
 ਨਈ ਰਾਮ ਰਾਂ ਮਸੇ ॥ ੭੯ ॥ ਲਛਮੀਨਾਥਾ ਕਬਿਤਾ ॥
 ਮਹਾਂ ਕਣਕੀਰ ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਲਾਖ ਬੀਰ ਹਸ ਬੋਲੇ ਮੈਸੇ ਨੈਕ ਸਮੇਂ
 ਸਮਾ ਮੋਹਿ ਵੀਜੀਏ ॥ ਕਹੇ ਬਾਂਧ ਭਾਏ ਕਹੇ ਦੇਸ ਤੇ ਨਿਕਰੇ ਕਹੇ ਬਾਂਧ
 ਪਉਤਾਏ ਕਹੇ ਚੁਠਾ ਕਟਲੀ ਜੀਏ ॥ ਕਹੇ ਕਢਿ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਕੇਤਕ
 ਪਰਸਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨ ਜ ਕੋ ਛਿਠ ਪਾਲ ਹੈ ਕੋਛੀ ਜੀਏ ॥ ਮਹੇਸਰਾ
 ਪਾਪ ਛੀਨ ਲੈ ਹੋਤੁ ਨ ਰਾਪ ਆਪ ਦੇਖੀਏ ਤਾਮੇ ਪੈ ਨ ਜਾਮੇ ਕਛੂਕੀ
 ਜੀਏ ॥ ੮੦ ॥ ਰਾਮਰੀਦੇਵਾਰ ਪਰਸਰਾਮ ਮਸੇ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥

੩੦

ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਾਨੇ ਤੇ ਤੇ ਬਲ ਤੇ ਜੋ ਤਾਂ ਕੇ ਲਾਗੇ ਨਲ ਕਨਕਨ ਕਨਕ
ਧਰ ਕੀ ਪਰਧ ਕੀ ਏ ਏ ਤੇ ਪਰ ਮੇਰ ਕਨਕ ਬਾਤ ਹਾਥ ਮਾਏ ਤੇ
ਕੀ ਜੋ ਜੇਈ ਬੁਢ ਤੀ ਪੈ ਤੇ ਪਕੇ ਨਕ ਗੀਏ ਅੰਨ੍ਹੇ ਰਨੁ ਕਨਕੇ
ਕੁਝ ਤੇ ਹਮਰੇ ਰਾਮ ਮਾਏ ਮਾਥੇ ਪੈ ਨਾਮ ਗੀਏ ਜੋ ਮੰਗੀਏ ਮੁਖੀ
ਤੀ ਸਰਨਾਏ ਮੇਰ ਸੁਨੇ ਮੁਖੀ ਗਾਏ ਗਾਏ ਬਾਮਨੇ ਜੋ ਲਾਗੀਏ ਤੇ ਪਾ
ਏ ਕਾਂਕੇ ਪਗੀਏ ॥ ੮੧ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਉਢਾਰਾ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥
ਦੇਖਨੇ ਜੋ ਪਉ ਤੇ ਪਰਉ ਨ ਮਲੋਕ ਹਾਥ ਦੂਜੇ ਨ ਲਗਾਉ ਢਾਰ ਕਰੇ
ਦੇਰ ਬਰਕੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮੇਰ ਉਰ ਤੇ ਉਖਾਰ ਤੁਜ ਦੀਨ ਹਾਤ ਤੇਰ ਤੇਰੇ ਬ
ਰ ਅਫਲੋ ਕੇ ਰਾਖੁ ਰਾਖੇ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਦਿਸ ਕੇ ਰਿਸਾਤ ਸਹਾਰਤਾ
ਮਾਓ ਬਤਾਰਾਤ ਗਤ ਲਾਗਤ ਹੈ ਧਰਕੇ ॥ ਸੀਤ ਕੇ ਸੀਤਾ ਪਸੇਟ ਮੁ
ਕਤ ਪਤਾ ਪਈ ਨੇ ਕੋ ਹੈ ਫਹਿਮ ਪਰਾਪਤੋ ਮੇਰਿ ਹਾਥ ਕੇ ॥ ੮੨ ॥
ਰਾਮ ਚੰਦੋ ਢਾਰਾ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਜੇਈ ਕਰੇ ਰਾਤ ਹੈ ਜੋ
ਈ ਕਰੇ ਇਤ ਆਏ ਤੇ ਲੇ ਰਾਖੁ ਗਾਏ ਬਲਵ ਸਾਨੀ ਕੇ ਪਥ ਕੇ ॥ ਤੇ
ਤੇ ਮੈਂ ਬਨੁ ਖਜਾਏ ਲਾਗੇ ਤੇ ਜਨਕ ਜਾਏ ਬੋਲੇ ਸੁਤ ਕੁਪਤੁ
ਪਧੇ ਮਨ ਮੋ ਬੁਕੇ ॥ ਕਹੈ ਕਵਿ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਅਭਿਰਾਮ ਪਰ
ਕਰਣ ਕੇ ਧਾਮ ਦੇ ਨਾਹ ਮੇਖ ਕਾਂਬ ਕੇ ॥ ਜਗਤ ਉਜਾਹੇ ਤੁਜ ਤਾਹੇ
ਸਹਾਰਤ ਸਨ ਨਿਬਸ ਕੋਲ ॥ ਤੇ ਕੁਮੇ ਪੰਧਿ ਦਸਰ ਬਕੇ ॥ ੮੩ ॥
ਪਰਸਰਾਮੇ ਢਾਰ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਤਗੀ ਤੇ ਤੇ ਕੁਮੇ ਰੋਤੋ ਕੁ
ਜੋ ਨਖ ਸਿਖ ਸਿਖ ਸੇ ਬਰਨ ਬੋਲੇ ਛਕੇ ਛੋਛ ਛਕੇ ॥ ਤੇ ਤੇ ਚ
ਛੀ ਚ ਛੀ ਆਖੈ ਰਿਸ ਤੇ ਪਰਤ ਕਛੀ ਕਹੈ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਦਿਸ ਮੈਂ ਸੇ ਬੋ
ਖ ਕੁਝੇ ॥ ਕਾਂਪਤ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ਕੀ ਹਰ ਬੋਲ ਫਾਹਿ ਸਿਤਰ ਕੇ
ਕਹਾ ਕਰਾ ਕਹਲ ਜੋਹੇ ॥ ਦੇਵਤੀ ਹਾਥ ਰਾਖਾ ਬਕੇ ਧਨਖ
ਬਨ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨੀ ਸਰਕੇ ਪਵਿਰੇ ਗਏ ॥ ੮੪ ॥ ਕਬਿਤ
॥ ॥ ਸੀਤ ਤਨ ਦੇ ਹੈ ਜਨ ਮੇਰਿ ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਕੀ ਕਰੇ ਕੇ

7.1.1963
2509

ਨਿਦਾਨ ਸੁਨੇ ਗਏ ਜੇਉ ਅਬਹੀ ॥ ਕੀਖੇ ਸਪੁਤ ਪੁਰਹੂਤ ਉਕੋ ਬੇ ॥ ੨ ॥
 ਸੁਧਰੇ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਬਰਬਾਰ ਬੋਲਤ ਗਰਬਹੀ ॥ ਆਖਤਰੇ ਮਾਨ
 ਤਨ ਮੀਰਤੁਰ ਜਾਨਤਨ ਮਾਨਤਨ ਉਛਰ ਉਛਰ ਆਵੈ ਅਬਹੀ ॥
 ਰੁਯੇ ਵਾਢੇ ਵਾਢੇ ਸੰਛਰ ਮੇਸੇ ਰਾਹ ਰਾਮ ਰਾਖ ਵੀਸੀ ਨਤਹ ਬਖ
 ਰ ਛਰ ਅਬਹੀ ॥ ੨੬ ॥ ਰਾਮਰੀ ਵੇਵਾਰ ਪਰਸਰਾ ਮੇਸੇ
 ਕਾਬਿਤ ॥ ॥ ਤੁਮ ਸਬਹੀ ਕੇ ਗੁਮ ਮਨੀ ਅਤ ਪੁਰ ਪੁਰ ਕੂਤਲ
 ਕੇ ਸੁਰਤ ਮੈ ਦੀਜੀ ਅਤ ਦਾਤ ਹੈ ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਪੁਜ ਕਰੈ ਹਾਥ ਜੋਰ
 ਪਾਏ ਪਰੈ ਤੁਮ ਸੇ ਹਮਰੇ ਪਾਥ ਕਛੁ ਨ ਬਸਾਤ ਹੈ ॥ ਬੈਰੀ ਅਨਮ
 ਰ ਨੇਹੇ ਹਮ ਤੁਮ ਮਾਰਨੇਹੇ ਬਾਧਿ ਰਾਖ ਬੀਸਨ ਕੀ ਐਸੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਹੈ
 ॥ ਸਨੇ ਵਿਜ ਬੀਰ ਰਾਖ ਬੀਰ ਕਰੈ ਹਮ ਪੈ ਅਸੀਸ ਕੇ ਦਿਵੰਯਾ ਕੇ ਕ
 ਸੀਸ ਕਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥ ਪਰਸਰਾ ਮ ਰਾਮ ਸੇ ਕਹਤ ਹੈ
 ਕਾਬਿਤ ॥ ॥ ਕਾਹੇ ਕੋਰੇ ਰਾਮ ਜਮ ਧਾਮ ਚਲੇ ਚਾਹਤ ਹੈ ਖਲ
 ਕ ਕੇ ਲਖਤ ਹੈ ਜੇਹੈ ਖਲ ਘਾਇ ਕੈ ॥ ਭੀਕੁਟੀ ਚਢਾਇ ਮੀਰ ਮੀਰ
 ਉਪਜਾਇ ਕੋਪ ਠਾਂਡੇ ਛਮੇ ਛਰ ਅਗੇ ਸਬਹੀ ਦਬਾਇ ਕੈ ॥ ਕਾਂਸੀ
 ਰਾਮ ਤਬ ਦਲ ਬਲ ਦਸ ਰਬ ਜੁ ਕੇ ਦਿਜ ਕੇ ਦਮਾਕ ਦੇਖ ਗਏ ਦਹ
 ਲਾਇ ਕੈ ॥ ਐਸੀ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਸੀਸ ਧੁਨ ਧੁਨ ਮੁਨੀ ਪੁਤ ਬੋਲੇ ਬਰ
 ਬੀਰ ਪੁਰਹੂਤ ਜੋ ਭੀਸਾਇ ਕੈ ॥ ੨੮ ॥ ਰਾਮਰੀ ਵੇਵਾਰ ਪਰਸਰ
 ਮੇਸੇ ॥ ਕਾਬਿਤ ॥ ॥ ਅਰ ਕੇ ਰਲੰਯਾ ਛਿਤ ਛਿਤ ਕੇ ਧਰੰਯਾ ਛ
 ਰੀ ਛਰੁ ਰਿਤੁ ਛਰੇ ਰਿਸ ਕਲਾਹੀ ਸਹਾਤ ਹੈ ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰ
 ਭ ਧੀਰ ਹੈ ਕਹਤ ਕਰੈ ਕੈਸੇ ਹਮ ਤੋਰੈ ਗੀਤੁ ਕੀਜੇ ਕੇ ਸੇਖਾਤ ਹੈ ॥
 ਮੀਰਲ ਪਟਾਏ ਮਹਾਂ ਬੈਰ ਸੇ ਬਰਾਏ ਬਰਮਖ ਅਏ ਕਾਲ ਕੇ ਸੀਯ
 ਤ ਕੋਨ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਨੀਗਮ ਕੇ ਛਾਂਡੇ ਕਤ ਬੋਲਤ ਬਰਨ ਬਾਂਡੇ ਕਾਹੇ
 ਕੋਰੈ ਪਾਂਡੇ ਕਾਢੇ ਹਾਥ ਨੇ ਸੇਖਾਤ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਪਰਸਰਾ ਮੇਵਾਰ
 ਕਾਬਿਤ ॥ ॥ ਸਹਾਸ ਹਿ ਮਾਨੇ ਮੈਸੇ ਹੋਸ ਬਾਤੁ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਨਰ

ਨਕੇ ਨਾਹਿ ਵਾਹਿ ਤਉਨ ਸਿਰਾਤ ਹੋ ਭੀਨ ਯਹੋ ਪ੍ਰਮੁਤ ਰਪਨ ਤੇ
ਹਿ ਰਕਤ ਕੇ ਜੋਲੇ ਘਰ ਪ੍ਰਮੁਤ ਲੋ ਆਨ ਨ ਪ੍ਰਮੁਤ ਹੋ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ
ਰਾਂਸੇ ਪਰਸਰਾਂਸ ਮੈ ਸੇਕਯੋ ਗਹਿ ਜੇ ਹਥ ਮਾਠੇ ਈ ਹੋਤ ਪਾਤ
ਪਾਤ ਹੋ ਬਾਂਧਤ ਸੇਖਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਛਾਡੇ ਨਾਜੀ ਮਤ ਖਾਂਡੇ ਮੀਰ ਪ੍ਰਤਿਖ
ਤੇ ਪਾਂਡੇ ਮੈ ਸੇ ਗਾਂਡੇ ਖਾਤ ਹੋ ॥ ੨੬ ॥ ਭਾਗਿ ਦੇਵ ਕਾ ਬੀਤ
॥ ॥ ਛੁੰਡੀ ਛੁੰਡੀ ਸਨ ਕੇ ਅੰਗ ਜਗਦੀਸਨ ਕੇ ਕੋਪ ਕਰਮੇ
ਮਨ ਮਾਂਹਿ ਬਾਂਹੋ ਉਕਸਾਇ ਬੋਧ ਭ੍ਰਿਕੁ ਟੀ ਰਚਾਇ ਰਖਾਇ ਯੋ
ਕਹਨ ਲਾਗੇ ਕਾਂਸੀ ਰਾਂਸੇ ਮੇਰੇ ਤੇਜ ਕਾਂਪੈ ਸਯੋ ਜਾਇ ਬੋਧੇ ਨਕ
ਕੇ ਚੁਟੈ ਨੈਕ ਪੋਟ ਚੁਕੇ ਮਾਠੇ ਲੋਟ ਪੋਟ ਚੁਕੇ ਜੈ ਤੇ ਚੁਕੇ ਚੁਕੇ
ਨ ਪਾਇ ਬੋਧੇ ਬਹੁਤ ਬਰਮੇ ਹੈ ਛੁੰਡ ਧਰੀ ਵਸਤ ਬਯੋਧੇ ਬਾਂਸ
ਭਿਖਾਰੀ ਅੰਤ ਧਰੀ ਕਪਿ ਫਾਇ ਬੋਧ ॥ ੨੭ ॥ ਪਰਸਰਾਂਸ ਰਾਂਸੇ
ਵਸੇ ਕਾ ਬੀਤ ॥ ॥ ਅਤ ਛੁੰਡ ਫਾਇ ਦੇ ਉਕਰ ਜੁਰ ਫਾਇ ਵਸੇ
ਨਖ ਮੁਖ ਦਾਇ ਖਪਨੇ ਕੈ ਛੁੰਡ ਕਾ ਮੇਰੇ ਅਚਨ ਛੁੰਡਾਇ ਬਾ
ਰ ਬਾਠ ਸਤ ਫਾਇ ਆਬ ਚੁਕੇ ਗਯੇ ਸਪਾਹੀ ਮੈ ਸੇ ਤਾਂਹੀ ਕੇਤੂ ਜਾਯੇ
ਤੈ ਕਹਿ ਕਾਂਸੀ ਰਾਂਸ ਤਬ ਰਾਂਸੇ ਪਰਸਰਾਂਸ ਸਿਖਮ ਰਾਂਸ ਦੇਵ
ਸੁਕੇ ਨੀਕੇ ਕੈ ਸੁਨਾਯੇ ਹੈ ਜਾਗੀ ਜੈ ਹੈ ਖਾਤ ਛੁੰਡ ਧਰੀ ਕਪਿ ਕਹਿ
ਸਾਤ ਤਾਂਹੀ ਪੈਸੇ ਵਸਨ ਭਿਨੁ ਕਾ ਪਕਰਾਯੇ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਭਾਗਿ ਦੇ
ਵਚ ਪਰਸਰਾਂਸੇ ॥ ਕਾ ਬੀਤ ॥ ਛੁੰਡ ਤੇ ਕਪੇਲ ਬੋਲ ਬੋਲ
ਤਹੀ ਬਾਮਨ ਕੇ ਛੁੰਡ ਤੇ ਉਖਾਠ ਦਾਨੁ ਜਮੀ ਜੇ ਬਰਨ ਮੈ ਜੀਤ ਬੋਧੇ
ਖੇਤ ਪਰੈ ਦੇਤ ਸਮਲੋ ਕ ਤੇਹਿ ਲੋਤੋ ਸੁਭ ਛਾਕਿਨ ਕੇ ਬੋਧਾਇ ਕਉ
ਨ ਮੈ ਕਹਾਂ ਕਹੈ ਹਤ ਪਾਨ ਅਬ ਜੇ ਤਿਹਾ ਤੇ ਹਤ ਸੁਭ ਕਹਾਇ
ਰਨ ਰਾਏ ਹੋਤ ਕਰਮੈ ਯਹੇ ਜਾਨ ਨਾਤੋ ਹੈ ਬਰਮੇ ਹੋ ਦੇਵ ਰਾਂਸ
ਨਕੇ ਕਾਂਸੀ ਰਾਂਸ ਸਮਸ ਸਮਸ ਕਰ ਸਨ ਮੈ ॥ ੨੯ ॥ ਪਰਸਰਾਂ
ਮੇਰਾ ਕਾ ਬੀਤ ॥ ਛੁੰਡ ਫਾਇ ਦੇ ਉਕਰ ਜੁਰ ਫਾਇ ਵਸੇ

ਗਈ ਜੇਵਰਨ ਰਾਖੇ ਜੋਰ ਜਨਤ ਸੰਗਤ ਹੋ ॥ ਸੁਰ ਜਨ ਰਾਖੇ ॥ ੨ ॥
 ਬਾਠਿ ਬੋਰਿ ਕੈ ਸਿਰਾਏ ਮਧ ਮੇਘ ਸੀਤਾਏ ਸੀਤ ਤਾਂ ਮੈ ਕਹਾਂ ਸ
 ਤਹੈ ॥ ਭੰਗ ਰਾਏ ਉਪਰ ਕੁਰੀਤ ਕੁਏ ਪਰੇ ਪਰੇ ਭਾਠੇ ਉਪਰਾਏ
 ਮਾਠੇ ਫੁਕ ਕੇ ਉਤਰੀ ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੋ ਪਰਸ ਰਾਮ ਮੈ ਸੋ
 ਕਯੋ ਤੋਰ ਕੈ ਧਨੁ ਮੈ ਸੋ ਮੈ ਸੋ ਬਲ ਕੰਤ ਹੋ ॥ ੬੧ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦੋ
 ਵਰ ਪਰਸ ਰਾਮ ਸੋ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਨਾਉ ਖਾਣੀ ਤਿਨ
 ਯਾਹੀ ਤਿਨ ਤੁਲ ਤੁਲ ਭੁਖਨ ਕੇ ਭੁਖੇ ਮਹਾਂ ਤੇਜੋ ਕਹਾਂ ਕਹੀਏ ॥ ਨ
 ਫੈ ਗਥ ਬਾਂਬੀ ਮੈ ਨ ਮਾਏ ਮੀ ਬੀਛਨ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਬਾਠਿ ਸੁਨ ਸੁ
 ਨ ਰਾਇ ਰਹੀਏ ਪਾਮ ਕੇ ਅਜੇ ਸੋ ਤੇਜੋ ਬਾਂਧੇ ਤਰਕਸ ਅਨਰਾਸ
 ਕਰੇ ਬਾਂਨ ਨੇ ਸੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤੁ ਸਹੀਏ ॥ ਕਾਂਸੀ ਰਾਮ ਕਹੈ ਰਾਖ ਬੀਸਨ
 ਕੀ ਗੀਤ ਯਹੋ ਜਾਂਭੋ ਕੀਸੀ ਮੋਹ ਤਾਂ ਸੋ ਲੋਹ ਕੈਸੇ ਕਹੀਏ ॥ ੬੨ ॥
 ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਨ ਕੇ ਪੁਤ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਅਤਿ ਕੋਪ ਆਏ ਧਨੁ ਨ
 ਚ ਚਾਏ ਸਤੁ ਹੋ ਜੋਰੇ ਤੋਰ ਕੈ ॥ ਟਾਂਕ ਭਰਾ ਬਲੀ ਨੇ ਟੂਟੇ ਬਿ
 ਨ ਜੋਰ ਕੀਨੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤੋਰ ਭਾਏ ਕੇਉ ਸਕੇ ਜੋਰੇ ਤੋਰ ਕੈ ॥ ਕੋਧ ਜੀ
 ਮ ਭੁਏ ਤੇਰੇ ਸੁਨੇ ਪਰਸ ਰਾਮ ਬਿਨ ਤੀਕਰਤ ਤਾਂ ਤੇ ਵੇਉ ਕਰ
 ਜੋਰ ਕੈ ॥ ਰਾਮ ਨ ਜੋਰੇ ਰੋਹ ਰੂਪ ਨ ਕੇ ਰੋਹ ਰੂਪ ਕਾ ਕੁੰਡੀ ਕੇ ਰੋਹ
 ਕਹੈ ਮਾਏ ਨ ਟੋਟੇ ਰੋਹ ॥ ੬੩ ॥ ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਵੇਖ
 ਰਾਮ ਕੀ ਦੀਨਤ ਸਬ ਬਖਸ਼ਾਵਤ ਤਾਂ ਹਿ ॥ ਏਕ ਮੀਠੀ ਨਿਜ ਸੁਜ
 ਸਕੀ ਬਾਂਤੈ ਰੁਚਨਿ ਨ ਕਾਂਹਿ ॥ ੬੪ ॥ ਰਿਖੀ ਓਵਾਰ ਕਬਿਤਾ ॥
 ॥ ਰਾਮ ਘਨ ਸਮਾਮ ਆਠਿ ਰਾਮ ਸੁਰ ਕਾ ਮਹੰਤ ਤਾਂ ਤੇ ਰੋਪਰ
 ਸਰਾਮ ਕੋਧ ਮਤੋ ਛੇਰੀਏ ਧਨੁ ਪੁਰੇ ॥ ਟੂਟ ਨਾਏ ਵਹਿ
 ਸਾਨ ਦੇਹਿ ਕੋ ਨੈ ਕਾਜ ਬੈਰ ਬੈਰ ਕੀਨੈ ਬਾਤ ਬੋਲੀਏ ॥ ਬਲ ਕਬਿ
 ਨੇ ਵਨ ਤੇ ਜੀਅ ਮੇਰਿ ਸੋਯੇ ਤਾਂ ਕੇ ਧਨੁ ਚਢਾਏ ਕੋ ਪੀਤਿ ਕਾਸੇ
 ਲੀਏ ॥ ਬਾਤ ਤੇ ਬਿਹਾਨੀ ਸੁ ਚਲੀਏ ਨਾਂ ਕਰਾਨੀ ਰਾਨੀ ਰਾਮ

ਸੋਨਰਾਮਰਾਮਵਾਰਿਦੇ ਸੋ ਜੀਠੀਏ ੯੭॥ ਵੇਹਰਾ॥
 ਪਹਿਮ ਪਾਇ ਗਾਢੇ ਨਿਰਖਾਇਯੇ ਸੁਜਸਲੀਏ ਸਾਥਾਮੁਖ ਬੋ
 ਲੈ ਸੋ ਮਨਮੈ ਕਹੈ ਏਹ ਮਚੁਤ ਰਘੁਨਾਥ ੯੮॥ ਪਰਸਰਾਮੇ
 ਵਾਰਾ॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਸਨਮੁਖ ਦੇਖਤ ਮੋਹਿਰਣ ਕੋਣ ਸੂਰ
 ਠਹਰਾਇ ਲੈ ਪਰਚੇ ਤਪਕੇ ਚਲੇ ਭੇਟ ਛੁਜਾਤਾਇ ੯੯॥
 ਕਬਿਤਾ॥ ॥ ਅੰਦਰੇ ਹਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਯਾਂਹੀ ਤੇ ਨਿਸਾਰਧਨ
 ਰਾਜਨਰਢਾਯੇ ਹੋ ਰਜਾਤ ਬਾਰ ਪਾਂਇਏ ॥ ਤਾਂ ਕੋਚੀਏ ਨ ਬਲੁ
 ਰੋਰਤਨ ਲਾਥੀ ਪਲ ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਢਿ ਮਾਨ ਨਾਮ ਕੋ ਸਕਰਲਾਇਏ ॥
 ਤੋਹੋ ਛਾਤਿ ਜਾਉ ਤੋਹੀ ਸਾਰੀ ਕਹਿ ਬਾਤ ਮੋਹੀ ਰਾਮ ਮਣਤਾਰੇ
 ਹਿ ਮੋਹੁ ਕੇ ਬਾਤਾਇਏ ॥ ਤੋਹੇ ਤੇਜ ਮਯੋ ਸਮੀਜੇ ਤੂ ਕਰੈ ਸੋਹੀ ਕਹਜੀ
 ਰੇਈ ਧਨੁ ਖਲੈ ਕੈ ਮੋਹੁ ਕੇ ਚਰਾਇਏ ॥ ੧੦੦॥ ॥ ਲਛਮੀ ਨਵਾਰ
 ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਯਾਂਹੀ ਸਬੈ ਕਿਤ ਕਵੈ ਠਕਿ ਕਬੀ
 ਸਾ ॥ ਅਬ ਲਛਮੀ ਬਿਨ ਤੀ ਕਰੈ ਰਘੁ ਕਲ ਮਾਨ ਸਹੀ ਸਾ ੧੦੧
 ॥ ਕਬਿਤਾ॥ ॥ ਕਾਹੁ ਕੇ ਧਨੁ ਖਕਾਉ ਤੇ ਕਾਹੁ ਰਖੇ ਯਾ
 ਰ ਕਹੈ ਯਾਂਹੀ ਤਾਂ ਕੋ ਕਹਾਹੈ ਕੁਯੇ ਛੀਜਨੇ ॥ ਗਲ ਕੇ ਬਜਾਇ ਤੁ
 ਰ ਪਾਇ ਮਾਠੇ ਸਬੈ ਲੋਕ ਤਾਂ ਪਰਨ ਦੇਖੇ ਤਾ ਧੀਨ ਬਹੀ ਜੋ ਧੀ ਸੋਨੇ
 ਕਹੈ ਰਘੁ ਬੀਰ ਸੁਨ ਬੀਰੇ ਖਛੋ ਤੇ ਤਮ ਸੇਹ ਮਹਾਂ ਕਾਜੈ ਬਿਨ
 ਬਰਖੇ ਨ ਛੀਜਨੇ ॥ ਤਉ ਤੇ ਗੁਸਾਈ ਦੇਖੈ ਬਾਂ ਮਨ ਛਿਨਾਈ ਰਾਮ
 ਸੂਰਜ ਕੇ ਤੇਜ ਕੇ ਠਰਵੈ ਪਟ ਬੀਜਨੇ ॥ ੧੦੨॥ ॥ ਕਬਿਤਾ॥ ॥
 ॥ ਕਹੈ ਤੇਰਾ ਤੇ ਕਹੈ ਯਾਂਹੀ ਛਿਨ ਮਾਠੇ ਜੋ ਕਹੈ ਤੇ ਕਾਨ ਲਾਇ ਮੈ
 ਰਿ ਰਾਖੈ ਸਾਤ ਦਿਨ ਮੈਂ ਜੋ ਕਹੈ ਤਿਹਾਠੇ ਬਲ ਪਾਇ ਬਾਂਇ ਹਾਥ ਨ
 ਬ ਮਾਂਗੀ ਜੋ ਮੇਰ ਮਲ ਤੋਹੇ ਯਹ ਕਿਨ ਮੈਂ ਛੁ ਮੁਖ ਮਹੇਸ ਮੈ
 ਕਹੈ ਸੋ ਜੋ ਸੁਰੇ ਸਮਲੈ ਕੇ ਸਹੀ ਜੋ ਬੋਲੈ ਬਲ ਦੇਖਤ ਨ ਤਿਨ ਮੈਂ
 ਕਾਇ ਸਚੁ ਕਾਉ ਨਿਜੇ ਕੇ ਧਮੈਂ ਜਹਾਉ ਧਨ ਮਾਇ ਸੋ ਜੇ ਪਾਉ ਤੇ ਚਢੈ

ਉਤਅਛਿਨਮੈ॥ ੧੦੩॥ ਵੇਹਰਾ॥ ॥ ਧਰਮੇਨ ਦੂਜੇਧ
ਨੁਖ ਸੁਰ ਸਰਨਾਗਤਿ ਨਹਿਦੀਨਾ॥ ਸੁਰਪਤਿਹੂੰ ਸੋਹਪਪਤੀਸੁ
ਟਮੁਖ ਬਾਤਕਹੀਨਾ॥ ੧੦੪॥ ਚੈਯਾ॥ ॥ ਸੇਵਕ ਬਾਪਨ
ਦੁਰਕੀਓਜੇਨ ਰੁਕ ਪਰੇ ਮੁਖਤੇਹ ਸਦੀਨਾ॥ ਵਾਨਇਯੋ ਸਿਨਕੇ
ਉਨ ਪਾਇਨ ਮਾਂਗਬੇਕੇ ਬਹੁਰੇ ਮਨਕੀਨੇ॥ ਬੋਲ ਕਯੋ ਸੁਰਯੋ
ਨਫਿਯੋ ਮਰਸੀਯ ਬਿਵਾਹਿਕੇ ਬਾਹੁਨਕੀਨੇ॥ ਇਕਓ ਬਾਨ
ਹਯੋ॥ ਨਿਪਮੰਤੁਲ ਸੀਰਖ ਬੀਰਜਟਾ ਬੁਤ ਲੀਨੋ॥ ੧੦੫॥
ਰਾਮਚੰਦ੍ਰੇਵਾਰ ਕਬਿਤਮ॥ ॥ ਬਾਨਭਉਛਾਇਲੋਹਕਾਂਨ
ਸੋਲਗਾਇਸਿਹਜਿਹ ਪਕਟਾਇਲਾਭੇਕਰਨ ਨਿਵਾਨਸੋ॥ ਦੇ
ਖੇਬੀਰਦੇਖੋ ਬਾਪਖੋਚੋ ਪਤਾਪਜਾਨੋ॥ ਚਾਂਪਰਿਰਹਾਨੋ॥ ਮ
ਰਗਨੋ ਅਸਮਾਨੋ॥ ਕਾਂਸੀਰਾਂ ਮਰਾਮਕੇਰਿਸਤ ਬਹਰਾਤਰਾ
ਮਛੁਲੀਸਧਿਸਤਪਕੋਉਪਰਮਸਨੋ॥ ਵਿਸਭਰਖੋਯੋਰ
ਯੇ ਭੁਰਭਿਜ ਭੀਤਭਯੋ ਜੋਯੋਗੀ ਕਰ ਲਯੋ ਦਯੋ॥ ਤਿਯੋਗੀ ਕਰਪ
ਨਸੋ॥ ੧੬॥ ਚੈਯਾ॥ ॥ ਰਾਮਕਯੋ ਮੁਨਿਨੰਦਨਕੋਕਹਿਕ
ਹਿਹੋਮਬਦੇਹਦਿਖਾਈ॥ ਬੁਝਕੈਤਾਂਹਿਹਨਿਨਭਕੀਗਤਿ
ਜਿਹਹੁਤੀਅਬਸੋਰਸਨਾਈ॥ ਦੇਖਰਯੋ ਮੁਨਿਕੋ ਸੁਤਕੈਤ
ਕਹੈਅਫਤਾਰਸਹੀਰਖਰਾਈ॥ ਭੋਟਸਟਾਕਚਯੋ ਬਨਕੇ
ਜਬਰਾਂਮਕਮਾਂਨ ਰਟਾਕਚਛਾਈ॥ ੧੦੭॥ ਵੇਹਰਾ॥
ਰਾਂਮਪਨਚਤਾਧਨੁਖਕੀ ਮੈਰੀਜਬ ਸੁਤਿਲਾਈ॥ ਦੇਖਜਨਕ
ਜਾਨਹਤਨਮਨ ਧਰੋਠੇਖਹਿਸਾਈ॥ ੧੦੮॥ ਸੀਤੋਵਾਰ
ਕਬਿਤ॥ ॥ ਆਤੀਕੋਤੇ ਬੋਲਕਛੁਤਾਤਕੋਸੋ ਦੇਖਤਹੋਮੀਸੇ
ਤੇਅਨੇਕਹੂੰਕਹਾਂਕਹਾਂਜਾਈਯੋ॥ ਕੋਲਭਿਅਤੀਨਈਤੋਧ
ਮਹੁਨਾਗਈਰਾਮ॥ ਮਾਂਜਹੂੰਤੇ ਮੇਰੇਸੀਓਸੋਤਕੋ ਬਸਾਈਯੋ॥ ਰਾ
ਜਨਕੀਗੀਤਿਬਿਪਰੀਤਿਸਭਜਨੋਜਗਕਾਂਕੇ ਬਸਕੁਦੇਮੋਹੀ

ਮੈਸੇ ਤਹਿਕਾਇਹੀ ਮਨਮੈ ਬਿਰਾਠੈ ਗਟੀਲੈ ਰਹੈ ਉਤਰੈ ਸਿਯੋਤੈ
 ਰਹੈ ਧਨੁਖ ਘੰਕੀ ਬੇਟੀ ਬਾਹੀ ਬਾਹੀ ਹੈ ॥ ੧੦੬ ॥ ਜੋਰਨਾ
 ਇਤਲੰਛਮਨ ਸੀਤਾਹਮ ਪਰਸਾਹਮ ਬਲਪਰਹਮੋ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਕਰੀ ਬਿਸਾਮ ਅਮਰ ਭੁਯੋ ਮਨਿ ਦੇਹ ਧਰਮ ॥ ੧੧੦ ॥ ਜੋਰਨਾ
 ॥ ਯਾਹ ਦੀਪਕ ਕਿਹਕਾਮ ਸੋਖ ਸਨੇਹ ਜਾਇ ਗੰਨਾ ਰਾਖਕਲ
 ਦੀਪਕ ਰਾਮ ਸਦਾ ਬਚਤੋ ਦੇਉ ਰਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥ ਜੋਰਨਾ ॥ ਭੁ
 ਤੇ ਸਮੇਂ ਸੁਕਾਉ ਪਰਸਾਹਮ ਸਨਤਪਧਰਮੋ ਰਾਮ ਉਤਰਮੋ
 ਰਾਉ ਭੁਯੋ ਨਦੀਸਤ ਆਜਲੈ ॥ ੧੧੨ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਜੈਸੇ
 ਸਿਧਿ ਮੋਰਤੇ ਨਿਸਾਨੇ ਰੋਹੇ ਰੋਹੇ ਕਰੀ ਅਸਿਧਿ ਸੋਰਤੇ ਤੁਝੈ ਰਹੈ
 ਸੇ ਘਾਮਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀਪਤੇ ਭਿਮੋ ਗੀਤੀ ਸਮੀਪਤੇ ਜੋ ਕਾਤਿਕ
 ਕੇ ਮੇਘ ਨਭੁ ਜਲ ਸੁਰਧਮਤੇ ਵਾਠਿ ਦੇ ਜੋ ਪਰਸਤੇ ਕਲਜੋ
 ਸੁਧੈ ਰਸ ਤੇ ਪਾਪਨ ਕੇ ਜਲਜੈ ਸੇਵਕ ਹਰਿਨਾਮਤੇ ਜੈਸੇ ਕੇ ਕਲੇ
 ਭੁਤੇ ਅਨੇਕ ਕੁਲ ਭਾਜੈ ਰਾਮ ਤੈਸੇ ਭੁਜ ਚਲਮੈ ਪਰਸਾਹਮ ਰਾਮ
 ਤੇ ॥ ੧੧੩ ॥ ਅਬ ਮਾਧਨਾ ਨਗਰ ਪੁਰੇਸਾ ਬੈਯਾ ॥
 ॥ ਸਬ ਸੰਗ ਚਲੇ ਪਿਤਕੇ ਮੁਨਿ ਜੀਤ ਪਵੈ ਦਿਨ ਬੇਰ ਅਸੀ ਸਲਯੋ
 ਮਨਤੇ ਹਰਖਮੋ ਅਨਨਿਦ ਨ ਚੁਕੈ ਅਜ ਹਮੈ ਬਿਧਿ ਰਾਜਦਯੋ
 ਧਨਿ ਦੇਸਾ ਮਿਦਿ ਗਬਜਾਇ ਸੇ ਪਾਠਿ ਦੇਖਤਾ ਬਜਾਛਯੋ ਸਕ
 ਹੈ ਬਕਸੀ ਮਟਕੋ ਰੁਖਵੰਦ ਅਨੰਦ ਭੁਯੋ ਬਿਭਨਿਦ ਗਯੋ
 ੧੧੪ ॥ ਜੈਯਾ ॥ ਬਾਰਨ ਮਤ ਗੀਤ ਰਤਾ ਬ੍ਰਿਗ
 ਕਪੋਲਨ ਭੁਗ ਧੁਜਾਛਾਇ ਰਾਗੀ ਰਾਗੀ ਬੀਬ ਉਰਾਰਨ ਕੇ ਨਿਜ
 ਭਾਇ ਉਤਾਇ ਕਬਿਤ ਪਰਾਈ ਰਾਮ ਛੰਡ ਲਏ ਸਿੰਘੀਭ ਬਨੇ
 ਰਾਖ ਬੀਭ ਸਨੇ ਮਨਮਾਯੀ ਦੇਖ ਸਰੂਪ ਪਿਐਂ ਜਲਫਾਠਿ ਸਭੈ
 ਪਾਠਿ ਨਾਠਿ ਕਹੈ ਬਲਿ ਜਾਂਹੀ ॥ ੧੧੫ ॥
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੋ ਸ੍ਰੀਤ ਬਿਵਾਹਿ ਨਾਮ ਪ੍ਰਬਾਸ ਮੰਤ੍ਰਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜ ਰਾਜ ਰਾਜ ਮਨੋਰਥ ਲੋ ਸੁਖ ਪਾਸੇ ਤਾਤਕੀ ਸ਼ਾਤ ਪਾਤ ਦੈਂ
ਰਾਜ ਰਾਮ ਕੋ ॥ ੮॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਰਾਮ ਰਾਜ ਰਾਜ ਸੋਰਥੋਸ
ਮਾਜ ਬੈਠੇ ਨਿਪ ਰਾਜ ਰੇਖਿ ਆਇ ਠਿਥੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਬਨਾਇਕੋ ॥ ਰਾ
ਜ ਰਾਮ ਮਾਜ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਰੁਜ ਬਾਪ ਬਾਜ ਰਾਉ ਤਪ ਬਾਜ ਮਨ ਬੁ
ਸੁਖ ਪਾਇਕੋ ॥ ਰੁਲੇ ਸੁਨ ਬਾਤ ਸੁਖ ਮਾਗਨ ਮਾਤ ਉਰ ਜਮੇ ਪਤ
ਨੇ ਪਤ ਦੁਖ ਕੋ ਚਲੇ ਉਠਾਇਕੋ ॥ ਏਕ ਉਠੇ ਤਾਇ ਏਕ ਦੰਦ ਭਿੰ
ਜਾਇ ਏਕ ਧਾਇ ਧਾਇ ਪਾਇ ਛੁਏ ਰਾਮ ਰੇ ਰਾਇਕੋ ॥ ੯॥ ਕਬਿ
ਤਾ ॥ ਰਾਮ ਰੇ ਰਾਮ ਮਾਗ ਪਸਤ ਸਬੈ ਰੁਨ ਅਨਿਦ ਸੋ ਸਿਲ
ਰਾਂ ਫੈ ॥ ਪੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਾਇ ਕਬਿਤਾ ਅਨ ਪਫੈ ॥ ਹੁਤਾਂ ਚਿਤ੍ਰ
ਫੈ ਕੋਤ ਕੋਟ ਕਰੈ ਰਾਨਿ ਕਾ ਕੁਲ ਨਿਤ ਤੀਯ ਸੁਗੀਧਿ ਦਿਖਾਏ ॥
ਦੇਸ ਨ ਦੇਸ ਤੇ ਆਨ ਨੁਭੇ ਨਿਪ ਰਾਮ ਕੇ ਕਾਨ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ੧੦
॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਆਨ ਬਨਾ ਸਪਤੀ ਬਨ ਤੇ ਸਭ ਤੀਨ ਬਕੇ ਜਲ
ਦੀਭ ਫੁਰੇ ॥ ਆ ਬਕੇ ਮੋਠੇ ਧਰੇ ਤੀ ਉਪਰ ਕੇ ਸਭ ਸੋ ਲਿਖ ਪੀ
ਤ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਕੁਲ ਵਿਸੁ ਬਾਸਿਸੁ ਸਬੈ ਪਰ ਬੇਦ ਸੁਮੰਤ ਪ੍ਰਤਿਖ
ਰੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਅਭਿ ਖੇਖ ਕੇ ਕਾਨ ਸੁਜਗ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਮਾਨ
ਦਰੇ ॥ ੧੧ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਪੀਤ ਦੁਕੁਲ ਧੀਰਾ ਪ੍ਰੀਤ ਰਾਜ
ਕੇ ਕਾਨ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਮਾਂਗੀ ॥ ਰੇਲ ਸੁਗੀਧਿ ਮਿਲੇ ਹਰ ਦੀ ਬਟੋ ਨਿਜ
ਮਾਤ ਲਗਾਫਤ ਬਾਂਗੀ ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਫੁਲ ਸੀ ਫੁਲ ਤੇ ਫੁਲ ਤ ਰਾਮ ਸੋ
ਨੈਨ ਮਿਲੇ ਮੁਸਕਾਂਗੀ ॥ ਬਾਤ ਗੀਤ ਰੇਨ ਭੀਤ ਰੇ ਮੋਘ ਸੁਖ ਕੀ
ਪਰ ਸੋ ਫੁਲ ਨਾਹੀ ॥ ੧੨ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਆਤਿ ਬਡੇ ਰਤੁ ਰਾਨ
ਸੇ ਸਿਟ ਸੇ ਮਯੋਟ ਸੁਠ ਲੋਕ ਬਤਾਏ ॥ ਕੀਰਨ ਕੇ ਮਾਧਿ ਕੇ ਰਚ ਬ
ਸੁ ॥ ਫਿਰ ਨ ਲੋਕ ਨ ਲੋਕ ਫਿਰ ਫੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਨ ਮੰਦਨ ਕੇ ਸੁਖ ਸੋ ਕਿ
ਕ ਸੁਖ ਨੇ ਹੁੰਨ ਦੇਖ ਮਯੋ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਪੁਤ ਕੋ ਕਵਿਤ
ਮ ਸੁ ਰਾਜ ਰਾਮਾਏ ॥ ੧੩ ॥ ਸ਼੍ਰੋਯਾ ॥ ॥ ਅਨੰਦ ਏਕ ਬਦੋ ਪੁਰ

ਮੈਂ ਅਰਥੀ ਪਾਏ ਤੇ ਕੁਲ ਹਲ ਕੁਰੀ ਗਏ ਤੇ ਕੀਤ ਦਿਵਾਤ
ਦੇ ਤੇ ਰਲੀ ਸਭ ਆਫਤ ਨਾਗੀ ਨਾਗੀ ਜਾਨ ਕੀ ਰੂਪ ਨਿਹਾਤ
ਦੇ ਤੇ ਅਸੀਸ ਸਭੈ ਫਲੀਓ ਰੁਪ ਬਾਗੀ ਰਾਮ ਕੋ ਰਾਜ ਹੋ ਤੇ ਬਲਿ
ਜਬਲੋ ਜਗ ਭੀਗ ਬਹੈ ਜਮੁ ਨਾਗੀ ॥ ੧੪ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥
ਫਲੇ ਮੰਗ ਨਾਮਾਤ ਏਹ ਬਿਧਿ ਪੁਰ ਬਾਸੀ ਸਬੈ ਫੇਰਨ ਸਕਲ
ਸਿਰਾਤ ਦੇਖ ਰੂਪ ਸੀ ਰਾਮ ਕੋ ॥ ੧੫ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਸਨੀਕੇ
ਰੀ ਬਾਤ ਰਾਮ ਭੀ ਰਾਜ ਬਿਦੇਸ ਸੁਤਾ ਨੈਰੁ ਨ ਨੈਨ ਸਿਰਾਤ ਹੋਤੁ
ਨੈਰੁ ਬਰਨ ਸੋ ॥ ੧੬ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਭੀ ਰਾਜ ਬਿਦੇਸ ਬ
ਸੈ ਸੁਰ ਸੋਰ ਬਿਧੇ ਯਾ ਬਾਤ ਨਾਰੀ ਏਕ ਉਪਾਏ ਕੋ ਸੇਠਿ
ਰੈ ਮਤ ਦੇ ਬਰਫੈ ਲੇਉ ਮਾਂਗ ਸਰੀਗੀ ਰੂਪ ਨ ਭਾਨ ਮਾਂਚ ਰਲੇ
ਤਹੈ ਜਾਤ ਸੁਸਾਤ ਸੁਪਾਇ ਨ ਨੈਗੀ ਏਹ ਰਲੀ ਪਿਯਾਏ ਬਰਮਾ
ਰਨ ਮਾਨੁ ਕਲ ਕਰਾਲ ਤੁਜੀਗੀ ॥ ੧੭ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਜਾਇ
ਜੁਰੈ ਰਕੀਓ ਨਿਪਸੇ ਤਨ ਦੇ ਬਰਫੈ ਤੁਮ ਤੇ ਅਬ ਪਾਉ ਕੋ ਨ ਸ
ਮੈ ਸਨ ਸੀ ਰੂਪ ਬੀਰਭੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਠੀ ਨੈਨ ਸਿਰਾਤੋ ਰੂਰ
ਗੀ ਮਨ ਮੈ ਕਯੋ ਰੂਪ ਤਿ ਆਨਦ ਮਾਜਨ ਯਾਤਿ ਰੁਠਾਉ ਆਗ
ਕਯੋ ਬਠ ਬਾਸ ਦੇ ਰਾਮ ਭੀ ਤੋ ਅਪਨੇ ਸੁਤ ਰਾਜ ਰਾਉ ॥ ੧੮ ॥
ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਰੂਠਿ ਰਹੀ ਪਤਿ ਸੋ ਤਬਲੋ ਜਬ ਕੇ ਕਈ ਮਾਂ
ਗ ਦੇਉ ਬਰਲੀਨੇ ਏਨ ਕਹੇ ਜੁਤੇ ਮਜਨੀ ਦਨ ਪਾਨ ਨ ਸੀਰਾ
ਤੇਈ ਅਬ ਦੀਨੇ ਏਕ ਬੰਬੀ ਮੁਖ ਤੇ ਜੁਗ ਸਾਪਾਨੀ ਕਰ ਮਨੇ ਨਿ
ਪਕੇ ਸੁਖ ਛੀਨੇ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕੋ ਬੋਲ ਕੁਨਾਹ ਪਾਖ ਕੇ ਬੰਤੁ
ਹਲੀ ਹਲ ਕੀਨੇ ॥ ੧੯ ॥ ਸੁਯਾ ॥ ॥ ਹੋਯਾ ਨੈ ਕੇ ਕਈ
ਤੇ ਸਨਿ ਪਾਪ ਨੈ ਸਨਿ ਰੀਤ ਤਸੇ ਸੁਖ ਛਾਹੈ ਬੋਲ ਤ ਬੋਲ ਨ
ਬੋਲ ਬਕੇ ਮੁਖਿ ਫਾਇ ਹਿਯੋ ਨਾਹਿ ਜਾਤੁ ਤਿਹਾ ਰੋ ਆਇ ਤ ਫੇਰ
ਪਰੇ ਧਰਿ ਰਾਗਿ ਰਾਸਿ ਰਾਸਿ ਰਾਮ ਪਰੇ ਰੋ ਫੇਰ ਸੇ ਕਹੇ

੨੦. ਰੇਖਾ ਨਿਕਾਰਤ ਸੁਖੇ ਹੀ ਜੀ ਕੀਨ ਲੋਤ ਆਏ ॥ ੨੦. ਸ੍ਰੇਯਾ ॥
 ॥ ਜਿਨ ਤਰਫੇ ਠਨ ਮੈਂ ਰੁਟ ਘਾਇਲ ਜਿਉਂ ਕਰ ਸਾਈਲ ਸਿ
 ਘ ਚ ਬਾਏ ਜੇ ॥ ਬਿਨੁ ਠੀਕੀ ਮੀਨ ਵਸ ਮਏ ਕਾਲ ਕਰਾਲ
 ਭੁਜੀ ਕਨ ਘੋਸੇ ॥ ਸਿਰਿ ਰਾਗ ਸਮੇਨ ਤਨੇ ਪਨ ਜੇ ਮਧ
 ਠਸ ਠਾਏ ਰੁਖ ਪਾਏ ॥ ਪੈਨ ਚਲੇ ਗਏ ਜੇ ਜਲ ਮੈਂ ਨਿਪ ਕੇ ਕਈ
 ਕੇ ਬਰੇ ਸੇ ਤਰਫਾਏ ॥ ੨੧ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥ ॥ ਠੀਕੀ ਏ ਸਮਾਜ
 ਮਠ ਦੇ ਸਨ ਕੇ ਰਾਜ ਮਾਜ ਤੋਂ ਛਿਕਾਰੀ ਭੁਏ ਮਧ ਰਾਮ ਛੀਖ ਤੋਂ ਲ
 ਹੀ ॥ ਜੇ ਕੋਹ ਤਿਹਾਏ ਗਾਂਢੀ ਛੀਖ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗ ਖਾਂਢੀ ਨੇ ਪੈ ਰਾਮ ਸਿਧ
 ਤੇ ਮਧੇ ਰੁਖ ਮੈਂ ਸੋਧੇ ॥ ਜੇ ਨੇ ਸਹਾਉ ਸੀਗ ਰਾਮ ਲੈ ਬਿਦੇ ਸਜਾ
 ਰਿ ਪਾਨ ਜਾਤਿ ਸਾਧਿ ਸਨ ਬਾਤ ਏ ਕੋਹਿ ਕੋਹਿ ॥ ਰਾਜ ਤੇ ਰੇ ਪੁਤ ਕੇ ਸ
 ਥੀ ਜੀ ਏ ਕਾ ਪੁਤ ਪੁਤ ਰਾਮ ਕੇ ਕਹਾਂ ਪਰਾਧ ਰਾਮ ਘਾਟੀ ਰਹੇ ॥ ੨੨
 ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਕਮੇ ਰੁਖ ਪਾਏ ਤੇ ਬਰ ਦੇਤ ਸੁਖੇ ਹੀ ਕਹੇ
 ਪੁਕੁਤੇ ਮਧ ਦੇਈ ॥ ਰਾਜ ਨ ਜੇ ਸਿਸ ਖਾਂਦਿ ਹੁਤੇ ਬਰ ਮਾਂਗ ਲੀਏ
 ਤੁਮ ਤੇ ਮਧ ਤੇਈ ॥ ਜੇ ਨਿਰ ਬੋਲ ਨਿਬਾਹ ਤੋਂ ਸਿਰ ਖਾਂਦ ਪਤੀ ਘ
 ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਖੇਈ ॥ ਕੈ ਮਧ ਠੇ ਰਹੇ ਮਧ ਕੇ ਕਈ ਮੈਂ ਬਰ ਤੇ ਹੀ ਨ ਦੇ
 ਨ ਕਹੇਈ ॥ ੨੩ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥ ॥ ਜਾਨ ਤੋਂ ਜਿਯ ਮੈਂ ਸਨ ਕੇ
 ਕਈ ਰੁਖ ਨ ਛੇਨ ਪਟੇ ਬਰ ਲੈਏ ॥ ਜਾਂ ਮਧ ਕੇ ਬਰ ਮਾਂਗ ਤੋਂ ਸਨ
 ਤੇ ਸੁਖ ਲੋਚਨ ਰੂਨ ਸਿਰਿ ॥ ਜਾਂ ਦਿਨ ਰਾਮ ਬਸਿ ਬਸਤਾਂ ਦਿਨ
 ਮੇਰਿ ਕਹੂੰ ਸਪਨੇ ॥ ਪੈਏ ॥ ਛਿਰੇਈ ਪੁਤ ਸੁਨੇ ਮਹਿ ਬਾਤ ਪਿਯਾਰ
 ਨਿ ਆਉ ਮੈਂ ਪਾਂਉ ਨ ਦੇਏ ॥ ੨੪ ॥ ਕੇ ਕਈ ਵਾਰਾ ॥ ਸ੍ਰੇਯਾ ॥
 ॥ ਬੋਲ ਨਿਬਾਹ ਕੇ ਹਠਿ ਰੇਦ ਨਿਹਾਰ ਹੁਤੇ ਠਰਤੀ ਸੁਖ ਛੀਜੈ ॥ ਸੋ
 ਰ ਰਪੀਰ ਸਰੋਕ ਬਲੀ ਬਲ ਬਾਦਨ ਪਾਟਨ ਜੇ ਜਸ ਲੀਜੈ ॥
 ਰਾਜ ਪੁਤ ਸਮਝ ਦੇਉ ਪੁਨ ਏ ਕਸੇ ਨੇਹੁ ਏ ਕਸੇ ਕੀਜੈ ॥ ਕੇ ਸ
 ॥ ਨਿ ਭਈ ਤੁਮ ਕੇ ਛਿਤ ਏ ਕਹਿ ਦੇ ਬਨ ਏ ਕਹਿ ਦੀਜੈ ॥ ੨੫ ॥

ਬਲਿਤਾ॥ ਘਨਚਹੈਘਨਲੈ ਨਿਦਾਜਿਨਕਰੈ ਬਰਦੇਨਕ
 ਹੇਸਾਰਪੈਤੁ ਬੋਰਤ ਸਾਜਕੋ। ਏਖਰਿਖਿਤਾਜਕੁਲਪੂਜਥਾ
 ਲਮੀਕਮਾਜ ਬੋਲਨ ਕਏਹੈ ਰਾਮਚੰਦਜਕੋ ਰਾਜਕੋ। ਕੁਲਪ
 ਗਧੋਪਾਇ ਆਇਸਸਿਧਾਏ ਬਨਕੁਰਬ ਬਲਾਈਏਸੀਰਾਜਾ
 ਜਸਾਜਕੋ। ਰੋਯੋਕਿਕਰਾਲ ਕਾਲ ਬਾਝ ਖਾਯੋਲੈਟੈਧਰਦੇਖੋਰ
 ਵਿਰਾਮਹੈ ਬਹਾਉਮੈਮੀਲਾਜਕੋ॥ ੨੬॥ ਵੇਹਰਾ॥ ਏਤਿ
 ਸਾਪਨ ਯਹਸਾਧੁ ਸਿਪ ਪਛਮੇ ਅਟਪਟੇਕਾਮ। ਏਹਿਕਟੈਯਹਿ
 ਮਰਜੀਯੈ ਸੁਪ ਰਾਮਲੈਨਾਮ॥ ੨੭॥ ਜੋਰਠਾ॥ ਏਕ
 ਤਿਸਉਨ ਅਨੁਹਾਸ ਬਹੀਜੁਗਕਵਿਰਾਮਕਹਿ। ਪਤਿਹਤਿਪੁਤ
 ਨਿਕਰਮਾਨੰਦਕਰ ਜਿਯਜਲਪਿਯੈ॥ ੨੮॥ ਸੁੰਯਾ॥ ॥
 ਸੋਚ ਰਹੇਮਨਮੈ ਤਬੁਪਤਿਕੋਕਈਏ ਬਰਕਾਰੇਤੇਮਾਂਕੀਕੋਨ
 ਸਮੇਜੁਗਬਨੁਪਠੇਘਰੈਨ ਕੁਲੀਸੁਬਿਚਾਰਨਲਾਗੇ। ਆਇ
 ਗਈਫਿਰਕੈ ਮਨਮੈ ਰਿਖੀਸੁਪਾਇਮੈ ਸੋਈ ਆਵਤ ਅਗੇਗਯ
 ਹੀਤੇ ਰਾਮਕਿਉਗਛੁਟੈਤਨ ਜਾਨਤਹੈ ਘਰਤੇ ਸੁਖਭਾਗੇ॥ ੨੯॥
 ਸੁੰਯਾ॥ ਤਿਲਗਸਿੰਗਲੀਏ ਰਘੁਬੀਰਹਿ ਆਪ ਬਾਸਿਮੁ
 ਧਰੇ ਕਰਬਾਂਹੀਮਬੋਰ ਸਪੁਜ ਪਚੈ ਦਿਜਮੰਡਲ ਰਾਮਹੀਫੁਲਕੁ
 ਈਮਨਮਾਂਹੀਪਰੰਦੁ ਮਖੀ ਬੋਲਿਤੁ ਰਹਿ ਬੋਠਨ ਦੇਖ ਸਰੂਪ ਸਬੈ
 ਬਲਜਾਂਹੀ। ਬਾਜਤਫੋਲਖਿਦੇਗ ਬਹੀਧਨੀ ਭੀਤਰਗੀਪਾਨੀ
 ਫੀਸਾਧਿਨਾਹੀ॥ ੩੦॥ ਸੁੰਯਾ॥ ਏਠਕੁਲਕਲਫੋਨਸੁ
 ਨਮੇ ਤਬਕੋਕਈ ਰਾਜਹਿਯੈ ਸਮਝਵੈ। ਆਯੋਹੈ ਰਾਜਕੋ ਕਾਜਬ
 ਤੇ ਸੁਤਜਾਇ ਬਸੈ ਬਨ ਆਇਸਪਾਵੈ। ਏਵੇਉਹਬਕਪਾਇਰਿਮਾ
 ਰਤੁ ਭੋਹਨ ਜੋ ਕਯੋ ਜੋਤੁਪਭਾਵੈ। ਜੋ ਮੁਖਰਾਮਹਿ ਰਾਜਕੋ ਬੋਲ
 ਬਸੇਮੁਖਕਮੋ ਬਨਬਾਸਪਠਵੈ॥ ੩੧॥ ਸੁੰਯਾ॥ ॥
 ਯੋਕਹਿਮੈਨਕੁਜੀਅਜਨੰਦਨ ਰੋਕਈਰਾਜਰਾਜੈਸੀਪਾਈ॥

ਤੇਰਤਕਲ ਤਜੇ ਪਤਿ ਲੋਟਤ ਮਨਿ ਵ ਮਾਜਹਿ ਯੇਨ ਸਮਾਈ
 ਏਰ ਕੈ ਪੈਰ ਮੈ ਬੋਲ ਬਾਸਿ ਸੁਹੀ ਰਾਮ ਚਿਤੈ ਯਹ ਬਾਤ ਸੁਨਈ
 ਮੇਰੀ ਦੀਏ ਬਰ ਵੈ ਏਨਕੇ ਬਨ ਮੇ ਸਤ ਕੇ ਅਪਨੀ ਠਕੁਰਾਈ
 ੨੩॥ ਸ੍ਰੀਆ॥ ॥ ਬਾਤ ਸੁਨੇ ਕਲ ਪੂਜ ਰਹੈ ਚੌਕ ਸੁ
 ਸਭੁ ਮੇ ਮੁਖ ਰਾਮ ਨਿਹਾਈ ਆਇ ਸਹੈ ਕੋ ਨਿਪ ਸੇ ਰਲ ਮੈ
 ਰਹਤੀ ਮਥ ਸਿਰ ਬਿਰਾਈ ਬੋਲ ਉਠੀ ਮੁਖ ਮੇ ਤਬ ਕੋ ਕਈ ਸਚ
 ਕਹੈ ਮਹਿ ਸੋਇ ਭਿਹਾਈ ਰੂਪ ਕਹੀ ਜਿਨ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਨ ਜਾਇ
 ਬਸੈ ਕਹ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ੨੩॥ ਸ੍ਰੀਆ॥ ॥ ਸੇ ਰਿਖਿ ਕੈ
 ਗਈ ਭੁਤ ਰਿਭੋਨ ਸਤੇ ਬਨ ਰੂਪ ਪਤਿ ਸੋਨ ਮਿਲਾਏ ਘਬੈ ਪੁਣਾਮ
 ਗੀਓ ਭਿਹਾ ਭਿਨ ਤਾਤ ਕੇ ਬੋਲ ਲੈ ਮਾਥ ਰਚਾਏ ਪਸੇ ਕ ਭੁਰੇ ਰੇ
 ਖਿਲੇ ਗਨ ਸੇ ਕਹੀ ਰਾਜ ਰਹੈ ਬਨ ਬਾਸ ਪਠਾਏ ਰਾਜ ਨ ਰਾਜ
 ਦਿਯੋ ਲਘ ਬੀਰ ਹਿ ਯੋਰ ਘਬੀਰ ਫਿਰੇ ਘਰ ਮਾਏ ॥ ੨੪॥
 ਸ੍ਰੀਆ॥ ॥ ਆਇ ਕੈ ਧਾਮ ਬਲਾਇ ਸਭੈ ਵਿਜ ਦਾਨ ਦੀਓ
 ਜਹੁ ਤੇ ਘਰ ਮਾਂਗੀ ਸੀਮ ਸੇ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸਬ ਰਾਮ ਸੁਨੇ ਦੁਖ ਸੇ
 ਦੇਉ ਨੈਨ ਬਹਾ ਗੀ ਕਹੈ ਕੈ ਰੇ ਰੇ ਤਹੈ ਸੁਨ ਮਾਨ ਨਿ ਜੋ ਕਛ ਮੀਕ
 ਲਿਖੇ ਨ ਮਿਟਾਏ ਸਾਸ ਕੀ ਸੋਫ ਕੁਲੇ ਕਹੀਓ ਅਰਹੈ ਰੁਚਲੇ
 ਤਾ ਬਿਦਾ ਕੈ ਤਹਾ ਗੀ ॥ ੨੫॥ ਸ੍ਰੀਆ॥ ॥ ਆਰ ਕਹੈ ਨ
 ਰਹੈ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਤੇ ਜਾਹਿ ਪਤ ਘਰ ਮਾਥ ਪਠਾਉ ਜੇ ਸੁਖ ਤੋਹਿ
 ਕਹੈ ਸੁਨ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਸੁਖ ਆਇ ਸਦੇਹ ਬਨ ਚੁਕੈ ਬੁਸਿ ਕੈ ਬਨ
 ਰੂਪ ਤੇ ਕੈ ਸਨ ਕੋ ਕਈ ਕੈ ਰਿਨ ਤੇ ਛਟ ਕਾਉ ਕਾਲੀ ਰਾਜ ਕੋਰ
 ਮਿਲੇ ਤੇ ਸੰਗ ਤਾਤ ਕੇ ਬੋਲ ਕੀਏ ਫਿਰ ਮਾਂਉ ॥ ੨੬॥ ਦੋਹ
 ਰਾ ॥ ਬਿਦਾ ਛਾਏ ਬਨ ਕੇ ਲਗਲ ਪੁਤ ਕੋ ਕਈ ਹੋਤਾ ਸੀਰ
 ਪੁਪਤਿ ਭੁਜੇ ਕਰੈ ਬਿਦਾ ਚਾਉ ਕੈ ਦੇਤਾ ॥ ੨੭॥ ਸ੍ਰੀਆ॥
 ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਸਿਯ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਅਰ ਬਾਲੀ ਕੇ ਪੁਨ ਨਹੀ ਕੋ ਰਾ

ਫਲ ਕੇ ਦਸ ਸੀਸ ਨ ਕੇ ਅਭਈ ਸ ਕੇ ਬੋਲਹਿ ਬੋਲ ਕੇ ਨੀਕੋ ਅੰਗੀਰ
 ਮਹੀਰ ਮੁਨੀ ਮੁਰ ਕੇ ਜਸ ਬੋਲ ਬਿਭੀਖਨ ਲੈ ਕ ਪਤੀ ਕੋ । ਤਾਤ
 ਬਿਦਾ ਦਈ ਤਾਮਹਿ ਜੋ ਸੰਗ ਰਾਮ ਦਈ ਤਬ ਹੀ ਸਬ ਹੀ ਕੋ ॥੫੮॥
 ਵੇਹਰਾ ॥ ॥ ਕਹੈ ਨਿਖੰਗ ਕਾਸਿ ਧਨੁਖ ਕਰ ਲਛਮਨ ਮ
 ਤਿ ਰਨ ਪੀਰਾ ਭੈਰਹੁ ਤੀ ਭੈਰਹਿ ਕੁਈ ਅਬ ਰਲੀਏ ਰਾਖੀ ਰਾ
 ੩੬ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ॥ ਕਹੀ ਬੀਰ ਸੋ ਬਾਂਤ ਨਿਗਹਿ ਬੋਲ ਰਾਖੀ
 ਸਮਾਣਿ । ਤੁਮਹਿ ਕਾਏ ਨਹੀ ਤਾਤ ਰਾਜ ਕਰੋ ਘਰਹੀ ਰਹੈ ॥੪੦॥
 ॥ ਸੁੰਯਾ ॥ ॥ ਦਾਸ ਕਰੈ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨ ਨਾਥੁ ਹੈ ਸਾਬ ਤੇਜੇ ਨ
 ਨਿਪਾਇ ਗੱਠਾ । ਤੁਮ ਰਾਜ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਸੁਸਹੀ ਅਬ ਛੇਰ ਕਹੈ
 ਤਬ ਵੇਹਰਹੈ । ਅਬ ਮੇਰੇ ਬੁਠੇ ਦੁਖ ਹੈ ਸਭ ਮੰਗਨ ਕੀ ਫਤ ਲੇ
 ਏਕ ਖਾਤ ਕਹੈ । ਬਨ ਮੇ ਰਲਤੇ ਬਨ ਡੀਲ ਕੀ ਛਾਹ ਰਹੈ ਤੁਹੈ
 ਘਰੇ ਤੇ ਨ ਰਹੈ ॥੪੧॥ ਸੁੰਯਾ ॥ ॥ ਸਾਰ ਸਬੈ ਤਉ ਏ ਬਨ
 ਕੇ ਦੁਖ ਬੀਰ ਸਹੈ ਰਾਖੀ ਰਕੀ ਦੇਹੀ । ਪਾਇਨ ਕੇ ਰਲ ਬੈ ਛਿਤ
 ਕਾਂਕਰ ਧੁੰਮ ਰਹੈ ਪਿਤ ਕੀ ਸੁਧਿ ਲੇਹੀ । ਤਲ ਤਮਾਲ ਪਖਾਨ ਨ
 ਦੀਆਹਿ ਸੀਘ ਧਰੋ ਧਰੋ ਹੋਹਿ ਸਨੇਹੀ । ਤੁੰ ਸੁਕ ਮਾਰ ਸਬੈ ਮੰ
 ਗਤੇ ਮਖ ਦੇਖ ਸੁਮੋਹੈ ਬੁਠੇ ਦੁਖ ਏਹੀ ॥੪੨॥ ਸੁੰਯਾ ॥
 ਜਾਨ ਤੇ ਸਬ ਕੇ ਜੀਯੰਕੀ ਪੁਰੁ ਸੰਗ ਤੇਜੇ ਮਹਿ ਕੋ ਬਨ ਮੈਰੈ ।
 ਜੇ ਗਠੈ ਕੈ ਤੁਜੇ ਮੁਖਿ ਰਾਖਣ ਸੋਗਠੈ ਕੈ ਸੰਗ ਪਾਨ ਪਰੈ ਹੋਰੈ
 ਦੁਖ ਨਾਥ ਕਹੈ ਤੁਮਰੇ ਸੰਗ ਤੇ ਸੁਖ ਸੇਵਨ ਹੋਨ ਸਬੈ ਹੈ । ਰਾਸਹਿ
 ਛਾਡ ਕਰੇ ਕਬਹੂੰ ਮਬਲੈ ਅਰਾਘੋਹੂੰ ਕੋ ਸਖ ਪੈਰੈ ॥੪੩॥
 ਸੁੰਯਾ ॥ ॥ ਜਾਨ ਕੈ ਪੀਤਿ ਤੁਲੀ ਰਾਖੀ ਰਕੀ ਸੁਨਿ ਬੀਰ
 ਕਹੀ ਕਠਨਾਈ । ਤੇ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਨਹੈ ਬਨ ਕੇ ਦੁਖ ਹੈ ਹਿਯ ਮੈ ਸਿਲ
 ਕੀ ਦੁਰਿਤਈ ਏਵ ਤਨੈ ਨਨ ਤੇ ਜਲ ਛਾਹੈ ਅਜੈ ਘਰਹੈ ਨ ਰ
 ਲੇ ਬਨ ਧਾਈ । ਸੋ ਪ ਰਲੇ ਤੇ ਜਮਾਤ ਕੈ ਤਬ ਸੁਰਾਮ ਬਿਚਾਰ ਏਹੈ

ਗਰਿਹਾਈ॥ ੪੪॥ ਵੇਹਤਾ॥ ॥ ਸੁਨ ਸੀਰਾ ਬਿਲਖੀ ਬ
 ਦਨ ਸੀਰਾ ਭੁਭੁਤੋ ਭਾਹਿ॥ ਸੇਖ ਅਸੇਖ ਧਰਾ ਧਰੀ ਕੇ ਭੁਭੁਤੋ
 ਤੁਹਿ॥ ੪੫॥ ਸੀਤਾ ਵਾਰ ਸੋਭਣਾ॥ ॥ ਗੁਣਿ ਪਾਵਕੁ
 ਸਿਰਿ ਰੂਪਿ ਤਪੈ ਤਪੈ ਨ ਜੇ ਰੇਵਾ॥ ਸਿਧ ਸੁਕਾਠਿ ਸੁਖਾਹਿ ਤੇ
 ਨ ਸੇਖ ਤੁਜੇ ਸੀਮੇ ਭਾਹਿ॥ ੪੬॥ ਗਾਇਤਾ॥ ॥ ਵੇਖੇ ਮੁਖ
 ਸੀਰਿ ਬਿਨ ਵੇਖੇ ਨੈਨ ਸੀਰਿ ਵੇਖਿ ਪਾਨੀਰਿ ਨ ਪੀਰਿ ਤੁਮਾਤ ਧਾਮ ਕੇ
 ਰਹੈ॥ ੪੭॥ ਸੀ ਬੀਰੀਤਿ ਬਾਤ ਭੇਰ ਹੁੰ ਸੇ ਕਰੋ ਨਾਧ ਸਾਥ ਸੈ ਨ ਭ
 ਤੋ ਪੁਨ ਅਨ ਜਮ ਮੇ ਗਹੈ ਕੋਨ ਕਾਨ ਆਜ ਪਰਾਤ ਕੇ ਸਮਾਜ
 ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਪਰਨਾਹੀ ਸੋਈ ਰਾਜ ਨਾਗ ਜੇ ਦੇਹੀ ਜੈ ਰਾਗੀ ਜੁਗ
 ਤਿ ਮੈ ਤੁਮਾਹੁ ਤੇਜਾਨੀ ਰਾਨੀ ਕੋ ਸੱਲਾ ਕੇ ਪਾਸ ਪਟ ਰਾਨੀ ਯਹਿ
 ਜੋ ਰਹੈ॥ ੪੮॥ ਰਾਮ ਰਿਦੇਵਾਰ ਸੁੰਯਾ॥ ॥ ਭੁਖ ਸਹੈ
 ਨਿਸ ਰੁਖ ਬਸੈ ਨ ਮੈ ਭੁਖ ਲਗੈ ਰਹਿ ਕੀ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਪਾਇ ਰ
 ਭੀ ਸੋਭਤਾ ਭਿਰਾ ਕੋ ਨਨ ਮੇਂ ਤੁਸੁ ਰੁਪੈ ਨ ਜਨਾਵੈ॥ ਸਾਸ ਕੇ
 ਧਾਮ ਲੋ ਜਾਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਪਤੈ ਤੁਹਿ ਕੋ ਭੁਭੁਤੈ ਪਤੈ ਬਨ ਕੇ
 ਬਸ ਬੇ ਦੁਖ ਕੇ ਸਾਨਿ ਤੇਹਿ ਰਲੇ ਕਹਿ ਕੇ ਮੇ ਬਨਿ ਮਛਿ॥ ੪੯॥
 ਸੀਤ ਉਦਾਰ ਗਾਇਤਾ॥ ॥ ਆਤ ਲਲ ਆਉ ਸਿਧ ਸਾਪਤ
 ਭੁਭੁਤੈ ਨਾਹੀ ਪਾਛੈ ਨਿਜ ਕਾਉ ਕਰਨਾਈ ਸਭ ਸੀਸੇ ਹੀ॥ ਭਾ ਕੇ ਰ
 ਪੇ ਪਾਉ ਧਪ ਲਾਗੇ ਹਾਕੋ ਬਾਉ ਨਾਥ ਸਿਗ ਪਰੈ ਆਪ ਦਾ ਮਨੋ ਕ
 ਦੁਖ ਤੋ ਸਹੈ ਪਜੈ ਨ ਮੈ ਸੁਹਾਉ ਮੁਖ ਵੇਖੇ ਦੂਰ ਚਲੀ ਗਾਉ ਬਸੇ ਏ
 ਕ ਆਉ ਰਲੇ ਚਲੇ ਰਹੈ ਹੋ ਰਹੈ ਪਸੁਨ ਰਬਾਉ ਜੋਨ ਦੇਹ ਮ
 ਰ ਜਾਉ ਰਾਮ ਸਾਥ ਪੈਨ ਤੇਜੇ ਰਾਮ ਨਾਥ ਬਾਤ ਹੋ ਕਹੈ॥ ੫੦॥
 ਲਛਮੀ ਨਾਥਾ॥ ਸੁੰਯਾ॥ ॥ ਤਤ ਕਰੇ ਬਨ ਬਾ
 ਸਤ ਮੈ ਤੁਮ ਮੋਹਿ ਕੋ ਬਨ ਹੋ ਫਿਰ ਆਉ॥ ਕੇਤਕ ਬਾਤ ਸੁਨੇ ਮੇ
 ਰੇ ਨਾਥੋ ਰੋਹਿ ਨ ਕੋ ਨੈਕ ਆਇਸ ਪਾਉ॥ ਸੀਮੇ ਸੋ ਰਾਜ ਕੋ ਰੋਜ

ਗਲੋ ਪਥਤੇ ਭਰਤੇ ਮਿਲੈ ਉਲਟਾਂਉਂ। ਨੂ ਸੁਮੰਕਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤੁ
 ਭਾਰਜਤੋ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਮਾਨ ਦਿਖਾਂਉ ॥੫੦॥ ਰਾਮਚੰਦੇਵਾਰਾ
 ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਏਕ ਪਰੋ ਦੁਖ ਸੋ ਸਿਧਿ ਲੈ ਸਹੀਏ ਦੁਖ ਜਨਤ
 ਅਸਟ ਛੁਟੀਐ। ਜਾਇਕੋ ਬਾਹੁ ਜੀ ਜਾਨ ਕੀ ਚਿਠਾ ਟੀਕੁਲ ਕੇ
 ਮੰਕੜ ਬਾਹੁ ਲਾਗੀਐ। ਸੀਰਾ ਬੀਰ ਕਰੇ ਦੁਖ ਕੀ ਉਮੈਂਚੁੰ
 ਉਰਨ ਤੇਜ ਭਗੀਐ ਮਤਤ ਕੀ ਸੋਗਤਿ ਮਾਭ ਕੀ ਯੋਮਤਿ ਕੁਚਰ
 ਲੋਮੋ ਅਬਨ ਰਹੀਐ ॥੫੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਬੀਰਹਿ ਜੋ ਕਰੇ
 ਤੂ ਘਰ ਹੀ ਰਹੇ ਸੋ ਮੁਖਿ ਜੀ ਕਹਿਕੈ ਸਮਸ੍ਰਣੈ। ਏ ਬਨ ਜਾਂਉ ਹੋ
 ਤਮਹੀ ਘਰ ਭਾਂਤ ਨ ਦੇਖ ਬੋਨ ਦੁਖ ਪਾਂਵੈ। ਜੋ ਸਿਧ ਸੋ ਠਿਰ ਬਾਤ
 ਕਰੇ ॥੫੨॥ ਆਪ ਹੋ ਸੀਰਾ ਪਾਪ ਰਾਵੈ। ਏ ਉਹੁ ਭਾਂਤ ਕਸੂਤ ਸ
 ਬੈ ਪੁਨਤ ਪਰ ਰਾਮ ਸਪੁਤ ਕਰਵੈ ॥੫੩॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਲਛਮੀ ਸਿਧ ਬਿਨਤੀ ਕ ਕੀ ਸੁਨ ਰਾਖਣ ਹਨ ਧੀਰਾ ਦੁਖ ਅੰ
 ਧੇਰ ਕੋ ਛੈ ਸਕੈ ਬਰਦੀ ਪਕਰਾ ਬੀਰਾ ॥੫੪॥ ਸੋਹਣਾ ॥
 ਏਖੀ ਠਟ ਕਪਿਛੋਰ ਸੀਰਾ ਨ ਛਾਤੁਤ ਬੀਰਤਿਯਾ ਏਵ ਨ ਸੋ
 ਕਰੇ ਜੋਰ ਸੀਰਾ ਪਤ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ॥੫੫॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਸੀਸ
 ਵਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਲਤਾ ਕੁਜ ਰਾਹੁ ਸਖੇ ਲਪਤਾ ਕਛੁ ਪਾਂਉ ਬੀਰ
 ਸਮੀਰ ਹੋਰ ਤਨ ਪੀਰ ਅਧੀਰ ਨ ਹੋਊ ਕਰੈ ਨ ਕਰਾਂਉ ਏ ਬਨਤੁ
 ਨਿਜ ਕਾਹੀ ਕਛੁ ਗਿਰ ਹੋਤ ਜ ਮਾਗਾ ਜਾਂਉ ਮਗਾਉਂ। ਜਾਨ ਕੈ
 ਸੀਰਾ ਕਰੈ ਚਲ ਬੈ ਅਬ ਕੋ ਮਲ ਹੋਰ ਧਰਤੁ ਰਤਾਂਉ ॥੫੬॥
 ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਰਾਜਹਿ ਨੈਕੁ ਭਈ ਸਾਧਿ ਤੋ ਲਗ ਬੋਲ ਉਠੇ ਜਲ
 ਬਤ ਮੋਹੇ ਅਬ ਕੈ ਤਨ ਛਾਤਿ ਚਲੈ ਦਿਵ ਕੈ ਦੁਖ ਰਾਮ ਬਿਨ ਕਿ
 ਹੋ ਭਾਂਤ ਕਰੈ। ਸਬਜੇ ਘਰ ਪੈ ਹੋਰੈ ਰਬ ਸਿਧੋ ਲੈ ਬਨ ਮੈ ਬਸ
 ਰਾਜ ਕਰੈ। ਛਾਈਕੋ ਰੋਊ ਮਾਨ ਕਰੈ ਹੋਰਾ ਘਟ ਰਾਜ ਸਿਧਾਸ
 ਨ ਠੇਹ ਪੋਰਾ ॥੫੭॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਭਾਂਤ ਦਿਯੋ ਰਬਤ ਚਟ ਸੀਰਾ

੧੬

ਬੀਰਸੁਮਾਤਕੇ ਬੰਦਰ ਆਏ ਸੀ ਗਲੀ ਏਲ ਪੁਬੀਰ ਸੀਆ ਨਹੇ
ਅਰਤੇ ਬਹੁਤੇ ਸਮਝਾਏ। ਪਾਇਕੇ ਪਾਏ ਗਹਿ ਕਹਿ ਬਾਤ ਸੁਨੀਤਿ
ਗਇ ਕੈ ਬੰਨ ਲਾਏ। ਏਖਹੁ ਕਾਲ ਬੁਜੰਗ ਭਸੇ ਜਗ ਮਾਨਸ
ਕੈ ਜਗਟੀ ਮ ਰੁਵਾਏ। ੫੭॥ ਕੈਸਲਾਂ ਫਾਰ ਪ੍ਰੈਯਾ ॥
ਪੁਤ ਹੋ ਬਲਿ ਜਾਏ ਪਿਓ ਜਲ ਬਾਤ ਸਬੈ ਸਮਝਾਇ ਕਹੈ। ਸੁਨ ਮਧ
ਕਲਾਇ ਕੈ ਰਾਜੇ ਕੇ ਮੋਹ ਕਯੋ ਬਹੁਤੇ ਬਨ ਬਾਸ ਗਹੈ। ਧਰ ਸੀਸ
ਲਾਏ ਸੁਕ ਗੀ ਅਬ ਘੀਤੁਮ ਦੇਹੁ ਬਿਦਾ ਨ ਬਿਲਿ ਬਰਹੈ। ਸੁਕੁਰੰਦ
ਨ ਮੰਛਤ ਭੁਲ ਲਾਗਾਇ ਕੈ ਦੇਹੁ ਅਸੀਸ ਖਵਾਇ ਦਹੈ। ੫੮॥
ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥ ਬੈਠੋ ਬਲਿ ਜਾਏ ਮਾਤੇ ਚੇਰਨ ਸਿਰਾਤੁ ਗਾਤਲੇ
ਛਮਨ ਸੀਤ ਸਿੰਘ ਰਾਖਵ ਸੁਹਾਏਹੈ। ਭੁਖੇ ਸੇ ਬਦਨ ਤੁਮ ਤੀਨੇ ਕੁ
ਮਲਾਂ ਨੇ ਫੂਲ ਕਹੈ ਬਾਰ ਭਗੀਤੁ ਮੈ ਕੈ ਨੈ ਬਿਲਖਾਏਹੈ। ਰਾਜਾ ਕੇ ਬ
ਚਨ ਬਨ ਬਾਸ ਮਾਜ ਭਜਾਗ ਰਾਜ ਬੋਲ ਸੁਨ ਬੁਠਨ ਕੇ ਠਲੇ ਉਠ
ਧਾਏਹੈ। ਖੇਲ ਰਸ ਮਾਤੇ ਤਬ ਬੋਲੇਹੂੰ ਨ ਆਵਤੁ ਤੇ ਫਾਰ ਫੇਰ ਭਾਗੀ
ਆਸ ਆਪਹੀ ਤੇ ਆਏਹੈ। ੫੯॥ ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥ ਤਬੋ ਤੇ ਨ ਦੇਖੇ
ਸਬ ਰਾਜਾ ਰਿਖਿ ਭੀਗ ਰਾਂ ਮਲੰਛ ਮਨ ਹੂੰ ਕੋ ਲੈ ਸਿਧਾਏ ਆਰਿਨਾ
ਸਕੈ। ਬਹੁਤੇ ਪਰਸ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬੰਦ ਬਾਦ ਰੁਯੇ ਤਰਸਤ ਰਹੇ ਨੈ
ਬੀਨੇ ਬਿਧਿ ਰਾਸਕੋ। ਟੇਫਤ ਪੁਕਾਰ ਰਾਂ ਮ ਬੰਨ ਲਪਟਾਏ ਮਾਥੇ ਚੁੰ
ਮ ਜਾਨ ਕੀ ਕੈ ਲੇਤ ਉਠਾਧ ਉਸਾ ਸਕੈ। ਸ੍ਰੀ ਦਰਸ ਪੂਤ ਮੇਰੇ ਬਨੇ ਸ੍ਰ
ਤ ਮੈਨ ਦੇਖੇ ਛਰ ਭਰ ਨੈਨ ਜਾਤ ਚਲੇ ਬਨ ਬਾਸ ਕੋ। ੬੦॥
ਪ੍ਰੈਯਾ॥ ॥ ਕੇਕਈ ਕੇ ਬਸ ਰੈ ਬਿਖ ਕੇ ਘਰ ਪੀਨਿ ਬਡੇ ਕਹਿਓ
ਪੀਵਤੁਹੈ। ਬੀਓ ਠਾਂਠੀ ਕੇ ਬੋਲ ਲਗੇ ਉਰ ਨਾਗ ਸੋ ਕਾਏ ਕਯੋ ਮ
ਬ ਖੀਵਤੁਹੈ। ਬੀ ਮਜਾਨ ਤੋਹੋ ਕਛ ਮੈ ਸੀਠੀ ਗਤਿ ਜੋ। ਬਿਨ ਤੇ ਸ
ਹਿ ਦੇਖਤੁਹੈ। ਸਪੀ ਕੈ ਸੇਵੈ ਰਾਮ ਨਿਜਾਨ ਕਯੋ ਬਨ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਬਿਧੇ
ਜੀਵਤੁਹੈ। ੬੧॥ ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥ ਛਮਨ ਮਲਗਾਂ ਹੂੰ ਗਤ ਰੰਦਨ ਉ

ਭੋਮਾਤ ਕੀਤਲ ਉਤਰੇ ਮੰਦਕਾਨ ਪਹਾਇ ਦੋਮਾਂ ਜਟਾਂਉ ਸਭੋ ਕੇ
 ਸਾਭੋ ਰਖ ਕੇ ਕੋਰੇ ਫੇਸ ਜਾਨ ਕੀਲੱਖਨ ਕੇ ਹਉ ਕੀਥਾਉ ਸਿਫਾਇ ਦ
 ਯੋਧਾ ਪਰ ਲੈ ਹਾਥ ਗ੍ਰੀਖ ਹੋਹੂੰ ਮਾਂਗ ਆਵੇਉ ਦੇਖੇ ਮੱਖ ਜੀਓ ਨਰ
 ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਬਹਾਇ ਦੋਮਾਇ ਤੀ ਸਬ ਕੋਰੇ ਪ੍ਰੈ ਨ ਨੈਨ ਨ ਤੋਟੋ ਰਾਮਰ
 ਤੇ ਤਾਂਹੀ ਬਾਠ ਮੈ ਜੇ ਵਰੇਈ ਬਨਾਇ ਦੋਮਾ ॥ ੬੨ ॥ ਕਾਬਿਤਾ
 ਜਾਨ ਕੀ ਤਿਹਾਰੇ ਸੰਗ ਜਾਨਤ ਨ ਏਕੋ ਦੁਖ ਆਂਕੇ ਸਬ ਲਾਡ ਬੈਟਾ
 ਬਨ ਹੀ ਮੈਂ ਸਹੀਓ ਘਾਇਨੇ ਕੇ ਰਲੇਓ ਜਹਾ ਲੋ ਆਪੈ ਰਲੇਓ ਜਾ
 ਏ ਆਭੇ ਜਿਨ ਜੱਯੋ ਆਂਕੇ ਸੰਗ ਨਿਰ ਬਹੀਓ ਲਛਮਨ ਜੋ ਕੇ ਮੁ
 ਖ ਭੁਖੇ ਨ ਰਹਨ ਦੀਜੇ ਆਵੈ ਕੋਉ ਉਤਰੇ ਸੀਟੇ ਸਨ ਕੇ ਕਹੀਓ
 ਉਤਰਤ ਜੱਯੋ ਕਾਹੂੰ ਗਾਉ ਕੇ ਨਿਕਦੀ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਬਨ ਖਾਸੀ ਮੇਰੀ ਸੁ
 ਧੀ ਲੋਤੇ ਰਹੀਓ ॥ ੬੩ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਕੀਸੇ ਦੁਖ ਸਹੇ ਜਾਇ
 ਕੋਨ ਸੇ ਪੁਕਾਰ ਕੋਰੇ ਕੈਸੀ ਉਰ ਲਾਗੀ ਆਗ ਸੁਨਤ ਮਰਾਨ ਕੀ ਯ
 ਹੀ ਕੇ ਬੁਲਾਇ ਭੁਲੇ ਰਾਜ ਲੋ ਬਿਠਾਇ ਰਾਜਾ ਰਾਜ ਕੋਰੇ ਰਾਜ ਨੀਤ
 ਬੁਝੀ ਕੁਲ ਭਾਨ ਕੀ ਰਾਨੀ ਪਛੁਤਾਇ ਮਰ ਜਾਇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਦੇ
 ਖੇ ਕੇਰਈ ਕੋ ਦੇਤ ਬਰ ਨੈਕ ਭੁਪ ਹਨ ਕੀ ਕੈਸੇ ਰਹੀ ਦੇਹ ਜਰ
 ਮੇਹ ਨਾ ਉਝਾਨੀ ਰਾਮਾਂ ਬਿਦਾਹੇ ਤੋ ਰਾਮ ਚੰਦ ਲੱਛਮਨ ਜਾਨ ਕੀ
 ॥ ੬੪ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਏਥ ਕਾਂਖ ਕੋਰੇ ਮੇਰੇ ਦੁਖ ਕੇ ਜੇ ਰੋਰੇ ਰਾ
 ਮ ਤਤ ਮਾਤ ਆਇ ਸਮੈਂ ਭੋਵਹੂੰ ਨ ਕਹੇਹੀ ਤਾਂਤੇ ਸੀਯ ਸੰਗ ਬੀ
 ਰ ਲੱਛਮਨ ਲੋਕੇ ਪੁਤ ਮੇਰੇ ਪਾਮ ਰੋਹੇ ਆਪੈ ਮੀਤ ਧਨ ਰਹੇਹੀ
 ਤੋਹੂੰ ਸੁਖ ਪਾਉ ਤੁਮਾਹਿ ਕਾਹੂੰ ਨਾਇ ਆਉ ਦਸਰ ਬਜ ਕੇ ਜਨੇ ਰਾਮ
 ਬੋਲੇ ਬਨ ਗਯੇਹੀ ਭੂਪੈਂ ਸੁਨਾਉ ਨ ਬੁਲਾਉ ਤੋ ਭਰਖ ਜੁ ਕੋਰੇ
 ਮੇ ਮੁਖਿ ਲੇਚਨ ਸਿਰ ਨੇ ਮਗ ਰਹੇਹੀ ॥ ੬੫ ॥ ਰਾਮ ਚੰਦ ਉਦਾ
 ਰ ਸੈਯਾ ॥ ਮੈਂ ਧਰ ਕੇ ਸਬ ਸੀਮ ਲਈ ਬੀਤੀ ਆਤੁ ਮਰੀ ਮ
 ਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਬ ਦੇਹ ਬਿਦਾ ਹੂੰ ਮਹੀ ਤਜੇਹੇ ਹੋਰੇ ਪਰਸੀਯ ਰ

ਜੁਕੇ ਸੀਕੇ ਪਾਛੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੇਤ ਰਾਜ ਰਾਮ ਰਾਮ ਹੋ ਗਯੋ ॥ ੮੫ ॥
 " ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ " ਆਇਤਵਾ ਪਰੇ ਪਰ ਰੂਪ ਤਿ ਬੋਲ ਬਕੇ
 ਬੁਝਾਤਿ ਪੁਕਾਰੇ ਆਰਨ ਰਾਮ ਕੇ ਸਮਾਏ ਓਤ ਬਾਹੁ ਵੀ ਨ ਕ
 ਨੈਨ ਉਘਾਰੇ ਪਾਨ ਛੁਟੇ ਹੁਨ ਰਾਮ ਛੁਟੇ ਮਰਸੀ ਨ ਸਕੇ ਘਟੇ
 ਕਰ ਨਾ ਰਾਜੇ ਨ ਕੁਤੇ ਕਹਿ ਦੂਰ ਪਰੇ ਛਿਤ ਜੇਤ ਕਛੁ ਕਰੈ
 ਭੁਨ੍ਹੇ ਸੁਭੇ ॥ ੮੬ ॥ " ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ " ਏ ਮਹਿ ਪੀਰ ਰਲੇ ਰਾਮ ਸੁਭ
 ਸਾਸ ਭੁਟੇ ਨਿਪਤਾਂ ਹਿ ਛਿਨ ਬਿਧਿ ਕੇ ਮਜਨੀ ਦਨ ਆਜ ਜੀ
 ਯੈ ਪਲ ਬੀਤਤੈ ਰਾਮ ਬੀਰ ਬਿਨਾਤ ਬਰਾਹੀ ਰਾਮ ਪੁਕਾਰ ਪੁ
 ਕਾਰ ਏ ਰਾਮ ਏ ਰਾਮ ਤੂੰ ਆਵਸਨਾ ਜੀਨ ਕੇ ਸੁਤ ਰਾਮ ਸੇ ਬੇਖ ਪ
 ਰੈ ਭਈ ਨ ਆਇ ਜੀਤੇ ਮਰਜਾਹਿ ਕਨਾ ॥ ੮੭ ॥ " ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ " ॥
 ਮਓ ਬੀਤੀ ਤੋ ਕਹਾਂ ਬਿਨ ਰਾਮ ਹਿ ਲੇਖ ਸੁਤੇ ਬਰੇ ਆਧਿਕਾਰੀ ਰ
 ਮ ਕੇ ਕਜ ਤਪੋ ਤਪ ਤੀ ਛਨ ਆਪਨੇ ਕਜਨ ਛਨ ਛੁਟਾਈ ॥ ੮੮ ॥
 ਤ ਸੋਈ ਪੁਨ ਮਾਰ ਸੋਈ ਸੋਈ ਪੁਤ ਸਹੀ ਸਨਹੈ ਸੋਈ ਭਾਈ ਰਾਮ
 ਬਿਯੋਗ ਬਿਸੁਰ ਬਿਸੁਰ ਛਿਦੈ ਛਤੀਆਂ ਜੀਨ ਦੇਹ ਗਫਾਈ ॥ ੮੯ ॥
 ਇਤ ਸੀ ਰਾਮ ਗੀਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਿਯੋਗ ਦੁਤੀਅ
 ਮੀਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨੦੩ ॥ ਦੇਹ ਰਾ ॥ " ਆਇਤ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਤ
 ਦੇਹ ਤ ਜਿ ਸੁਖ ਪਤਿ ਭਵਨ ਪਾਸ ਨੇਹ ਨਿਬਾਨ ਕੇ ਪੁਰਖ ਦਸ
 ਰਬ ਤੇ ਨਹਿ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ " ਮੀਰੀ ਸਬ ਬਿਲ ਥਾਂ ਨਿਛੁ
 ਟੇ ਰਾਜ ਰਾਮ ਫਿਸਤੋ ਰਾਮ ਚੰਦ ਘਰ ਨਹਿ ਭਰਤ ਬਿਯੋਗੀ ਮਿਤ
 ਕਾਨਿ ਪਾ ॥ ੨ ॥ " ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ " ਬੈਰ ਬਿਰਠ ਬਸਿ ਸੁਭਿ ਓਉਤ ਨੈ
 ਨ ਵਹੈ ਇਤ ਮੀਰ ਕੇ ਲਿਖ ਜੋ ਰਾਮ ਬੀਰ ਹਿ ਬੋਲਤ ਹੈ ਸਨ ਰਾ
 ਜ ਸਿੰਘ ਸਨ ਪਾਇ ਪੈਰੇ ਅਯੋਗੇ ਇਹ ਭਾਂਤ ਕੀ ਬਾਤ ਸਬੈ ਭਰਖੈ
 ਲਿਖ ਹੈ ਸੋਈ ਬੀਰ ਰਾਮ ਕੇ ਕਹੈ ਕੋਨ ਉਪਾਉ ਕਰੈ ਜਿਹ ਤੇ ਪਰ ਰਾਜ
 ਰਹੈ ਦੁਖ ਰਾਮ ਹੋ ॥ ੩ ॥ " ਸ੍ਰੀ ਯਾ ॥ " ਆਇਤਾ ਦੀ ਸਬ ਕੇ ਸਨ

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਿਖ ਕੇ ਇਹ ਭਾਂਡਾ ਪਾਠ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕੁਝ ਧਰ
ਰਾਖੀ ਚਰਤ ਕੁਪਤਿ ਨੈਨ ਸਿਰਾਫੇ ਪਾਤੀ ਤੇ ਸ਼ੇਰਾ ਬਿਸਾਹ ਸਭੈ
ਸੁਖ ਮਾਧੁ ਪ੍ਰਭ ਬਿਲਿਬਲ ਲਾਫੇ ਤੇ ਹਿਕੇ ਰਾਖ ਕੇ ਪਾਇ ਨ ਸੋ ਪ
ਬੋਲੇ ਬਨ ਮੈਂ ਤ ਮਹੀ ਸੁਖ ਪਾਫੇ ॥ ੪ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਰਾਜਾ ਬਿਨ
ਕੁਏ ਰਾਖ ਸਨੇ ਦੁਤਰਾ ਰਸਾਂ ਕਾਇਹ ਕੋ ਕਸੂਤ ਰਾਖੇ ਏਰ ਨਾ ਸੁਨਾਇ
ਬੋਲੇ ਤੇ ਤੇ ਹਿ ਮਾਪਨ ਤੇ ਬੋਲੇ ਰਾਜ ਰਾਮ ਨੀਕੇ ਸਬ ਹੀ ਕੇ ਕੁਸ
ਲ ਸਮਾਜ ਰਾਜ ਰਾਇ ਬੋਲੇ ਮੈਂ ਕੋ ਕੁਝ ਕੁਝ ਕਦਾ ਚਾਢਿ ਗ ਬੋਲ
ਉਤੇ ਨਾ ਤੀ ਦੁਖ ਪਾਫੇ ਨੈਨ ਸੋਨ ਸਮਾਇ ਬੋਲੇ ਬੂਝ ਰਹੇ ਰਾਜ ਜੇ ਕੁ
ਜਾਨ ਦੇ ਗਏ ਹੋ ਮਾਨ ਲਾਖ ਫੇਰ ਘੋਰ ਸੋ ਫੁਰਬ ਪਰ ਕੁ ਮਾਇ
॥ ੫ ॥ ਫੁਪੈ ॥ ਸੂਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਖ ਬਿਸਮੋਂ ਮੁਕਟ ਮਾਣੇ ਉਦ
ਭਟਾ ਮਾਠੀ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਫੁਰਬ ਦਾਨ ਫਿੰ ਫੁਕਨ ਕਲਪ ਬਟਾ ਫੇ
ਜ ਪੁੰਜ ਰਣ ਧੀਰ ਬਿਪਤਿ ਖੰਡਨ ਸੁਤ ਬਲ ਭਟਾ ਧਰਮ ਕਰਮ
ਮੇਂ ਸਰਸ ਕੁਝੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਪਾਪ ਨਿਕਟਾ ਰਾਜਾ ਧੀ ਰਾਜ ਦਸ ਰ
ਬ ਬਰਨ ਲਿਖ ਬਾਜਿ ਦੁਤ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਸਨ ਨਾ ਤ ਮਾਤੁ ਸੇਵਤ
ਉਠਤ ਪਾਤੀ ਲੇਖ ਗ ਪਗ ਧਰਨਾ ॥ ੬ ॥ ਮੈਂ ॥ ਮੈਂ ਰ ਬਨ
ਇਲਿਖੀ ਪਤੀ ਆ ਬਤੀ ਆ ਰਿਖ ਜੇ ਸਬ ਪਾਫੇ ਈ ਭੁਖੀ ਪਾਧ
ਵਈ ਸੁਰਲੇ ਧਰ ਬੀਸ ਗਨਿ ਸਮਨਾਇ ਕੁਝੇ ਆਭੇ ਕਾਖੀ ਫੂ
ਪਤਿ ਕੋ ਨਾ ਦਾਉ ਦਿਯੋ ਬਿਨ ਪੁਤ ਕੀਯੋ ਸਸੀ ਸੁਰਨ ਸਾਖੀ ਰਾਮ
ਸਿਧੇ ਕੁਟੀ ਨਿਪਵੇਰ ਸੁ ਪਾਫੇ ਮੈਂ ਬਨੇ ਹ ਮੈਂ ਰਾਖੀ ॥ ੭ ॥ ਕਬਿ
ਤਾ ॥ ਰਾਜੀ ਜਬ ਪਤੀ ਕਾਪੀ ਦੁਹਨ ਕੀ ਫੁਟੀ ਆਗੇ ਮਾਹਮ
ਜਨਾ ਮੇ ਰਾਮ ਕੁਰਬ ਕੁਮਾਰ ਕੋ ਦਹਨ ਫੁਰਬ ਲਾਗੇ ਬੋਲ ਨੇਖ
ਮੈਂ ਨ ਸੋ ਪਾਇਯੋ ਮੈਂ ਮੈਂ ਕੋ ਉਤਤ ਸਮਾਚਾਰ ਕੋ ਪਾਫੇ ਨ ਪੁਰੀਤ ਪ
ਨ ਪੋਰ ਉਂ ਕੁਹਿ ਚਿੰ ਕੀ ਬਕ ਪਕਾਰ ਤੇ ਆਜ ਫੁਨ ਸਾਰ ਕੋ ਜੇਤ ਕੀ
ਕਹਤ ਰਾਜ ਦਸ ਰਬ ਨੀਕੇ ਹੁਜੇ ਨੀਕੇ ਰਾਜ ਰੀਦੁ ਸੁਖ ਹੁਜੇ ਪਰਵਾਰ ਕੋ ॥

ਲਕੀ ਮਫਿਸਤੋ ਸਮੁੰਦ ਬਖਸ਼ੀਏ ਪਾਨਕੀ ਪਸੁਖ ਪਾਨ ਤੇ ਜਕੀ ਮ
 ਵਧਿ ਭੁਨ ਵੇਡ ਮਹਾਂ ਵੇਡ ਫਕੁਰਾਈ ਹਰਿ ਫਾਨੀਏ ਮਾਮਕੋ ਬਿਛੋ ਹੋਇ
 ਖਤੁਤ ਮਤ ਪੋਤੋ ਜੈ ਮੇਤਾ ਦੁਖ ਕੀ ਮਫਿਸਤੋ ਅਜ ਕਛੁ ਜਾਨੀਏ ॥ ੭੫ ॥
 ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਮਾਜਹਿ ਤੇ ਸੁਖ ਰੁਖ ਕੇ ਬਾਟ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਬੇਲ ਧਰਾ
 ਪਰ ਬੋਈ ਕਹੂ ਕੇ ਦੇਸ ਨਹੀ ਕਵਿਰਾਮ ਲਿਖੇ ਬਿਧਿ ਮੰਕ ਬੋਰੇ ਮਸ਼
 ਸਿਧੀ ਸੁਰਫਿਰੈ ਸਿਧ ਖਾਏ ਤਲਾਹਲ ਜੋ ਬਿਸਨਾ ਬਲਵਾਨ ਨਹੇ
 ਈ ਭੁਕਾ ਕੇ ਕਲੀ ਕੇ ਬਸਿਰੈ ਕਬਰਾਮ ਸੇ ਪੁਤ ਨਿਕਰਤ ਕੋਈ ॥
 ੭੬ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਏ ਬਨ ਬਸ ਚਲੇ ਦੇਉ ਸਿਰਰ ਕੋਤ ਕੋ ਸੀਯ
 ਸੀਗ ਜੁਟੀਹੀ ॥ ਪਾਇਨ ਪਾਇਨ ਕੇ ਮਚਲੀ ਅਜਹੂੰ ਨਹਿ ਗਾਂਢ ਕੀ ਸੀ
 ਫੁਛਟੀਹੀ ॥ ਰਾਬ ਧਰੇ ਕਟਿ ਭੁਭੁਤ ਰਾਮਹੀ ਨਾਬ ਕੋ ਕਹਿ ਕਿਜ ਕਟੀ
 ਹੀ ॥ ਰੇਭਤ ਰਾਖ ਫੇਛੋਤ ਸੀ ਮੁਖ ਮਾਨਹੁ ਮੋਤਿਨ ਮਾਲਟੀਹੀ ॥
 ੭੭ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਗਾਂਉ ਤਜੇ ਸੁ ਚਲੇ ਰਬ ਬੋਛੋ ਮਏ ਪੁਰ ਕੇ
 ਜਨ ਸੀਗ ਸਬੀਹੀ ॥ ਏਕ ਕਹਿ ਬਿਪਰੀਤਿ ਬਛੀ ਦੇਉ ਬੀਰ ਕਹਾਂ
 ਘਰ ਮਾਜਨ ਮੈਹੀ ॥ ਏਕ ਕਹਿ ਜਹ ਰਾਮ ਤਹੀ ਹਮ ਛੋਰੇ ਤੇ ਛਿਰ
 ਧਾਮਨ ਜੈਹੀ ॥ ਗਤ ਸਹੈ ਦੁਖ ਬਾਤ ਏਹੇ ਬਨ ਕੁਤਨ ਕੇ ਸੰਗ ਪਾਤ
 ਚਬੀਹੀ ॥ ੭੮ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਰਾਮ ਕਹੇ ਛਿਰ ਜਾਹੁ ਸਭੈ ਮਿ
 ਲਿ ਰਾਜਹਿ ਦੇਹੁ ਸੀਦੇ ਸਹਾ ਮੋਰਾ ਘੀਰ ਧੋਹੇ ਨ ਛੋਰੇ ਜਲ ਨੈਨ ਨਹੈ
 ਸਬ ਸਾਰ ਸਨਿਹਿ ਹੋਰੇ ਕੋਨ ਸੁਨੈ ਅਹਿ ਬਾਤ ਰੁਚਤ ਚਲੇ ਮਸੂ
 ਮਾਮਨੇ ਮੋਹਤ ਫੋਰੇ ॥ ਗਾਂਢ ਉਜਾਰ ਛੁਯੇ ਹਟਤ ਚਲੇ ਗਵਿਰਾਮ
 ਛੁਯੇ ਮੀਧਿ ਮੋਰੇ ॥ ੭੯ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਰੇਨ ਬਸੇ ਤਿਹਨ ਜਿਸ
 ਜਨ ਏ ਮਫਤ ਜਾਤ ਸਬੈ ਪੁਰਲੇਈ ॥ ਮਾਧੀਕ ਰਾਤ ਉਠੇ ਰਾਖਈ
 ਰੇ ਕਹੇ ਸਨ ਬੀਰ ਪਜਾ ਸਬ ਸੇਈ ॥ ਸਾਰਬੀ ਸੇ ਸਮਝਾਇ ਕਹੇ
 ਰਬ ਲੇ ਘਰ ਜਾਹੁ ਜੇ ਸੋਰਨਾ ਹੋਈ ॥ ਯੋਗ ਹਰੇ ਸੀਯ ਸੀਗਲਈ ਦੇ
 ਉ ਬੀਰ ਚਲੇ ਨਹਿ ਜਪਤ ਕੋਈ ॥ ੮੦ ॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ॥ ਭੋਰ ਭੁਏ

ਸਬਲੋਕ ਕਹੇ ਰਾਖੀਰਕਹਾ ਮੁਖ ਜਾਇ ਨਿਹਰੈ। ਦੇਖ ਫਿਰੇ
ਚੰਦ੍ਰ ਚਿਰਨ ਦੇਹ ਗਿਰੈ ਪਰਨੀ ਮਨ ਗਈ ਫਿਰੈ। ਗੋਲ ਗਹੀਰ ਬ
ਕੀ ਸਚਲੇ ਸਬਲੀਕ ਫਿਰੀ ਘਰ ਜਾਇ ਸਿਭੁ ਰੈ। ਦੇਖ ਹਿਜੈ ਫਿਰ
ਗਾਉ ਮੈਂ ਮਾਈ ਤੇ ਕਮ ਸਬਰੇ ਵਤ ਰਾਮ ਪੁਕਾਰੈ। ੮੧ ॥ ਸ੍ਰੋਤਾ ॥

॥ ਰਾਜ ਸਮਾਜ ਉਤਾਰ ਸਬੈ ਰਾਖ ਰਾਜ ਕਹੀ ਮਬੈ ਸਬ ਫੀਕੋ ॥
ਲੀ ਬਟ ਦੁਪ ਬਨਾਇ ਜਟਾ ਸਿਰ ਬੀਰ ਹੀ ਕੁਤ ਬਨਾਵਤ ਨੀਕੋ ਪਦੇ
ਖਰੁ ਕਾਲ ਬਲੀਕ ਵੀ ਰਾਮ ਛੁਡਾਇ ਸਿਧਾ ਸਨ ਸੋਜ ਪਤੀ ਕੋ। ਆ
ਨ ਸਕਿ ਮੈਂ ਮਨ ਮੈ ਪਛੁਤਾਇ ਸੁਰਾਮ ਹੀ ਬੋਖ ਕੀਉ ਤਪਸੀ ਕੋ। ੮੨ ॥
ਕਾਬੀਤਾ ॥ ਰੇ ਵਤ ਪੁਰਖ ਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚਲੀ ਰੇ
ਵੈਂ ਗਿਰ ਰੂਖ ਮਰ ਜੇ ਹੋਟ ਵਾਹਟ ਕੋ। ਰੇ ਵੈਂ ਖਗ ਰੇ ਵੈਂ ਮਿਗ ਰੇ ਵ
ਤ ਮਹੀਲਾ ਕ੍ਰਿੰਗ ਰੇ ਵੈਂ ਗਨ ਪਛੁਤ ਕਾਬੀਤ ਬੀਟਾ ਭੁਟ ਕੋ। ਰਾਮ ਕੇ
ਬਿਛੋਰੇ ਰੂਖ ਮੈਸੀ ਭਾਂਤਿ ਪੋਹੇ ਜੋ ਤੋ ਠਰੇ ਨਟ ਰਤ ਪਰੇ ਪੋਚ ਸੇਕ
ਪਾਟ ਕੋ। ਬੀਰ ਤੀ ਮ ਸੀ ਗਲੈ ਬਿਯੋਗੀ ਜੋਗੀ ਕੁਏ ਯਹ ਬਾਤ ਸੁਨ ਰੇ
ਵਤ ਬੋਟ ਵਾਸ ਬਾਤ ਕੋ। ੮੩ ॥ ਮਾਤਾ ਵਚ ਕਾਬੀਤਾ ॥
ਭੋਗ ਹੁੰਕੇ ਭੂਖੇ ਹੁੰਦੈ ਪਾਸ ਮੁਖ ਸੁਰੇ ਹੁੰਦੈ ਪਾਯ ਕੰਜ ਦੁਖੇ ਹੁੰਦੈ
ਚਲੇ ਮਗ ਰਾਤ ਕੋ ਪਸਰ ਕੀ ਕਿਰਨ ਲਾਗੇ ਲਾਲ ਕੁਮਲਾਨੇ ਹੁੰਦੈ
ਬੀਟਾ ਲਪਟਾਨੇ ਸੁਗਾਫਾਟੇ ਹੁੰਦੈ ਗਾਤ ਕੋ। ਏਰੀ ਮੈਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸਾਂਸ
ਹੁੰਦੈ ਕਹੂੰ ਬਨ ਮਾਂਸ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਨ ਬਾਂਸ ਗੀਯੇ ਕਮੇਂ ਨ ਫਾਟੇ ਤਫ ਕੋ। ਤ
ਜ ਕੇ ਘਰੇ ਨ ਕਹੂੰ ਰੂਖ ਨ ਕੀ ਛਾਪਾ ਤੇ ਜੋ ਹੁੰਦੈ ਹੁੰਦੈ ਨ ਪੈ ਬਿਛੋ
ਨ ਵਰ ਪਾਤ ਕੋ। ੮੪ ॥ ਕਾਬੀਤਾ ॥ ਰੇ ਵੈਂ ਸਬ ਗਾਉ ਬਾਮ
ਰਾਨੀ ਰਨ ਵਾਸਦਾਸੀ ਦੇਹ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਮਯੋ ਕਰੇ ਨ ਗਛੈ ਗਾਯੇ ਪ
ਛੋਟੇ ਕੇ ਮ ਬਿਕਰਾਲ ਮਾਪ ਆਪ ਕੇ ਫਿਰਾਲ ਗਾਹਿ ਕੇ ਪਬੈ ਪੈ ਸਭ
ਹੁੰਦੈ ਰਸ ਹੈ ਗਲੇ ਪਸ ਬੀ ਕੇ ਪਾਨ ਹਰ ਤਪਸੀ ਕੋ ਬੋਖ ਕਰ ਜਾ
ਨ ਕੀ ਸਮੇਤ ਰਾਮ ਜੋ ਲੋਕੋ ਸਦੈ ਗਲੇ ਮਤੋਲੀ ਰਹੇ ਪਾਨ ਵਸ ਰਬ

ਲੰਛਨਮੈਂ ਘਰ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਬ ਲੋਕ ਕਹੈ ਮੁਜਹਿ ਮਨ ਰਾਜ ਸਿ
 ਘਸਨਮੈਂ ਸੁਨ ਸਾਰ ਕਹੈ ਤਮ ਸੋ ਜਨ ਨੀਤ ਨੇਤਾ ਫਿਰਾਹੈ ਮਨਹੈ
 ਬਨਮੈਂ ॥੬੬॥ ਕੋ ਸੋਛਾ ਫਿਰਾ ॥ ਧੈਯਾ ॥ ॥ ਮਾਨ
 ਹੋ ਮੇਰੇ ਨੈਨ ਸਿਰਾਹਿ ਕਹੈ ਕਹੈ ਬੁਧਤਿ ਕੇ ਸਮ ਸੁਧਿ ॥ ਕੋ ਕਈ
 ਕੋ ਇਹ ਭਾਂਤ ਦੀਏ ਬਹੁ ਗਾਮਰਹੈ ਘਰਹੈ ਬਹੁ ਪਾਉ ॥ ਮੋਹਿ ਗ
 ਏ ਬਨਹੀ ਬਨਹੈ ਬੁਧ ਖੇਵਤ ਜੋਇਕ ਬਾਤ ਸੁਨਹੈ ਪਛੋ ਘਟ ਪੁ
 ਨਹੈ ਸੁਨਮਾਤੁ ਕਲਹੀ ਪਾਇਨ ਸੀਸ ਛੁਆਉ ॥੬੭॥
 ਕਬੀਤਾ ॥ ॥ ਰਾਸਹੋ ਸੁਰਲੇ ਸੀਗ ਲੰਛਨ ਮਨ ਚਲੇ ਸੀਤ ਚ
 ਲੀ ਮੇਰੇ ਪਾਨ ਬੈਠੇ ਕੋ ਨ ਪਛਾਤਹੈ ॥ ਸਘਨ ਅਧੋਰੇ ਬਨ ਕੋ ਸੇ
 ਕੈ ਫਿਰੇਹੈ ਰਾਖ ਤੁਮਹੋ ਨਗਰਹੈ ਦੀ ਬੀਬਨ ਭੁਲਾਤਹੈ ॥ ਕਬਹੂ
 ਨ ਮਾਰ ਗਯਾਹੈ ਸੁਕੁ ਮਾਰੇਹੈ ਨੈ ਕਹੈ ਕੇ ਸੁਖ ਪਏ ਗਤ ਕੁਮ
 ਆਰਹੈ ਘਾਇਕੋ ਤਫਾਰਾਨੀ ਬੁਝੀ ਦੁਖ ਸੀਧ ਪਾਠ ਪਾਰ ਕੋ
 ਲਗਾਵੈ ਪੁਤ ਮੈ ਸੇਵੀਏ ਜਾਤਹੈ ॥੬੮॥ ਕਬੀਤਾ ॥
 ਸੂਰਜਮੈਂ ਸਮੇਰੇ ਕੋ ਨ ਛੱਡ ਪਛਾਤਹੈ ਕੇ ਜਮੇ ਪਾਉਦ ਪਰੇਰੇ
 ਜਮੇ ਮਥਾਹੈ ਮੋਹਿ ਕਰੇ ॥ ਜੀਸੇ ਗਾਹਿ ਰਾਜ ਕੇ ਭੁਮਰ ਕੋ ਜਬਾਸ
 ਕੋ ਬਿਯੋਗੀ ਤੀਯ ਪਾਸ ਕੇ ਜਮੇ ਛਾਂਡੀ ਦੇ ਰੰਗ ਕਰੇ ॥ ਚਾਂਪ ਸ
 ਲੰਛਨ ਕੋ ਸਮੀਤੀ ਯਿਪ ਪਛੋ ਕੇ ਜਮੇ ਬੀਰ ਭਵ ਜੰਛ ਕੋ ਉਨੀਦੇ
 ਪਰੇ ਜੀਵ ਕੋ ਘੋਰ ਸਮਾਏ ਮਨ ਛੁਟੇ ਬਿਘਾਏ ਤੈਸੇ ਗਾਜਾ ਕੇ
 ਪਠਾਏ ਬਨ ਪਏ ਤਜ ਸਿਕਰੇ ॥੬੯॥ ਕਬੀਤਾ ॥ ॥ ਫੁਲੇ ਪ
 ਏ ਤੇਹੀ ਘਰੀ ਰਲੇ ਸਿਧੇ ਰਵੈ ਘਰੀ ਰਾਨੀ ਦਾ ਸਿਰਾ ਮੇਹੀ ਚਿਤ ਮ
 ਭਿਲਾ ਖੀਯੋ ॥ ਭਾਫ ਤੀਜੇ ਗੁਡੀਆ ਲੈ ਚਲੀ ਹੁਤੀ ਕਾਂਪ ਚਾਂਪ ਤੇਉ
 ਸਿਖੀ ਕਹੈ ॥ ਇਨੇ ਨੀਕੇ ਕਰ ਗਈਯੋ ਤਾਂਕੇ ਪਛੇ ਸਾਰੇ ਕੁਲ ਬੁਝੈ
 ਸੁਕੁ ਹੋ ਸੁਝੈ ਮੋਹ ਤੇ ਚਕੋਰ ਮੋਹਿ ਤੇਰੇ ਜਿਨ ਨਾਖੀਯੋ ॥ ਭੁਮਹੋ
 ਮੋਹ ਮਥੈ ਚਲੀ ਤਿਹ ਰੇ ਪਾਮ ਮੇਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਪੀਛੇ ਰਾਮ ਰਾਮ

ਰਾਖੀਯੋ॥੭੦॥ ਸ੍ਰੀਯਾ॥ ॥ ਬੀਰਚਲੇ ਸਿੰਗਹੈ ਸੁਕੁਮਾਰ
 ਸੁਸੈਕਰੁਨੇ ਘਰਮਾਂਹਿ ਖਿਤਹੈ॥ ਆਤਾਇਤੈ ਬਿਲਲਾਤਪਰੀਨ
 ਸੁਹਾਤਕਛੁ ਬਿਧਿ ਸੋਨ ਬਸਾਹੈ॥ ਤਾਂਪਰ ਮੋਰਚਲੀ ਫਿਰਿਗਨਾਠੈ ਸੁ
 ਕੋ ਸਰਨੈ ਕਢਿਆ ਦੁਖਦਹੈ॥ ਸੁਰ ਸਮੀ ਸਿਫ ਸਕਤਿ ਬਿਨਾ ਯਹ
 ਸਾਥ ਕੁਲੇ ਰਖਨਾ ਬਨਿ ਬਾਹੀ॥੭੧॥ ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥ ਰਹੋਤਾ
 ਤਤੇਹੀ ਠੋਰੇਵੈ ਮਾਤਠਾਂਢੀ ਪੌਰੇ ਰੋਫਤ ਚਲੇਹੈ ਦੇਉ ਰਾਜਤਾਹੀ
 ਲਾਨਕੀ॥ ਆਇ ਅਬ ਮਿਲਨ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਜੁਕੇ ਰਾਮਚੰਦ ਸੋਇ ਹੋਇ
 ਉਨੀ ਬਾਤ ਸੁਨਤ ਅਚਾਨਕੀ॥ ਆਇ ਪੌਰ ਕਹੈ ਤੁਮਖੇਦ ਜਿਨ
 ਤੇਰੇ ਮਾਤ ਤਾਤ ਕੇ ਨਾ ਦੇਖ ਬਾਤ ਬਿਧਿ ਕੇ ਬਿਧਾਨ ਕੀ॥ ਤਾਂਹੀ ਛਿਨ
 ਸੀਸ ਨਾਇ ਠਾਂਢੇ ਕੁਝੇ ਲੱਛਮਨ ਹੋਇ ਬੈ ਸਧਾਇ ਯਾਇ ਆਇ
 ਕਰੇ ਲਾਨਕੀ॥੭੨॥ ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਲੱਛਮਨ ਹੋਹੂੰ
 ਸਾਤ ਮਾਤ ਜੀਹਿ ਪੁਤ ਨੀਕੇ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕੀਜੇ ਰਾਖ ਕੁਲਤਾਨ ਕੀ
 ਇਨੈ ਨ ਖਿਝਯੋ ਦਲ ਸੇਜ ਕੇ ਬਿਛੁਯੋ ਪਾਛੇ ਜੁਠਾਨੇ ਖਯੋ ਬਾ
 ਤਾਇਹੈ ਸਾਨਕੀ॥ ਯਾ ਕੇ ਅਪਰਾਧ ਸੀਯਾ ਛਿਮਾਂਹੂੰ ਕਹੈ
 ਰਾਖ ਬੀਰਹੈ ਫਿਪਾਲ ਹੋਤ ਕਹੈ ਕਾਨਕੀ ਪਛੇਈ ਬਨ ਬੋਟਖੇਰੇ
 ਪਿਤਾ ਸਿੰਗ ਰਾਮ ਰੋਹੇ ਰਾਖਹੈ ਨਦੁਖੀ ਤੇਹਿ ਮਾਤ ਤੇਹੀ ਜਲ ਕੀ॥
 ੭੩॥ ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥ ਫੁਟ ਜਾਂਧਿ ਨੈਨ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਰਾਖ ਬੀਰਮੁ
 ਖ ਜਾਨਕੀ ਨ ਦੇਖੇਹੈ ਨ ਛੈ ਨ ਲੱਛਮਨ ਕੋ॥ ਰਾਜ ਕੇ ਕੁਬਚਨ
 ਬਹਾਉ ਨਾਇਖਾਂਉ ਮੁਖ ਚਲੇ ਸਿੰਗ ਚਲੇ ਛੀਖ ਮਾਂਗੇ ਕਨ ਕਨ ਕੇ
 ਮਾਰਜ ਜਾਹੇ ਤਨ ਕੇ ਪਟ ਬਰਨ ਫਰਮੇਲ ਕੀਯਾ ਹੋਇ ਜੋਗਨ ਬਿ
 ਯੋਗੀ ਕਰੇ ਮਨ ਕੋ॥ ਕਹਤ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਹੋ ਪਛਿਤ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਉ ਤਾਂਮੈ ਕੀਸੇ
 ਜਾਨ ਕਹੈ ਰਾਖ ਤੁਮੈ ਮਾਜ ਬਨ ਕੇ॥੭੪॥ ਕਾਬਿਤਾ॥ ॥
 ਗਰੁੜ ਅਛੰਧਿ ਪਛੁ ਤੈਸੇਹੀ ਸੁਹਾਗ ਲੱਛੁ ਸੱਤ ਬੀ ਅਛੰਧਿ ਹੀ
 ਚੰਦ ਉਗਾਨੀ ਏਧਰ ਮ ਅਛੰਧਿ ਰਾਜ ਪੈਰੁ ਸੁਤ ਸੁਨੇ ਕੋਲ ਜ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ਤਤੁ ਕਲਗ ਮਯੇ ਦੂਤ ਲੈ ਪਾਈ ਪਹਿਰਿ ਓਰ
ਹਾਂ ॥ ਦੇਖੋ ਭਰਥ ਸਪੁਤ ਪੁਛੈ ਬਾਤੈ ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਾ ॥
॥ ਰਮਕੋ ਸੁਖੇ ਜੋ ਘਰੈ ਸੋਈ ਰਮ ਬਿਰਾਜਤ ਕੁਤਲ ਮੈ ॥ ਸਬ ਦੇਸ ਸਬ
ਸੈ ਬਰਖਾ ਬਰਖੈ ਆਠਿ ਰੂਪ ਤਿਹੈ ਅਪਨੇ ਬਲ ਮੈ ॥ ਤਤੁ ਦੂਤ ਬਨਾਇ ਕ
ਹੀ ਬਤਿਯਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਦੂਟ ਗਯੋ ਪਲ ਮੈ ॥ ਛੋਬਿ ਛੀਨ ਛੁਟੀ ਛੀਨ ਮੈ
ਮਖਕੀ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸਰੋਜ ਧਰਮੇ ਬਲ ਮੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਾ ॥ ॥ ਧਾਇ
ਚਲੇ ਉਤਸਾਹ ਬਚੇ ਮਨ ਰਮਕੇ ਰਾਜ ਸੁਖੇ ਸੁਖ ਘਰੇ ॥ ਜਾਇ ਸੁਖੇ
ਸਬ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਚਢ ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛੋਤ ਨਾਮੋ ॥ ਆਇ ਕੈ ਕਉ
ਮੈ ਪਾਇ ਦੇਸ ਮਨ ਸੋਕ ਬਚੇ ਸੁਖੁ ਜੋਨ ਅਯੋ ॥ ਕੈ ਰਖ ਬੀਰ ਨਹੀ
ਘਰ ਮੈ ਪਿਤ ਕੈ ਮਰ ਕੈ ਸੁਰ ਲੋਕ ਸਿਧਾਯੋ ॥ ੧੧ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥
ਲੋਕ ਬੈਠੇ ਮਨੇ ਮੁਨਿ ਕਹੂੰ ਨ ਮਿਦਿ ਗਧਨਿ ਦੇਖੀਏ ਨ ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਧਾਮ
ਨ ਧੁਸਾਲ ਸੈ ॥ ਰਾਬੀ ਗਬਿ ਆਤ ਨਹੀ ਬਾਜੀ ਹਿਨ ਨਾਤ ਨਹੀ ਨਾਰਨ
ਨਗਤ ਨਹੀ ਸੁਮਨੋ ਬਿਨ ਸੀ ਬਸੈ ॥ ਦੂਤ ਕੀ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਈਹ ਓਤ
ਪਾਤ ਕਛੁ ਬੀਰ ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਕੋਰੇ ਜਲ ਕੋ ਮੈਸੈ ॥ ਪੀਸੈ ਨ ਬਛੇ
ਹੂ ਦੂਪੇ ਗੋਰੀ ਗੋਲੇ ਸਬ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਗਏ ਤੇ ਪਖੇਰ ਬਨ ਕੇ ਹਸੈ ॥
੧੨ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਦੇਖ ਕੈ ਭਰਥ ਭੁਤ ਨਾਇਕੇ ਸੀਸ ਕਾ ਪਾਇ
ਹੂੰ ਨ ਛੁਏ ਕਉ ਦੈਤ ਮਾਸੀ ਸਕੋ ॥ ਹਟ ਹਟ ਕਰੀ ਸੂਨੀ ਚਟ ਸਾਰ
ਪਰੀ ਦੁਰਦੀਕਿ ਟਾਹ ਸਬ ਸਪੈ ਜਗਦੀਸ ਕੋ ॥ ਏਕ ਬਨ ਰੇ ਘਰਖ
ਉਨਹੀ ਪਾਉ ਭੁਈ ਬੂਝਤ ਲਜਾਉ ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਦੇਸ ਈਸ ਕੋ ॥ ਆਏ ਛੋ
ਨਮਾਤ ਬੂਝੈ ਸਮਾ ਰਚੇ ਤਾਤ ਕੇ ਕੋਨ ਬੋਗ ਪਾਪਨੀ ਹੋ ਜਾਨਿ ਛਾਉ ਸੀ
ਸੋਕ ॥ ੧੩ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਮਾਤ ਤਾਤ ਕਹਾਂ ਪੁਤਰੈ ਸੁਰੇਸ ਜਗਾਂਤ
ਹਾਂ ਕੋਨ ਵਾਜ ਗਯੋ ਏਹ ਛੁਟੀ ਪਰ ਪੀਰ ਤੇ ਕੋਨੈ ਸੈ ਸਪੁਤ ਤੁਮ ਸਬ ਹੀ
ਤੇ ਬੈਠੇ ਛਾਈ ਰਾਮੈ ਸੁਕਹਾਂ ਬਨ ਗਏ ਨਿਪਤੀ ਰਤੇ ॥ ਰੂਪ ਤਿ ਪਾਯੋ
ਨਹੀ ਮਾਂਗੇ ਬਰਖਾਯੋ ਮੈ ਤੇ ਰਾਜ ਤੁਮੈ ਰਾਖੋ ਛੀਨ ਛੀਨ ਰਖ ਬੀਰ ਤੇ

॥ ਕਹਾਹੈ ਮੇਰੇ ਮਥੇ ਤੋਂ ਗਯਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸੋਪੇਟ ਮਾਂਸ ਵੇਰੀ ਪਛਮੇ ਪੁਤ
 ਠਾਕੇ ਛੀਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ੨ ॥ ਫੈਨ ਕਾਜ ਰਾਜ ਸਨ ਪਾਪ ਨੀ ਅਕ
 ਜ ਕੀਨੇ ਲਾਸ ਬਿਨ ਨੀਤ ਨ ਧਰਮ ਨ ਸੀ ਕਰੇ ॥ ਐਸੇ ਕਾਮ ਕੀਨੇ ਤੇ
 ਤੇ ਰਮੈ ਬਨ ਬਾਸ ਦੀਨੇ ਮਾਏ ਪਾਤਿ ਪਲ ਮੈਂ ਨ ਚੁਰਤ ਕਲੀ ਕਰੇ ॥ ਰਮ
 ਥਿ ਬਤਾਉ ਸੁਝੈ ਬਾਟੇ ਕੇ ਬਤਾਉ ਪਟ ਛਾਹੇ ਉਂਨੇ ਗੀ ਭੂਖ ਮੰਗੇ ਰਾ
 ਵਿ ਰੀ ਕਤੇ ॥ ਐਸੀ ਰਿਸਿਆ ਛਤ ਪੈ ਮਾਰ ਛਾਹੇ ਕਰੇ ਤੇ ਨੀ ਮਾਤ ਜਾਨਣ
 ਤੇ ਤੇ ਸਨ ਰਾਜ ਨੀਤ ਅੰਕਤੇ ॥ ੧੫ ॥ ਸ੍ਰੋਮਾ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਰਾਜ ਸ
 ਨੇ ਸਹਸਰ ਨਿਭੂ ਮਿਕੇ ਭਾਰ ਬਿਸਾਹ ਵਯੋਹੈ ॥ ਜਨ ਸਪੁਤ ਭੁਯ ਕਰਮੈ
 ਰਾਇ ਕੇ ਜਸ ਦੇਵ ਨ ਮਾਂ ਨਿਭੂ ਯੋਹੈ ॥ ਚਾਵਨ ਕੇ ਵਖਤੇ ਅਮਰ ਪਾਤਿ ਫੁ
 ਲ ਬਜਾਇ ਨਿਚੀਤ ਭੁਯੋਹੈ ॥ ਪਾਪ ਨਿ ਕੇ ਛਲਤੇ ਛਿਨ ਮੈਂ ਬੰਨ ਮੈਂ ਸੋਈ
 ਤੇ ਰਮਾ ਬੀਰ ਗਮੇਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਸ੍ਰੋ: ॥ ਤਿਲਗ ਮਾਨ ਬਸਿਸ੍ਵਰੀ
 ਰਮ ਤੇ ਤੇ ਕੇ ਦਾਹ ਰੇ ਸੁਤ ਮੇਰੇ ॥ ਬੋਰ ਬਿਰਾੜ ਕੀਓ ਬਿਧਿ ਸੇ ਪਨੇ ਕੇ
 ਕਯੋ ਬਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨ ਨੇਰੇ ॥ ਏਕ ਰ ਬਾਨ ਬਾਨ ਪਦਾਂਤ ਰਲ੍ਹੇ ਤਜਿ ਦੇ
 ਸ ਛਿਨੇ ਨਹਿ ਫੇਰੇ ॥ ਪਾਨ ਤੇ ਜੇ ਕੇ ਭੋਜੇ ਰਮਾ ਬੀਰ ਨੀਰ ਪੀਓ ਨਾ ਬਿ
 ਨਾ ਮਖਰੇਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਸ੍ਰੋਮਾ ॥ ਤਿਲਗ ਸ੍ਰੀ ਰਮਾ ਬੀਰ ਪਾਪ ਨੀ
 ਲਾ ਬਉ ਤਾਹ ਪਸੇ ਬਨ ਮਾਂ ਦੀ ॥ ਆਨ ਬਸੇ ਗੁਰੇ ਦਿਨ ਬੈ ਪਿਤ ਕੀ ਗਤਿ
 ਕੋਨ ਭਈ ਪਛਤਾਂਗੀ ॥ ਰਾਮ ਕੀ ਬਾਧਿ ਲੇਹੁ ਸਈ ਯਾਹਿ ਕੇ ਬਈ ਨਿਦਨ
 ਹੋਹਿ ਕਿਨਾ ਹੀ ॥ ਛਤ ਪੁਜਾ ਸਿਗ ਰਾਜ ਸਮਾਜ ਸਪਾਇਨ ਮਾਵਤ ਪਾਗ
 ਬਿਨਾ ਹੀ ॥ ੧੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਅਜੇ ਸਜ ਬਰਾ ਪਾਤਿ ਦਈ ਹੋਰ
 ਸਬ ਸਿਰਨਾਇ ॥ ਛੁਟਨ ਬਾਧਿ ਕਟ ਕ ਮੈਂ ਭੁਰ ਬ ਨਿਹਾਏ ਜਾਇ ॥
 ੧੯ ॥ ਸੋਰਠਾ ॥ ਅਤਿ ਦੁਰ ਬਲ ਸਬ ਆਤਮ ਪੁਕਾਰਤ ਰਾਮ ਬਟਿ
 ਲੇ ਰਨ ਸਲਿਲ ਚਰਾਤ ਬੀਰ ਬਿਰਾਹਿ ਪੁਨਤ ਤ ਦੁਖ ॥ ੨੦ ॥ ਸ੍ਰੋ: ॥
 ਵੂਤ ਕਹੈ ਫਿਰੇ ਬੀਰ ਮਾ ਸਬ ਲੇਗਨ ਰਾਮ ਜੁਯੋ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਰਾਜ ਕੀ
 ਬਤ ਮਹੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ਭੁਲੇ ਮਨਿ ਕੇ ਕਈ ਨਿਦਨ ਮਾਏ ॥ ਆਵਨ ਦੇਹੁ ਕ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਘ ਸੇ ਜਸ ਰਾਮ ਕਰੋ ਕਥਾ ਪਾਏ ਅਤ ਕੇ ਬੋਲ ਨ ਮੰਕ ਤੇ
 ਨਿਸ ਬੀਰ ਲਏ ਸੁਰਲੇਗ ਬਸਾਏ ॥੨੧॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਜਿਹੋ ਭੋਲੇ
 ਭੀਰ ਪਰੇ ਰਾਖੀ ਪਰੇ ਧਰਤੀ ਰਹੀ ਸੁਖਿ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਸੇ ਸਿਕਤ
 ਜੋਰੇ ਪਰ ਮੀਨ ਜਹੈ ਪਰੇ ਪਲ ਪਾਨ ਉਡਾਹੀ ਚਿਤ ਉਰੇ ਸਮੇਤ
 ੨੨ ॥ ਮੁਖ ਰਾਮ ਕਰੋ ਦੇਉ ਨੈਨ ਚੁਰਾਹੀ ॥ ਬਾਠੀ ਬਾਠ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰੇ
 ਇਹ ਭਾਤਿ ਗਹੀ ਰਾਖੀ ਕੀ ਛਾਹੀ ॥੨੩॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਦੇਖ ਕੇ
 ਰੂਪ ਕਰੋ ਨ ਪਰੇ ਮੁਖ ਛਾਟਤੈ ਦੁਖ ਸੋਛਾਤੀਆਂ ॥ ਤਬ ਦੋਰ ਕੇ ਰਾਮ
 ਉਠਾਏ ਭੁਜਾ ਭੁਰੇ ਉਰ ਲਾਇ ਰਹੀ ਬੁਝੀਆਂ ॥ ਸੁਤ ਕਧੇ ਕੇ ਬੇਖ ਕੀ
 ਓਹ ਭਾਤਿ ਸੁਸੀਫਤ ਹੀ ਰਾਖੀ ਕੇ ਨਤੀਆਂ ॥ ਧਿਤ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਹਮਰੀ ਤ
 ਜਹੈ ਨਹਿ ਧਾਮ ਚਲੇ ਸੰਗ ਬੀਰਤੀਆਂ ॥੨੪॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਜਿਸ
 ਗਵੀਰ ਸੁਖੀ ਰੂਪ ਤਿ ਕੀ ਗਤਿ ਸੀਯ ਸਮੇਤ ਸਬੈ ਬਿਲਖਾਹੀ ਪਕੋਨ ਬ
 ਤੇ ਅਪਾਧ ਕੀਏ ਹਮ ਸਾਵਧਾਨੇ ਸੁਖੀ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਤ ਕੇ ਕਲ ਛੁਯੋ
 ਹਮਰੇ ਦੁਖ ਸੋਹਮਰੀ ਬਨ ਮੈ ਬਿਲਲਾਹੀ ॥ ਆਨ ਕਟਿ ਬਗਹੀ ਬਿਖ
 ਅਬਜਾਏ ਗਏ ਕਿਸਕੀ ਪਰੇ ਛਾਹੀ ॥੨੫॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਗੋਏ ਚਲੇ ਪ
 ਤ ਕੇ ਜਲ ਦੇਨ ਦੇਯੋ ਬਿਧਿ ਸੁਖ ਸੋਰ ਕਰੋ ॥ ਦੁਖ ਬੀਰ ਨ ਜਾਏ ਕੰਪ
 ਏਗੇ ਰਾਖੀ ਰਜੀਏ ਮਨ ਸੋ ਕਹੈ ॥ ਚਲੀਏ ਘਰ ਲੇ ਸਿਯ ਉਠ
 ਅਬੈ ਹਮੇ ਕੋਰ ਕ ਬਾਰਨ ਪਾਏ ਪਰੇ ॥ ਬਨ ਰੂਪ ਕਰੋ ਸੁਖੀ ਉਤਮਰੀ
 ਪਰ ਧਾਮ ਚਲੇ ਬਿਨੁ ਦਾਸ ਮਰੇ ॥੨੬॥ ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਅਰੇ ਸੇ ਮੰਨ ਮੈ ਬਨ ਮੈ
 ਰਹੀਏ ਤਉ ਛੁੱਤ ਸੁਖ ਸਿਰੇ ਰੋਚੁਰੇ ॥ ਰਾਖੀ ਪਰੇ ਛੁਟ ਸੰਗਾਏ
 ਰੇ ਪਤੁ ਕੀ ਰਹਿ ਜੋ ਸੋਈ ਦਾਸ ਕਰੇ ॥ ਪਰਾਬੀਰ ਕਰੇ ਹਮਰੇ ਸਬ ਸੇਵ
 ਬ ਰਜ ਤੁਮੈ ਸਹਿ ਦੇਹੁ ਮਰੇ ॥ ਭਿਅਾਇਨ ਕਟ ਕਰੇ ਸਤ ਪਤੁ ਸੁਰਾਜ
 ਸਿਧਾ ਜਨ ਜਾਏ ਪਰੇ ॥੨੭॥ ਕਬੀਤਾ ॥ ਧੀਰੋ ਲਛਮੀ ਸੇ
 ਕਰੋ ਬਿਖਾਖੀਨ ਕਰੋ ਬਿਧੇ ਤੋਨ ਦਾਸ ਸਨ ਨਾ ਬਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕੇ ॥
 ਕਰਾ ਭੁਯੇ ਜੋ ਤੋਏ ਨ ਰਾਠ ਕ ਬਿਦਿਸ ਗਏ ਮੇਰੇ ਛਾਡੀ ਉਤਮ ਜਾ

ਮੰਤਰ ਮਾਤਿ ਕੋ ਤਾਪਰੋ ਮੋਹਿਤ ਪਾਤਕੀ ਹੋ ਬਾਤ ਮਾਤ ਰਾਜ ਮੋ ੪੭
 ਨਿਰਾਖੇ ਪਾਤਿ ਕੀਨੇ ਨਤੁ ਗਤਿ ਕੋ ਤੇਹੀ ਤੁਲੇ ਜੀਓ ਰਾਮ ਦੇਖੇ ਪਾਨੀ
 ਪੀਓ ਮੋਹਿ ਦੀਜੈ ਭੀਖ ਸੀ ਗੋਹੀ ਤੁਖਾਰੀ ਭਾਖੁ ਪਾਤਿ ਕੋ ॥ ੨੭ ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਆਤਿ ਕੋਹਤ ਕੇਕਈ ਰਾਜ ਲਿਖਿ ਸੁਤ ਕੋ ਆਹਿ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਸਬ ਹੀ ਤ
 ਖੁਪਾਤਿ ਦੇਹਤ ਨੀ ਫਿਨ ਮੈ ਰਾਖੀ ਰ ਗਏ ਬਠ ਕੇ ਜਬ ਹੀ ਅਬ
 ਜੀ ਸਰ ਰਾਜ ਕੇ ਰਾਜ ਮਿਲੇ ਸੋਈ ਕਾਂਮ ਨ ਆਵਤ ਪੈ ਕਬਹੀ ਅਨਲ
 ਜ ਮੋਹੇ ਰਾਖੁ ਰਾਜ ਸੋਨੇ ਸੋਈ ਰਾਜ ਜੋਰੇ ਜਹ ਰਾਂਮ ਨਹੀ ॥ ੨੮ ॥ ਦੇਹ
 ॥ ੧ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਧਿ ਬਿਨ ਭੀ ਕਰ ਭਰਖ ਰਹੇ ਰਾਮ ਲਪਟਾਇ ॥
 ਫਿਰ ਆਵਹੁ ਘਰ ਫਿਰ ਰਲਹੁ ਸਿਖ ਲਛਮਨ ਰਾਖੁ ਰਾਇ ॥ ੨੯ ॥
 ਸੋਰਣਾ ॥ ਜੀਨ ਚਲਹੁ ਘਰ ਆਲ ਸੁਨਹੁ ਬਾਤ ਪੁਰੁ ਕਾਨਵੈ ॥
 ਜਾਤ ਬੀਸਤੇ ਰਾਜ ਤੁਮ ਬਨ ਮੈ ਹਮ ਪਿਤਾ ਫਿਰਾ ॥ ੩੦ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥
 ਬੋਲੇ ਰਾਖੀ ਰ ਸੁਨ ਬੀਰ ਮਨ ਬੀਰ ਧਰ ਪੀਰ ਸਹੀ ਸਹੀ ਕਹਿ ਆਗੇ
 ਕੋਧਿ ਪਾਇ ਕੋ ॥ ਜੀਵ ਰਹੀ ਰਾਜ ਰਾਜ ਕਾਜ ਕੇ ਬਲਾਇ ਪਾਛੇ ਕਹੇ
 ਜਾਇ ਬੀਸ ਬਨ ਸੁਨੇ ਬੋਲ ਮਾਇ ਕੋ ਪਰਾਜ ਕੇ ਸਮਾਜ ਤੋਰੇ ਦੀਨੇ ਹੋ
 ਭਰਖ ਜੁਕੇ ਸੁਨ ਸੁਖ ਪਾਯੇ ਬੋਲ ਕਹੇ ਸਤ ਭਾਇ ਕੋ ॥ ਮੀਰਾਹ
 ਗਏ ਤਾਤ ਤੈਸੀ ਕੀਨੀ ਬਨੈ ਬਾਤ ਆਇਸ ਕੋ ਮੋਟ ਸੁਤੇ ਆਗੈ ਧਰੇ ਪਾਇ
 ਕੋ ॥ ੩੧ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਤੇਹੀ ਪੀਤਿ ਜਾਨੀ ਤੈਨ ਪੀਓ ਘਰ ਪਾਨੀ ਅਰ
 ਮੇ ਬਿਨ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਜ ਧਾਨੀ ਦੇਸ ਦੇਸ ਕੀ ॥ ਆਇਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲਾਗੇ
 ਤਾਤ ਕਾਜ ਕੀਏ ਭਾਗੇ ॥ ਛਾਡੀ ਨੀ ਬਾਤ ਸੁਖ ਲਾਗੇ ਕਲੇਸ ਕੀ
 ਦੇਖੇ ਲਛਮਨ ਯਾ ਭਰਖ ਜੁਕੇ ਨੇਹੁ ਮਥ ਰਾਜ ਕੋ ਨ ਛਾਡੈ ॥ ਬਿਨ ਸਿਤ
 ਤ ਦਿਨੇ ਸਕੀ ॥ ਸੁਨੇ ਰਾਖੁ ਰਾਇ ਜਹ ਰਾਂਮ ਨ ਸਹਾਈ ਤਹ ਕੋਨੈ ਨ ਜ
 ਰਾਈ ਨ ਕਰਾਈ ਅਖਰੇ ਸਕੀ ॥ ੩੨ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਜਾਇ ਲੋਛ
 ਮਨ ਜੁਕੇ ਪਾਇ ਗਏ ਤੇਹੀ ਫਿਨ ਬੀਰ ਸਮਝਾਇ ਲੋਛ ਵਾਇ ਰਲ ਪਾਮ
 ਕੋ ॥ ਤਾਤ ਬੋਲ ਕੀਨੇ ਤੁਮ ਬੋਲੇ ਜਸ ਲੀਨੇ ਬਨ ਆਇ ਨ ਲਖਾਏ ਦੁਖ

ਈਸੇਸੀਯ ਖੁਮਕੋ ਜੋ ਕਰੋ ਤੋ ਜਾਇ ਅਰਕੇ ਕਈ ਨਿਕਰੋ ਕਰੋ ਮਰੇ
ਅਜਬ ਰੋ ਪਰਸਰਾ ਮਕਾਮਕੋ ਮੇਰੇ ਬਨ ਛਾਨੇ ਰੁਣੇ ਸਿਰਲੇ ਸਿ
ਧਾਰੇ ਪਾਨ ਪਲਮੇ ਨਿਕਰੋ ਜੋ ਨ ਸੁਨੇ ਰਾਜ ਰਾਮਕੋ ॥੨੩॥ ਕਾਬਿਤਾ
ਮੇਰੀ ਕਹੀ ਮਨ ਤੁਲੇ ਯਾਏ ਮਾਹਿ ਨਾਨ ਬੀਰ ਰਾਜ ਤੇਲੇ ਕਰੋ ਜੋ
ਲੇ ਮੇਰੇ ਬਨੇ ਆਇ ਬਾ ਮੇਰੇ ਰਾਖ ਬੋਤੀ ਰਾਜਾ ਅਜ ਜੁਕੇ ਨਾਤੀ ਕਹੁ
ਮੇਰੇ ਏ ਕਪੋਰ ਜਾਤੇ ਮੇਰੇ ਬਨ ਜਾਇ ਬਾ ਜੁਲੇ ਪੁਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ
ਛੁਵੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਰਾਜ ਕਾਜ ਰਾਮ ਬਿਨ ਕਨਕ ਚਲਾਇ ਬਾ ਤਾਤ ਦੁਖ ਮਾ
ਤ ਦੁਖ ਬੋਰੇ ਰਾਖ ਨਾਥ ਦੁਖ ਏ ਕਲੇ ਕੁਰਬ ਘੋਰ ਘੋਰ ਘੋਰ ਖਾਇ ਬਾ
੨੪॥ ਪ੍ਰੋ ॥ ਜਾਨ ਕੈ ਪੀਤਿ ਸਤੀ ਰਾਖ ਬੀਰ ਸਬੀਰ ਕੇਲੈ ਮੁਖ ਨੀਰ
ਪਖੋਰਾ ਆਗ ਬੀਪਾਇ ਸਿਬੋ ਪੁਰੀ ਏਈ ਪਾਵੇ ਗੀਲੈ ਕਰ ਰਾਜ ਰਾਮ
ਕੇ ਕਈ ਫਿਟਨ ਸਾਰ ਕਰੋ ਤੁਹ ਪਾਨ ਸਮਾਨ ਕਰੇ ਅਬਨ ਮੇਰੇ ਬੇਰੇ ਏਈ ਏ
ਯੋਸਨ ਖਾਨ ਮਿਲੈ ਸਬੋ ਜੋ ਸੋ ਸੋ ਰਹੀ ਉਚਿ ਨਰਾ ॥੨੫॥ ਰਾਮ ਰਿਦ
ਕੇ ਸੰਦੇਸ ਮਤਨ ਕੋ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਸਬੀਰ ਕੇ ਕਹੀ ਸਬ ਮਾਇਨ ਕੇ
ਪਾਇ ਯਾਗ ਕਹੀ ਸੰਦੇਸ ਸਬ ਨੀ ਕੇ ਰਾਖ ਨਾਥ ਬੀਰ ਛਾਨੇ ਮੇਰੇ ਲਤ
ਦਿਯ ਗਾਂਊ ਕੇ ਰਹਤ ਜਾਤ ਵੇਸੀ ਏਈ ਗਤ ਜੈਸੀ ਪੇਖੀ ਮਾਤ ਰਾਬ ਕੀ
ਕਹੀ ਸੁਮਿਤਾ ਜੁਕੇ ਲੰਛ ਮਨ ਨੀ ਕੇ ਮਹੀ ਸਮਾਂ ਰਾ ਸੀ ਕੇ ਪਰ ਛਾਨੇ
ਕਹੀ ਸਾਬ ਕੀ ਜੋ ਕਦਾਂ ਬੁਝੈ ਕੈਸੀ ਰੋਸੇ ਰਹਤ ਬੀਰ ਦੁਖ ਮੇਰੇ ਸੁ
ਨੈ ਸਟ ਕੋ ਸਿਨ ਸਾਬ ਕੀ ॥੨੬॥ ਦੇਹਰਾ ॥ ਸੁਨੁ ਤੁਰਬ
ਸਿਖ ਖਾਨ ਤੁਮ ਤੋਂ ਚੋ ਸਮਾਇ ਯਾਨੇ ਸੁਖ ਸਿਪਤ ਬੁਝੈ ਜੋ ਰੋਏ
ਉ ਬਤਾਏ ॥੨੭॥ ਰਾਮ ਉਪਦੇਸ ਕੁਰਬ ਸਿ ॥ ਸੋਰਣਾ ॥ ਰੀਸੁ
ਖਚੋ ਰਾਜੇ ਲੇ ਕ ਸੁਖੀ ਪਕੇ ਕ ਗਤਿ ਤੋ ਬਾਤੋ ਕਰ ਮਾਜ ਸੁਨ ਰੁਕੁ
ਰਬ ਰਾਖ ਨਾਥ ਕੀ ॥੨੮॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ਤਾਤ ਮਾਰ ਸੇਵ ਬਨੇ ਕੁਰਾਤ
ਕੀ ਰੁਗਤਿ ਕੁਰ ਕੁਤ ਉਨ ਕੀ ਨੀਓ ਕੁਰੇ ਸੇ ਰਹਿ ਨਾਥਾ ਛਾਨ ਕੇ ਵਾਨ
ਸਬੀਰ ਕੇ ਸਨ ਮਨ ਸੁਨ ਬੇਟ ਕੈ ਪਰਾਨ ਨਾਉ ਕੀ ਜੈ ਨਰ ਬਾਮਕਾ ਰਾਜ

ਮੰਸਲੀਜੇ ਦੁਖੀ ਜਨ ਕਛੁ ਭੋਰ ਦੀਜੇ ਸੁਖੀ ਦੇਖ ਤੁਨੇ ਜਿਨ ਕੋਰੇ ਕਦਾ
ਮਕੋ ਭੋਲੀ ਰੁਤ ਜੀਜੇ ਸਬਹੀ ਕੋ ਸੁਖ ਦੀਜੇ ਬੀਰ ਮੇਰੇ ਆਗੇ ਪਾਛੇ ਬੇ
ਲਾਬੰਧੀ ਭਾਂਡਿ ਰਾਮਕੋ ॥੩੬॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਭੀਰ ਸੈਨ ਪੀਤਿ ਕੀਜੇ ਕੁਸ
ਕੋਨ ਛਾਨ ਦੀਜੇ ਬੀਰ ਸਨ ਛੇਤੁ ਜਿਨ ਕੋਰੇ ਪਰ ਨੀਰੋਕੋ ਆਨ ਤੀ ਮਮ
ਤ ਸਨ ਬਾਤ ਪਰ ਬਾਛੈ ਧਨੁ ਤੇ ਅਤੇ ਨੀਲਿ ਹੂਜੈ ਮੋ ਕਟਾਯਾ ਪਰ ਪੀਰੋ
ਬੈਰਨ ਕੇ ਸੁਰ ਕੂਰ ਮੀਤਿ ਨਿਕਰ ਦੀਜੇ ਪੀਜੇ ਨ ਅਪੈ ਦੁਖ ਪਰੇ ਹੂਜੇ ਪੀ
ਰੋਕੇ ਦਾਨ ਪਰ ਹੂਤ ਸੇਨ ਦੂਤ ਬਸ ਹੂਜੇ ਭੁਈ ਭਰੰਬ ਸਪੁਤ ਕਹੇ ਕੀਜੇ
ਰਾਖ ਬੀਰ ਕੋ ॥੩੭॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਜੈ ਜੈ ਜਤੀ ਸਿਗਤੇ ਕਮਲੀ ਜੇ ਮੇ
ਨਿਗਤੇ ਜੇ ਮੇ ਪਾਪ ਨਿਗਤੇ ਧਨ ਬਚੇ ਜੁ ਪਾਰੋਤਾ ਜੇ ਕੁਲ ਕ
ਪੁਤਤੇ ਜੇ ਦਰਦ ਸਪੁਤਤੇ ਜੇ ਬਖਸੇ ਕੇ ਪੁਤ ਬਿਨ ਪਛੇ ਰਟ ਸਾਰਤਾ
ਦੇਖੇ ਬਿਨ ਖੇਤੀ ਭੋਰ ਸਾਣਨ ਸੈਰੇਤੀ ਭੋਰ ਬਾਤੋਂ ਕਹੇ ਕੇਤੀ ਸੈਧੇ ਤੁਰ
ਲੇਤੁ ਧਾਰਤਾ ਸਾਣ ਪਾਨ ਹੂਜੇ ਤਾਂ ਤਿ ਦੇਸਤੇ ਯੋਕਰ ਦੀਜੇ ਬੂਰ ਸੈਧੇ ਰਾਜ
ਮੀਸੇ ਮੀਤੀ ਦੁਰਾਰਾ ਰਤੇ ॥੩੮॥ ਚੌ ॥ ਪਾਂਝੇ ਛੁਏ ਸੁਨ ਸੀਖ ਸਬੈ
ਪੁਰੇ ਨ ਬਿਸਾਰ ਚਲੇ ਕਬਹੂੰ ਧਰ ਪਾਵਹੀ ਮੂਰੁ ਸੁਸਾਣਹੀ ਮੂਰਾਤਿ ਦੇਖ
ਕਹੇ ਬਿਛਰੇ ਮਬਹੀ ਆ ਬਸਾਹੁ ਧਰੇ ਬਿਠਾਹੁ ਤਬੈ ਧਰ ਆਇਸ
ਸੀਸ ਚਲੇ ਜਬਹੀ ਗਿਯੇ ਬੀਰ ਸਿਨਾ ਸੀਗ ਬੀਰ ਬਿਦਾ ਕਰ ਰਾਮ ਪ
ਸੇ ਬਨ ਮੈਤ ਬਹੀ ॥੩੯॥ ਚੌ ॥ ਬੀਰਾਨਿ ਛਾਡ ਚਲੇ ਪਰੋਕੇ ਧ
ਰ ਆਇਸ ਸੀਸ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਯੋ ਰਾਉ ਮੈ ਜਾਇ ਨ ਪਾਂਝੇ ਦਯੋ ਫਿਰ
ਤਨਿ ਰਾਉ ਸੁਸਾਇ ਬਸਾਯੋ ਮੂਰ ਜਟਾ ਧਰ ਭੁਧ ਤਪੋ ਧਨ ਦੇ ਸੁਖ
ਤ ਸੁਖੀ ਬਹਾਯੋ ਰਾਮ ਸਨੇਹ ਧਰੇ ਮਨ ਮੈ ਤਨ ਕੋ ਤਨ ਕੋ ਨ ਸਨੇਹ
ਨਯੋ ॥੪੦॥ ਚੌ ॥ ਫੈਰੇ ਜਾਇ ਪਾਸ ਨਹੇ ਆਪਣਾ ਬਿਨਾਸ ਨ ਕੋਤਾਂ ਹੀ
ਪਰ ਪਾਵਹੀ ਲੋਰਾਖੀ ਸਿਰ ਨਯੋ ਰਾਸ ਛੁਯੇ ਮਟਲ ਸੁਕ ਹੋਰੇ ਹੋ ਕਦ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੁਖ ਦੀਨੀ ਤੀ ਸਰੀਨੀ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਰਾਜੀ ਕੇ ਫਿਰੇ ਗਏ ਗ
ਛਾਏ ਨ ਸਿਧਾਏ ਨੈਕ ਜੈਸੇ ਭਾਨ ਕਾਂਚੀ ਨ ਭੁਝੀ ਛਾ ਮਝੇ ਰਾਜੇ ਗੀ

ਦੁਨੀਆਂ ਸੁਰਲੋਕ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰ ਮਾਪਨੇ ਨ ਧਰਮੇ ਦੇ ਸੋ ਸੋ ਕਰਨੇ ਬ੍ਰ
 ਸਾਧਨੇ ॥ ੪੪ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਛੁਗਤਿ ਕੁਰਬ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਰ
 ਘ ਅਤਿ ਸਿਪਾਰ ਕਰਾ ਤਰਤ ਤਕਰਨ ਸੁਖ ਨ ਵੀਏ ਯਾਂਤਿ ਕੁਰਤ ਕੁ
 ਮਾਰਾ ॥ ੪੫ ॥ ਦੋ ॥ ਏਹ ਬਿਧਿ ਕੁਰਤ ਸਦਾ ਹੋ ਤਜੇ ਤੀਸਰੇ ਕਾਂ
 ਮਾਪਾਤ ਸੀਭਾਏ ਰਾਜੇ ਕੇ ਰਾਸੀਭਾਏ ਰਾਮਾ ॥ ੪੬ ॥ ਸੋਹਣਾ ॥ ਏ
 ਰਤ ਸਦਾ ਏਹ ਗੁੰਤਿ ਸੁਨੁ ਰਮਾ ਰਖੀ ਰਕੀ ਪਸੇ ਹਸਿ ਹ ਬਨ ਮੈਂ
 ਤ ਸੋਈ ਬਤਾਵਤ ਰਾਮ ਕਹਿ ॥ ੪੭ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਉਚੇ ਬਟ ਤਲ
 ਜਹਾਲੇ ਨਤ ਮਾਲ ਸਾਲ ਸਹੈਲ ਬਿਸਾਲ ਗਤਿ ਹੈ ਨ ਕਾਲ ਮੰਦਰੀ
 ਕਹੈਲ ਲਾਲ ਕਹੈ ਘੋਰੀ ਪਵੈਲ ਕਚ ਨਾਲ ਨਿਬੁ ਰੰਦਨ ਸੋ ਮਾਂ
 ਨੇ ਬਾਸ ਬੰਦੀ ਰੀਪ ਕਰ ਸਾਲ ਨਾਲ ਕੇਲ ਸੇ ਕਨੇ ਲਹੀ ਸੁਗਰੀਤ ਮ
 ਕੋਨ ਗਨੇ ਜਾਂਤੈ ਮਾਲ ਕੰਦਰੀ ਅਨ ਮਾਂ ਦੇ ਸ ਬਿਧੇ ਕਹੈ ਕਰੇ ਕੇ ਸੋ
 ਲੈ ਸੁਰਕੀ ਨੇ ਜੋ ਤਿ ਤਹਾਂ ਰੰਦੈ ਨ ਰੰਦਰੀ ॥ ੪੮ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਮੈਂ
 ਸੇ ਬਨ ਕਰੇ ਰੋਨ ਰਾਮ ਰੰਦੈ ਬਿਨ ਕੋਨ ਚਲੇ ਜਬ ਪੈਨ ਉਚੇ ਪਾਤ ਪਰ ਕੇ
 ਰਹੈ ਸੇ ਮੋਰ ਖਜੂਰ ਜਾਇ ਪੁਰ ਰਹੀ ਸੁਰ ਮਗਤਾ ਗਿ ਕੇ ਤੁਰੰਗ ਤਹਾਂ
 ਦੇ ਕੇ ਰਕਤ ਹੋ ॥ ਫੁਲ ਫਲ ਰਾਤੇ ਮੈਂ ਰਤੀ ਜੋਤ ਵਰੇ ਕੇਉ ਤੇਰੇ ਕੇਉ
 ਛੁਏ ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਸੇ ਕਲਵੰਤ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਹੈ ਨ ਜਾਨੇ ਕਹਿ ਰਾਮ ਕਹਿ ਘੋਰੇ ਮ
 ਨ ਤੁਥ ਤੇ ਲਾਹੀ ਫੁਹਾਰੀ ਲਕਤ ਹੋ ॥ ੪੯ ॥ ਕਬਿਤਾ ॥ ਉਸ
 ਨ ਗੋਲ ਸਦਾ ਸਿੰਘ ਨਕੀ ਸੈਲ ਬਨ ਜਾਏ ਕੈਸੇ ਬੈਲ ਮੈਂ ਬੈਲੇ
 ਕਰੋਤ ਸੋ ਮੈਂ ਰੋਸੇ ਕਰੀ ਕਰੀ ਗਾ ਅਧੇ ਮੰਗ ਪਰੇ ਕਹੈ ਸੁਰੰਗ ਰੂਮ
 ਕਹੈ ਦੇਖੇ ਬਿਲਾਤ ਸੋ ਮੈਂ ਰਨ ਬ ਸਰ ਬਨ ਫਨ ਮਨ ਰਾ ਮੰਡੀ
 ਅਸੇ ਬੁਝਾਇ ਬਚੇ ਹੈ ਅਧੇ ਗੀਤ ਸੋ ਗੀਧਨ ਵੀ ਮਲ ਕਹੈ ਜਬ
 ਕਕ ਰਾਲ ਕਹੈ ਨਾਚਤ ਬਿਤਾਲ ਲੈ ਕਪਲ ਜਲ ਜਾਤ ਸੋ ॥ ੫੦ ॥ ਕ
 ਬਿਤਾ ॥ ਕਹੈ ਬਨ ਕੇਲ ਕਹੈ ਰੋਸੁ ਕੇ ਰੋਲ ਕਹੈ ਨੀਲ ਕੇ ਬੋ
 ਲ ਤਹਾਂ ਬਤਨ ਮੰਦਰੀ ਆਨ ਮਕੇ ਨਾਤੇ ਬਨ ਮਨ ਸਹਜੁ ਰਕਹੈ

ਬਾਦਰ ਲਿਗੁਰਾਨ ਉਦਾਈ ਗਿਰਮਿਦ ਕੀ। ਕਹੂੰ ਰਕ੍ਹੇ ^{ਰਕ੍ਹੇ} ਕਹੂੰ ਕੁਤ
 ਨ ਕੀਹ ^{ਕਹੂੰ} ਕਹੂੰ ਕਾ ਕੇ ਕਾ ਕਾ ਮੋ ਸੁਰ ਕਹੂੰ ਪੁਤ ਬੰਦ ਕੀ। ਜਾਨ ਕੀ ਤਰ
 ਤ ਬੀਰ ਬੀਰ ਚਲੀ ਜਾਤ ਤਉ ਨ ਨ ਮੂੰਦ ਲੀਏ ਕਹਿ ਗਾਈ ਗਾ ਰੀਦ
 ਕੀ॥ ੫੧॥ ਕਾਇਤਾ॥ ॥ ਐਸੇ ਸੁਤ ਚਲੇ ਜਾਤ ਕੋ ਪੈ ਜਥੇ ਕਰੇ ਬਾਤ
 ਗਾ ਕੁ ਮਲ ਨੇ ਜੇਵੇਂ ਪੇਖੇ ਪਾਖਾਤ ਕੋ॥ ਜਾਨ ਕੀ ਨਿਹਾਰ ਕੁਰ ਸੁਆਸ
 ਮਨ ਕੋ ਪਾਖਾਤ ਕੀ ਸੀ ਕੁ ਸਰਾਤ ਹਮੇਲਾ ਕੇ ਦੁਖ ਤਾਤ ਕੋ॥ ਤੀਨ ਬੈਠ ਜਾ
 ਤ ਜਹਾ ਗੋਖਰੁ ਗਾਤ ਮੁਸਕਾਤ ਨ ਜਨਾਤ ਸਮਾ ਚਾਰ ਸੁਨੇ ਪਾਤ ਕੋ॥
 ਸੀਰੇ ਜਲ ਨਾਤ ^{ਕਾਇਤਾ} ਟੂਟੇ ਟੂਲ ਟਲ ਪਾਤ ਰਾਮ ਰਾਤ ਪਰੇ ਸੇਵਰ ਬਿਛੋਨ
 ਕਰ ਪਾਤ ਕੋ॥ ੫੨॥ ਦੇਹਣਾ॥ ॥ ਰਾਮ ਪਾਤਿ ਐਸੇ ਬਨ ਫਿਰਨ ਦੇਖੇ
 ਰਾਨੇ ਠੇਹਾ ਅਸਨ ਸੁਨੇ ਅਗਸਤ ਕੇ ਚਲੇ ਗੁਲਾਸਨ ਦੇਹਾ॥ ੫੩॥
 ਸੇਰਣਾ॥ ॥ ਸਿਯਾਹੀ ਕਹਾਹਿ ਸਮੁਧਾਇ ਲੇਪਾ ਮੂੰਦਾਤਾ ਸਵਿਸਾ
 ਮਥਮ ਸੀਸ ਧਰ ਪਾਇ ਆਇ ਸਲੇ ਚਿਗ ਬੀਠੀ॥ ੫੪॥ ਸ੍ਵੈਯਾ॥
 ॥ ਰਾਮ ਅਲੇਖ ਮਨਿ ਜੋ ਪਰ ਪਾਇ ਲਾਇ ਹਰੇ ਕੁਤੀਆਂ ਦੁਖ ਪੋਯੋ ਦੇਸ
 ਤ ਕੇ ਮੇ ਅਹਿ ਬੇਖ ਕੀਓ ਫਿਰਿ ਪਜੀਵ ਤਹਿ॥ ਕਿ ਬੁਝੇ ਮਗੇ ਸਯੋ ਆਤ ਕਹੀ
 ਜਮ ਰਾਇ ਸਬੈ ਰਾਖੀ ਮਨੇ ਤਨ ਤੀਰ ਗਾਤੋ ਯੋ ਘੁਤੋ ਠਾਇ ਹੋਰ
 ਸਬੈ ਅਲ ਸੁਸਰੁ ਮਨ ਤੇ ਆਤਿ ਹੋਯੋ॥ ੫੫॥ ਖਿਰ ਬਾਟੀ ਕੇ ਬਰ
 ਨਨੀ॥ ਫੁੰਘਾ॥ ॥ ਏਕ ਘੋਰੀ ਨ ਘੋਰੀ ਸਿਯ ਕੇ ਦੁਖ ਰਾਮ ਰਾਹੇ
 ਮੁਖਿ ਕੇ ਨਿਕਰੀ ^{ਘੋਰੀ} ਘਟ ਕੇ ਸਤ ਸੋ ਤਹਿ ਨਾਥਿ ਜੁਟੀ ਮਨੇ ਬੁਝ ਜੁਟੀ ਨਹਿ ਕੇ
 ਮਛਟੀ ਦੁਪਟੀ ਫਟ ਜਾਤ ਜਹਾ ਤਮ ਕੀ ਪਗਟੀ ਘਟ ਪੈ ਗੁਰ ਗਿਜ
 ਫਗਟੀ ਕਰ ਬੇਕਰੁ ਮੁਖੀ ਹਟੀ ਬਰਟੀ ਤਹ ਪਨ ਕੁਟੀ ਰਾਖਾ ਬੁਝ
 ਟੀ॥ ੫੬॥ ਸ੍ਵੈਃ॥ ॥ ਜਹਿ ਸਿਯ ਕਰੇ ਗਨ ਬੈਰ ਗਟੀ ਮਿਗ ਸੀਤ ਤਸਿ
 ਘਨੇ ਦੁਪਟੀ ਸੋਝੇ ਨੈਰ ਨ ਦੇਖਤ ਜਾਤ ਲੀ ਆਹਿ ਪੈਛਤ ਮੇਰ ਨ ਪ੍ਰੀ
 ਛਤ ਟੀ॥ ਚਰ ਕੇਹਰ ਕੀਯ ਮਨ ਲਪਟੀ ਨਹਿ ਕੁਖ ਲਕੇ ਕਬਹੂੰ ਸੁਪਟੀ
 ॥ ਜਨ ਕੀ ਦੁਖ ਠਾ ਸਕਹੂੰ ਨ ਕਟੀ ਡਿਲ ਕੇ ਸਿਰੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤ ਸਟੀ॥ ੫੭॥

ਸ੍ਰੀ ॥ ॥ ਜਿਨਕੀ ਧੁਨਿ ਨੈਨ ਨ ਜੋਤ ਪਟੀ ਤਿਨਕੇ ਸੀਗ ਮੁਕਤਿ ਰਹੈ
ਘਪਟੀ ॥ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦ ਗੀਬ ਮਹਾਂ ਚਿਕਟੀ ਕਰ ਸੁੰਢ ਚਲੇ ਮਨੋ ਦੁਖ ਪਟੀ
॥ ਮਨਿ ਸ਼ਿਵ ਜਹਾਂ ਜਾਹਿ ਬੋਦ ਪਟੀ ਸੁਕ ਸਾਰ ਮਹਾਂ ਚਕੋਰ ਚਟੀ ॥ ਨ
ਸੋ ਬਾਸੁ ਰਾਮ ਕਮਾਨੁ ਟੀ ਸੀਸ ਤੇ ਗਤਿ ਸੀ ਲਾਇ ਜਾਨ ਲਟੀ ॥ ੫੮ ॥ ਸ੍ਰੀ
ਸ੍ਰੀ: ॥ ਸਬ ਕੇ ਮੁਖ ਕਿਤਤ ਬਾਕ ਨਟੀ ਸੁ ਮਗਸਤ ਪਛਾਣਤਾ
ਬਛਟੀ ॥ ਤਪ ਰੋਜਨ ਤੇ ਰਹਿ ਜੋਤਿ ਹਟੀ ਕਪਟੀ ਨਹੀਂ ਤੁਹਿ ਦੇਖ ਪਟੀ ॥
ਤਹਿ ਪੁਜਨ ਕੀ ਯਾਹਿ ਘਰੁ ਛੁਟੀ ਛੁਟ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰ ਗਮਾਂ ਲਪਟੀ ॥ ਜਹਿ
ਈਸੁ ਨ ਚੰਦਨ ਕੀ ਖਪੁਟੀ ਕਢੇ ਰਾਮ ਕਹੈ ਸੋਈ ਪੰਚ ਬਟੀ ॥ ੫੯ ॥ ਸ੍ਰੀ
॥ ਕਾਲ ਛਲੀ ਕਢੇ ਰਾਮ ਸੁਨੇ ਦੁਖ ਸੀ ਰਾਮ ਬੀਰ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਕੋ ॥ ਨ ਬਤਾ
ਤ ਕਯੋ ਚਲੀ ਨਿਕਸੇ ਨਹੀਂ ਬਿਲਾਤ ਸੁਮਾਤ ਨ ਕੋ ॥ ਅਬ ਮੋਰ ਕੀ
ਕੋਲ ਰਹੈ ਸਰ ਰੂਪ ਤਿਹੈ ਤ ਕੀਆ ਜਮਲਾਤ ਨ ਕੋ ॥ ਅਨ ਕੀ ਚਨ ਧਾਂ ਮਛ
ਸੇ ਬਨ ਮੈਂ ਜਬ ਰਾਮ ਗੀਤੋ ਘਰ ਪਾਂਤ ਨ ਕੋ ॥ ੬੦ ॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਐਸੀ
ਭਾਇ ਰਹੈ ਦੇਸ ਰਾਹੋਂ ਰੂਹ ਕਹੈ ਸੁਖ ਦੁਖ ਨਿਰ ਬਯੋ ਸੁਖੋ ਮੋਹ ਛਾਹ
ਘਾਂ ਮਕੋ ॥ ਦੁਖੀ ਜਾਨ ਕਾ ਮਧੋਨ ਛੀਰ ਨਿਧਿ ਸੈਨ ਜਾ ਕੋ ॥ ਸੋ ਗੋਨ ਸਕੁ
ਸਿਵ ਸੇਵੈਂ ਨ ਬੇਨ ਮਕੋ ॥ ਛੰਡ ਮਨ ਗਹਿ ਪਾਂਝੈ ਸੁਨੇ ਰਾਮੁ ਰਾਹਿ ਪੁਰੁਜ
ਨ ਰਹੇ ਜਾਂਤੇ ਬਨ ਆਏ ਜਾਂਹੀ ਕਾਂ ਮਕੋ ॥ ਯੋਈ ਕੋਨ ਨ ਕਰੇ ਦੁਖ ਦੇਣ ਨ ਕੇ
ਕਰੇ ਰਾਮ ਬੀਛਰੇ ॥ ਕੁੰਬਲ ਸੋਈ ਸੋ ਪੈ ਦੇਣ ਬਾਂਝੇ ॥ ੬੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ॥
॥ ਜਸੁ ਸੋ ਰਹਿ ਗੀ ਤ ਬੋਲੇ ਰਾਮ ਬੀਰ ਰਹੈ ਰਿਖਿ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪਾਸੇ
॥ ਬਤ ਕੀ ਬਨ ਆਨ ਰੋਲੇ ਮੁਖਿ ਪਾਂਝੈ ਛੁਫੇ ਅਤਿ ਮੋਹਿ ਬਛਾਯੋ ॥ ਜਨ ਕੀ
ਜਾਇ ਬੇ ਪਾਝੈ ਛੁਫੇ ਸਿਧ ਕੇ ਬਿਛਰੇ ਰਿਖ ਤੀ ਦੁਖ ਪਾਯੋ ॥ ਅੰਗ ਸਭਾ
ਸ ਵਈ ਕੋਈ ਪਟ ਮੋਤਿ ਨ ਤਾਹ ਗਰੇ ਪਹਿਰਾਯੋ ॥ ੬੨ ॥ ਸ੍ਰੀ ॥
॥ ਰਾਮ ਹਿ ਏਕ ਸੁਮੰਤ੍ਰ ਦੀਓ ਰਿਖਿ ਜਾਂ ਰਿਪੋ ਕੋ ਸੀਰ ਰੂਹਿ ਨ ਪਹੋ ਗੋ ਬਾਟੇ
ਰੂਤੋ ਪੈ ਪਲ ਮੇਂ ਕਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਤੇ ਕਿਹੁ ਰੂਤ ਰਹੈ ਗੋ ॥ ਤਾਂ ਰਿਪੁ ਕੇ ਸਿਰੋ
ਯਾਹਿ ਬਾਨ ਸੋ ਪੁਰੁਜਾਇ ਰੂਤ ਰਹੈ ਗੋ ॥ ਯਮੋ ਪ੍ਰਿਥ ਸੁੰਨੇ ਸੋ ਮਿਗ ਰਹੈ

[illegible]

ਭਉਭਖਸੀ ਮੰਨਕ ਸੁਕੇਸੀ ਕੋਉ ਤਿਨ ਮੇ ਫਿ ਮਧਿ ਪਠਾਈ ਮੇ ਪੈ ਆਈ
 ਯੋਗੁਲਤ ਅਕੇਲੀ ਕੋਉ ਸੰਗ ਨ ਸੁਤੇਲੀ ਸਮਝਾਈ ਰਹੇ ਕੰਨ ਤੋਰੇ ਤਾ
 ਤਮਤ ਰੁਣੀਗੀ ਸੀਤ ਤਬ ਬੋਲੀ ਤੁਮਰਾਨ ਪੇਸੀ ਖੋਲੀ ਆਇਰੇ
 ਉਬਨ ਆਪਣਾ ਕੁਲੀ ਲੀ ਮੁਹਿ ਲਾਈ ਹੈ ॥੬੬॥ ਕਵਿਤਾ ॥ ਨਰੁ ਤੇ
 ਨ ਆਈ ਹੈ ਸੁਰੇਸ ਨ ਪਠਾਈ ਹੈ ਰੂਪ ਦੇਖ ਭਾਂਸੀ ਰਚਾਈ ਨਾਨਕੀ ਜੀ
 ਦੇ ਭਾਗਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨਉ ਰਵਨ ਸੁਰਾਈ ਮੇਰੇ ਤੁਮੇ ਸਸੁ ਨ ਯੋ ਕਹਿ ਜਾ
 ਕੇ ਜਾਏ ਜੀ ਜੀਏ ਅਫ ਵੀ ਤੁਹਾਈ ਤੇ ਵਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਤਿਨ ਲੋਕ ਸੇਈ
 ਬਸੇ ਜਾਂਗਿ ਫਿਰ ਦੇਸ ਚਾਪ ਦੀ ਜੀਏ ਚੰਦ ਬਾਂਸਿ ਨਾਹਿ ਜੇਵੇ ਚਾਂਪੇ ਪਸ
 ਕੁਲਿ ਜੇਸੇ ਧੀਤਾ ਘਰ ਆਇ ਤੈਸੇ ਦੂਜੀ ਮੇਸੀ ਹੀ ਜੀਏ ॥੬੭॥ ਕਵਿਤਾ ॥
 ਸਮਾਚਾਰ ਜਨੇ ਮੁਸਕਾਨੇ ਕਹੇ ਬਠ ਸੁਨ ਤੈਨ ਪਹਿ ਚਾਨੇ ਅਭੈ ਤੇ ਜੋਲ
 ਤੇਸਮੋਂ ਤੈਨ ਸੁਨੀ ਬਾਤ ਚਾਖੀ ਸਮੈ ਜੇਹੇ ਤੁਜਾਤ ਅਭਤੀ ਮੇਸੇ ਬੋਲੇ
 ਘਰਨ ਫਿਰੇ ਸਮੈ ਤਮੈ ਵੇਰ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਸਉ ਤੇ ਲਜਾ ਉਠਾਈ ਤਮੈ ਤੀ
 ਮਸੰਗ ਜਾਨੀ ਛਾਨੁ ਆਜ ਕੇ ਸਮੈ ਕੁਲੀ ਸੁਖਿ ਆਈ ਲੋਕ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੁ
 ਈ ਦੇਰ ਤਾਂਸੀ ਬਰਜਾਈ ਵਹੇ ਸੋ ਪਰੇ ਕਲੇਸਮੈ ॥੬੮॥ ਕਵਿਤਾ ॥
 ਚਲੀ ਤਬ ਧਾਈ ਲੋਕ ਮਨ ਪਾਂਝੇ ਕੁਏ ਜਾਈ ਬੋਲੀ ਮੁਸਕਾਈ ਦੇਖ ਬਹੁ
 ਕੋਹੁ ਭਵਤੀ ਬਠ ਬੋ ਕੇ ਬਾਜ ਰਾਮ ਤੁਮ ਪੈ ਪਠਾਈ ਹੈ ਗਜਾਨਨ ਮਨ
 ਈ ਆਈ ਤਾਂਹੋ ਉਤਲਾਵਤੀ ਘਰੇ ਸੇਈ ਥੀ ਬੇਨ ਪਾਯਾ ਜਾਹੁ ਬੁਝ
 ਲੀ ਜੇ ਰੂਪ ਬਾਸਿ ਭੁਭਿਕਾਈ ਤੁਮੇ ਨ ਸਤਾਵਤੀ ਰਵਨ ਮੇਰਾ ਈ ਲੋਕ ਤੇ
 ਮਹੀ ਬਨਾਈ ਜਿਨ ਬਨ ਚੀ ਮੈ ਆਈ ਫਿਰਿ ਛੋਰੇ ਜਿਨ ਘਾਵਤੀ ॥੬੯॥
 ਸ੍ਰੀ: ਗੋਤਿ ਕੋਹੋ ਸੁਨ ਬਾਤ ਫਿਰਾ ਰਹਿ ਤੁੰ ਜਨ ਨੀ ਮੇਰੇ ਹੋਤ ਬਾਹੀ
 ਤਾ ਕਾ ਅਕੇਲੀ ਧਰੇ ਮਨ ਮੇ ਰਾਖੀ ਰਵੇ ਤੀਰ ਗਈ ਜਬ ਹੀ ਤੇ ਥੀ ਘ
 ਬ ਜਾਂਹਿ ਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪੈ ਚਲ ਆਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਅਭੀ ਅਭੀ ਤੇ ਜੇ ਚਲੇ ਪੂਰ
 ਬਕੇ ਤੁੰ ਨੀ ਨਰ ਨੀ ਉਲਟੀ ਨ ਬੁਝੈ ਕੁਝ ਖਿਤੇ ॥੭੦॥ ਸ੍ਰੀ: ॥
 ਧਾਇ ਚਲੀ ਨ ਚਲੇ ਬਹੁ ਹੋ ਬਸ ਦੇਖ ਹਰੇ ਸੀਯੋ ਜੋ ਰਾਖਾਈ ਆਇ

ਕਰੋਨ ਬਰੈ ਬਲਿ ਜਾਂਚੁ ਸੁ ਆਗੇਤੁ ਕੀਤਿ ਅਸੁ ਰੁਕਾਈ ਨਹਿ ਤਹੀ
ਅਬ ਕੇ ਬਰੈ ਤੁਹੀ ਦੇਉ ਪਤਿ ਕਹੀਓ ਸਮੁਧਾਈ ਸੀਤ ਨਿਖੀਧਰ ਕੇ ਬ
ਨਮੈ ਤੁਮਤਰ ਕਾ ਅਠ ਪਤਾ ਪਠਾਈ ॥ ੭੪ ॥ ਧ੍ਰੁਵਾ ॥ ਆਇ ਕਹੀ
ਸੇਈ ਬਤ ਸੁਨਿ ਸਬ ਸੇਨ ਕਰੈ ਤਿਨ ਆਰ ਬਤਾਈ ਸਾਇ ਕਹੇ ਸੀਤ ਪੁ
ਨਨ ਕੀਤਾ ਪਨਾਬ ਕਰੁ ਮੇਲੀ ਆਰ ਜਨਾਈ ਬਚ ਛਿ ਸਤ ਟਿਗੀ ਵਤ ਤੇਇ
ਤੁ ਰਮ ਰੁਲੀਓ ਪਮਾ ਜਿਸ ਆਈ ਮਾਲੁ ਬੀਰਨ ਕੂਲ ਦੇਉ ਰੁਠੇ ਪਸ
ਤੁ ਨਦਿ ਨਾਉ ਬਤਾਈ ॥ ੭੫ ॥ ਬਛਿਤਾ ॥ ਤਿਨ ਤੂੰ ਬਿਰਾਗੀ ਏਨ ਦੇਉ ਬਿ
ਠਰਾਗੀ ਪਤਿ ਰਹੀ ਨਾਗੀ ਤਬ ਅਪਰੁਪ ਪੈ ਗਈ ਪਾਇ ਤੇ ਪਠ ਲਧਰ
ਸੀਸ ਤੇ ਅਕਾਸ ਕਰ ਏ ਕਏ ਕਰਾਹ ਕੇਸ ਤੇ ਫੁਤੇ ਫੁਲੀ ਗਈ ਬਾਛੀ
ਦਿਵਾਸੀ ਕਰੁ ਮੇਲੀ ਬਲੀ ਜਾਂਤੇ ਜਾਨ ਕੀ ਭਰਾਨੀ ਮੇਲੇ ਕਾਪੈ ਜੂਰੀ
ਵੈ ਗਈ ਮਾਮੈ ਲਪਟਾਨੀ ਜੇਸੇ ਸਿਕਰ ਭਵਨੀ ਕਹੇ ਨਾਬ ਯਾਂ ਕੇ ਹਥ ਤੇ
ਸੁਪੀਤਿ ਗੀਤਿ ਧ੍ਰੁਵ ਗਈ ॥ ੭੬ ॥ ਧ੍ਰੁਵ ॥ ਰਾਬਨੇ ਸੇਨ ਰਹੀ ਭਨ ਟੇਰ ਸੁ
ਜਾਨੀ ਕੇ ਭਰਾ ਪਦ ਨ ਲਾਗੀ ਮੇਲੀ ਕੀਓ ਰਕੇ ਭਰਤ ਬੈ ਅਸਤ੍ਰਿ ਦੁਖ ਸੇ
ਛਿਨ ਏ ਕਨ ਦਾਗੀ ਰਾਮ ਜੇ ਬਤ ਕਹੀ ਹਰੁ ਏ ਬਿਯ ਯਾਂ ਬੋਰੇ ਅਜਤ੍ਰਿ
ਅਨੁ ਰਾਗੀ ਧ੍ਰੁਵ ਤੇ ਸੋਧਿ ਸਿਰ ਪਾਂਉ ਗਹਿ ਅਗੀ ਤੂੰ ਅਹਿ ਰੂਪ ਤਸੈ ਨ ਅਲੁ
੭੭ ॥ ਧ੍ਰੁਵ ॥ ਰਾਮ ਹਸੇ ਸੀ ਮੇਲੇ ਮੁਖ ਏ ਪਹਾ ਮੇਨ ਕਰੁ ਯਹਿ ਬਤਨ
ਯੇ ਧ੍ਰੁਵ ਰੁਤੀ ਤਿਖਿ ਕੇ ਸੀਤ ਮੈ ਬਨ ਮੈ ਇਕ ਮੇਲੀ ਏ ਮਠ ਲੀਯੋ ਯਾਂ
ਬੋਧੇ ਜਨ ਸੀਤ ਪਾ ਬੀਰ ਧ੍ਰੁਵੇ ਨ ਬਨੈ ਕੇਉ ਯੇਨ ਗਈਯੋ ਸਾਥ ਛਿ ਸਾਇਕ
ਲਿਕ ਰਵਾਇ ਸੁਲਿਕ ਫਿ ਸਿਕ ਰਲਾਇ ਵਈਯੋ ॥ ੭੮ ॥ ਧ੍ਰੁਵ ॥ ਕਏ
ਜਿਯੋ ਸਾਂਝੇ ਕਾ ਬਨਾਇ ਜਗਿ ਰਾਮਾਇ ਟੇ ਬਾਤ ਰਸਾ ਕੀ ਲੋਕੁ ਰੁਚਤ
ਗਈ ਫਿ ਗਰਾਣੁ ਜਾਇ ਪਤੀ ਜੇਸੇ ਭੀਤਿ ਭੁਧਾ ਕੀ ਬਤ ਸੁਤੇ ਤਨ ਆਗ
ਉਨੀ ਫੁਕਾਨਿ ਕਹੇ ਤਜ ਬਾਤ ਯਾ ਕੀ ਰਾਮ ਜੇ ਕੇ ਪਕੀਏ ਬਰਾਤ ਰਮ
ਜੇ ਰਾਤ ਕੇ ਮੇਲੀ ਤਕੁ ਜਾ ਕੀ ॥ ੭੯ ॥ ਧ੍ਰੁਵ ॥ ਏਕ ਧਿਸਾਰ
ਯਮ ਪਰੇ ਭੁਲੀ ਕਹੀ ਰਾਮਾਇ ਨਾਕ ਕਾ ਫੁਟੈ ਕੀਤੀ ਆਈ ਨਾਕ ਕਾ

੧੬

ਇਹ ੧੮੦੦ ਹੈ ॥ ਏਕ ਕਰੋਤੁ ਮਹਿ ਜੀ ਕਰੋਤੁ ਬਾਹਰ ਆਇ ॥ ਸੁ
ਹੀ ਮਾਮੁ ਏਨੇ ਏਈ ਮੈ ਪੈਸਮ ਗੀਧੇ ਜਾਇ ॥ ੮੧ ॥ ਸੋਰਟ ॥
ਨਿਬੁਨ ਨੈਨ ਜੀਤਾਹਿ ਯੋਰਟ ਏ ਲਿਖ ਪਸੀ ਮੇਰੇ ਸਭ ਸੰਗੇ ਜੇਤ
ਮੀਨ ਦਾਹ ਬਸੀ ॥ ੮੨ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥ ॥ ਕਰਾਂ ਜਉ ਕਰਾਂ ਕਰੇ ਮਯੋਜ
ਜਰਵੈ ਜਰੇ ਬਿਧੁ ਸਭ ਬਾਹਰੈ ਸੇ ਬੁਭ ਮੇਰੇ ਜਾਇ ਕੈ ॥ ਬੁਭੀ ਮਥ ਬਾਹਰ
ਸਰਾਹੇ ਹੋਰੇ ਪੋਜਾ ਮਨ ਸਜਨਵੈ ਜੋਰੇ ਸੇਰੀ ਬੁਨ ਆਇ ਕੈ ॥ ਬਧੁ
ਪਛੋਰੇ ਸੇਖ ਨਗਰੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਭਿਤਲੇ ਪਰਲ ਤੋਰੇ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਬਿਖ ਆਇ
ਕੈ ॥ ਕੈਸੇ ਜੀਥਿ ਮਾਸ ਮੇਰੇ ਕੈਸੇ ਰੁਧੈ ਰਾਜੇ ਜੇਲੇ ਤਾਪਸੀ ਬਿਛੋਰੇ ਬਿਯ
ਲ ਮਾਂਉ ਨ ਬੁਭਾਇ ਕੈ ॥ ੮੩ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥ ॥ ਐਸੇ ਜੋਰ ਕਰੇ ਬੁਭ ਮਨ
ਮੈ ਮੇਰੇ ਤੁਝ ਮੇਖ ਨਾਇ ਆਇ ਬਾਤ ਕੀਤੀ ਉਪਾਇ ਕੀ ॥ ਬੋਲੇ ਮਥ ਬੁਖ
ਤਿਮਿਤੁ ਮਿਗਟੀ ਨੇ ਬੁਭ ਕੋਰ ਜਾਇ ਮੇਰੇ ਸੇਰੀ ਬਾਤ ਤਿਨੇ ਜਾਇ ਕੀ ॥ ਪਛੇ
ਨਕ ਜੇਰ ਬੇਕੇ ਕਾਜ ਪਰਾਹੇ ਸਭ ਕੀਸੇ ਜੋਰੇ ਰਾਂ ਮ ਬਾਤ ਕੋਰੇ ਸਤੁਤਾਇ
ਕੀ ॥ ਆਵੈ ਜੋ ਮਿਨ ਕੀ ਰੁਧੁ ਜਾਹੈ ਨ ਤੁਝੀ ਦਾਮੁ ਰੁਧੇ ਨੇਹ ਇਯ ਨਿਕ
ਟੀਰ ਆਇ ਕੀ ॥ ੮੪ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥ ॥ ਅਨੁਭਵ ਅਜੇ ਕਰੀ ਰੁਤੁਤ
ਬਜਾਇ ਬਜੇ ਮਥ ਬੁਖਾਇ ਰਾਜਵੈ ਦੇਖ ਕੈਸੇ ॥ ਏਨੇ ਸੇਰ ਕਰੇ
ਕੇ ਕਾਜ ਮਥਾਇ ਰੁਧੇ ਰਾਜ ਨ ਕੈ ਰਾਜ ਰੁਮਰਾਵਨ ਭਏ ਰੁਧੇ ॥ ਬੁਭ
ਕਾਜ ਬਾਹਰ ਪਦਾਰ ਕੇ ਉਜਾਏ ਉਧੈ ਬੋਲੇ ਜੋਗ ਰੇਸ ਮੁਥਾਇ ਬੁਨ ਮੈ
ਧਸੇ ॥ ਏਕ ਬਾਹਰ ਸੇ ਤੁਝੇ ਕੇ ਰੇਬ ਬਸੇ ਰੇਕ ਜੇ ਨਿਧਿ ਕਲੇ ਨਿਕ ਬਸੇ
ਤੇਨ ਮਥ ਬਸੇ ॥ ੮੫ ॥ ਹਿ ॥ ॥ ਬਾਰ ਸੁਨੀ ਸਭ ਬੋਲ ਬੋਲੇ ਠਟ ਜੋਰ
ਆਇ ਕੋਰੇ ਸਕੋਰੇ ॥ ਉਨ ਬਾਹਰ ਸੇ ਸਹੇਰੇ ਕਠਿ ਕੇ ਦੁਖੈ ਰੁਤੀ ਮਾਂਕੀ
ਹੁਭਾਂਤਿ ਰੁਧੇ ॥ ਜੁ ਕੀ ਆਇ ਰਲਿਕ ਮਗੀਰ ਬਸੈ ਸੇਰੀ ਰੈ ਮਿਗੇ ਸੇ ਬੁਨ
ਜਾਇ ਰੇਰੇ ॥ ਕਰ ਰੁਧੇ ਤਪੇ ਪਨ ਕੇ ਕੁਨ ਅਗਰੇ ਸੀ ਆਇ ਰੈ ਰੁਧੇ
ਹੋਰੇ ॥ ੮੬ ॥ ਏਹ ੭੭ ॥ ॥ ਬੁਭੀ ਰੁਧੀ ਕਰੇ ਰੁਧੀ ਰੈ ਮਾਮੈ ਸਭਾ
ਰੁਧੀ ॥ ਰਾਜ ਰੁਧੇ ਸੇਰੀ ਬੋਲੇ ਰਾਂ ਮ ਰੁਪ ਕਨਾਇ ॥ ੮੭ ॥ ਸੋਰਟ ॥

ਸਮਝਿਓ ਮੰਦੇਰੀ ਬੋਲੀ ਬਰਮਿਸਤਾ ਅਰਥੁ ਖਾਨਾ ਮੈਂ ਤੇ
ਤਰਾਂ ਨਹਿ ਕੋ ਜਾਤਾ ॥੮੬॥ ਸ੍ਰੀ: ॥ ਏਕਪਟੀ ਦਸਕੀ ਪਗਟੀ ਨ
ਪਟੀ ਪਟਕੀ ਸਮਾਏ ਪਟੀ ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਸੁਰਜੀ ਕਮਣੀ ਪਟੀ ਸਮੇਤ
ਰਾਤੀ ਸਨ ਬਾਰ ਕਟੀ ॥ ਨਠੀ ਗਤਿ ਨ ਬਛੁਟੀ ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਰਾਚਰ
ਮੁਕੁ ਨਹੀ ਸੁਹੀ ॥ ਸੁਨ ਬਿਠਕਰੀ ਤੁਗਨੀ ਨ ਬਟੀ ਸੋਈ ਰਾਖਿ ਰਾਜ
ਤਪਿ ਰਬਟੀ ॥੮੭॥ ॥ ਗਾਥ ਨੇ ਜੋ ਰਾਜਿ ਵਾਇ ਸਿਰੇ ਪਰ ਨਾ ਬਜੋ
ਤੁਕੋ ਹੋਇ ਬਛੋ ॥ ਰਾਜ ਨ ਕੇ ਮੁਕਟ ਮਨਿ ਰਖਨ ਪਵਨ ਅਸੋ ਬੋਲ
ਸੋ ਨ ਤੋ ਏਕੁ ਕੋ ਮੇਲ ਬਿਚਰ ਫੁਲ ਸਾ ਬਲ ਰੋਵਿ ਲੋਕ ਰੂਪੇ ਦੇ ਨਹੀ
ਬਾਤ ਮੁਰਤਨ ਸੋ ਸੁਨੀਏ ਪਟ ਕੇ ਹਰੇ ਸੋ ਨ ਲਹੈ ਰਾਜ ਸੋਇ ॥੮੮॥ ਸ੍ਰੀ:
॥ ਮੁਰਖ ਨਹਿ ਦੇਸੇ ਸਿਰੇ ਸੋ ਸਖੀ ਜਨ ਤੋ ਦੇਨ ਅਵ ਪਟੀ ॥ ਨਿਰਾ
ਬੀਸ ਸੁਸੂਤ ਨਹਿ ਰਾਬਨ ਬੀਸ ਰਬ ॥ ੧੩ ਸੁਟੀ ॥ ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਫੁ
ਲੇ ਮਾਘਣਾ ਸਿਤ ਸਿਤੁ ਸੋ ਕੋਲ ਸੇਵਨ ਬਟੇ ਹੋ ॥ ਸਿਵ ਰਵੈ ਫੁਲ ਨੇ ਸਤੁ ਸੋ
ਪੁਨ ਅੰਗਿ ਰੇ ਜਾਨਤ ਰਾਮ ਲਟੇ ਹੋ ॥੮੯॥ ਸ੍ਰੀ: ॥ ਰੂਪ ਮਾਘਣ
ਰਾਵਨ ਨੀਰ ਮਹੀ ਰੇਸ ਬਾਛ ਕਹੀ ਸਮਝਈ ॥ ਰਿੰਦੋ ਫੀਰ ਸੋ ਰੇ ਫਰੀ
ਰਕੁਟੀ ਰਾਇ ਤੇ ਜਤਨ ਸਮਾਈ ॥ ਫਾਨਿ ਅਨੂਪ ਮਹੀ ਤਿਹ ਸੀਗ ਫੁਲਾਫ
ਰੁ ਮਾਇ ਸਸੀ ਸਰਦਈ ॥ ਫੁਲ ਫਾਨ ਪਾਨ ਕੋ ਸਿਨ ਪਾਨ ਤਸੈ ਤ
ਜ ਪਨ ਪਜਈ ॥੯੦॥ ਸ੍ਰੀ: ॥ ਜਾਨ ਕੈ ਬਾਛ ਸਰੀਰ ਮਾਮੁ ਮਨਿ ਦੇ
ਹਰੇ ਸਮੇਂ ਫੁਲ ਮੇਲ ਬੀਬੋ ॥ ਰਾਖ ਸੋ ਬੀਰ ਬੀਬੋ ਸਮਝੈ ਨ ਲਹੈ ਦਸਕੀ
ਧਕ ਲਿਖ ਕੇ ਗੀ ਕੋ ॥ ਉਤਰ ਦੇਤ ਉਤਰ ਚਰੈ ਸਿਰੇ ਸੋ ਤਰਫੈ ਜੈ ਸੇ ਮੀਨ
ਬਲੀ ਕੋ ਮੇਲੇ ਕੀ ਦੇਹ ਫੁਲੀ ਤੇ ਰਾ ਸੁਤਉ ਮਿਗਮੇ ਦੇਕ ਸਿਖ ਬਲੀ ਕੋ
॥੯੧॥ ਸ੍ਰੀ: ॥ ਜਾਤੁ ਬਨੈ ਨ ਰਿਸਤ ਬਨੈ ਨਹਿ ਰਾਤ ਬਨੈ ਨਹਿ ਹੋ
ਦਰਿਤਈ ॥ ਰੇ ਉਤਪਤ ਕੀ ਬਾਤ ਸਹੀ ਸਿੰਧੀ ਰਵ ਨ ਰਾਮ ਤੇ ਪਾਨ ਉਤਈ
ਤੁ ਮਨ ਕੀ ਮੇਲ ਤਤ ਅਬੈ ਰਜਨੀ ਕਪਤੀ ਜਹੁ ਰਾਮ ਕੇ ਪਈ ॥ ਠਾਢੁ
ਜੇ ਮਿਗ ਸੁਕਨੀ ਰਿਤਿ ਕੁਦਤ ਠਾਢੁ ਰਾਮ ਦੇਖਈ ॥੯੨॥ ਦੇਹ

॥ ਭਿੰਨ ਬੋਲੀ ਮੰਦੇ ਵਹੀ ਕਮਲਾ ਨੀ ਸੁਭਾਤਾ ਜੇ ਰੋਵੈ ਤਪਤ
 ਥੀ ਸਾਨਤ ਸਵੀਕੀਤਾ ॥੬੬॥ ਜੋਤਾ ॥ ॥ ਬ੍ਰਿਕੁਰਨ ਬਸਿ ਮੈ
 ਨਤੁ ਮਰਾਜ ਬਸਿ ਮੇਰੇ ਏਵਰ ਕਹੁ ਕਹੈ ਨੀਕ ਪੰਕ ਗਯੇ ਗਤੀ
 ॥੬੭॥ ਜੋਤਾ ॥ ॥ ਅਜਹੁ ਰੇਤ ਸਿਰਾਹੀ ਮਤਿ ਮੈ ਨ ਮਨਸੋ
 ਪਾਪ ਬੀਸ ਜਿਨ ਭਰ ਭਾਹੁ ਦੁਹਲੀ ਬੈਸ ਸੀ ॥੬੮॥ ਬ੍ਰਿਜਾ ॥ ਬ੍ਰਿ
 ਜਾਨੇ ਸਿਵ ਕੇ ਸਨੇ ਪਤਿ ਤਾਂ ਸੀ ਕੇ ਸਿਰ ਸਾਗਰ ਮੇਰਾ ਗੁਤਲ ਬਸ
 ਰਮੇ ਕੁਲ ਕੇ ਅਸੁ ਤੇ ਕੁਮਕੋ ਜਤੁ ਮੁਲੁ ਖਿਓ ਫੀਨ ਭੁਯੇ ਤਪਤੋ ਨਿ
 ਸੁਤੁਤ ਜੇ ਭਰੁ ਪਤਿ ਮੀਧਿ ਭੋਏ ਸਫਕੀਤ ਕੋਹਟ ਕੇ ਨ ਭੁਲੇ ਪ
 ਰਤੁ ਪਟ ਰਾਮ ਬਿਸਾਰੇ ॥੬੯॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਰਾਮੇ ਸਨ ਬੈਰ ਕਰ ਪਾਪ
 ਜੀਅ ਮੈਂ ਪਰ ਮੁਖਿ ਸੋਨ ਅਭਿ ਬਤ ਗੀ ਸੈਨ ਨਿਦਾਨ ਕੀ ਕੇਤੇ ਬਲੀ ਮਾ
 ਰੇ ਪਰਦੁ ਪਰ ਪਛਾਏ ਮਾਸੁ ਪ੍ਰੈ ਰਲੇ ਜੋਗੀ ਸਹ ਬਾਤਨ ਮਾਨ ਕੀ
 ਜਾਨਿ ਸੇ ਨ ਮਨੈ ਹੀਤ ਕਹੁ ਬੀ ਬਲਾਇ ਜਨੈ ਮੋਰ ਸਬ ਕੀ ਜੇ ਏਕ ਹੋਰ ਨਿ
 ਨ ਜਾਨ ਕੀ ॥੧੦੦॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥ ਨਾਠੀ ਕੀ ਨ ਮਨਿ ਬਤਾਇ ਨ ਹੀ ਸੇਕੋ
 ਭਾਇ ਬੋਤੁ ਉਤ ਪਾਤੋ ਹੋ ਨਹ ਰਲੇ ਫਾਇ ਕੀ ॥ ਆਪ ਬਨੇ ਜੋਗੀ ਮਾ
 ਰੇ ਗੀਨੈ ਮੇਰੀ ਰਮੁ ਨਿ ਦੇਖੇ ਬਦਿ ਰਾਮ ਪਿਛੇ ਸੋਨੇ ਕੇ ਸਨਾਇ ਕੀ ਕਹੁ ਪ
 ਤਾਤ ਕਹੁ ਉਰੇ ਰੁਕਾਤ ਨੀਗਰਾਤ ਕਹੁ ਕਹੁ ਮਾਯੇ ਨੀਚੇ ਸੋਧੈ ਆਇ
 ਕੀ ਕਹੁ ਰਲੇ ਦੋਹ ਕਹੁ ਪਾਤਨ ਕੀ ਭਿੰਨ ਬੋਲੇ ਜਨ ਕੀ ਨਿਹਰ ਕੁਪ ਰਹੀ
 ਲੁਕਾਇ ਕੀ ॥੧੦੧॥ ਰੋਹਤਾ ॥ ॥ ਜਨ ਕੁਸੁਤਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋ ਮਿ
 ਰਾ ਪਕਰੇ ਜਾਇ ਬਫਿਨ ਕਫਿਨ ਲੀ ਕੋਟ ਰੇ ਬਿਨ ਰਾਮੁ ਬੀਰ ਸਹਾਇ
 ॥੧੦੨॥ ਜੋਤਾ ॥ ॥ ਬਿਰਭ ਮਿਗਏ ਹੇਤੋ ਤੋ ਜੋਰੇ ਰਾਮਾ ਬੋਧੇ ॥ ਜੇ
 ਬਨ ਬਸ ਸੁਖ ਦੇਤ ਅਨ ਜਾਨਤ ਪਰ ਪੀਰ ਕੋ ॥੧੦੩॥ ਕਾਬਿਤਾ ॥ ॥
 ਗੀਨੇ ਸੋਈ ਕਾਮ ਮਾਯੇ ਮਾਪ ਪਾਏ ਰਾਮ ਬਲਿ ਜਾਇ ਕਫਿ ਰਾਮ ਮੈਂ ਸੋ ਰੁਪ
 ਦੇਖ ਨੀਨੀਏ ਫੀਨੀ ਕਾਧਿ ਬਾਂਧਿ ਪਤੁ ਭੇਤੋ ਮੈਂ ਸੁਸਕਾਂਹਿ ਸੀਤ ਕਹਾਂ
 ਲੇ ਜਾਂਹਿ ਰਾਖੀ ਕ ਕਮੇ ਗੀਯੋ ॥ ਜਿਸ ਨ ਕੀ ਭਿੰਨ ਪਾਤ ਰਾਜਨ ਜੋਟਰ

ਕਹੀ ਬਾਤ ਮਿਗਰੀ ਰਨ ਕੇ ਨੀ ਕੇ ਦੇਖ ਲੀ ਜੀ ਦੇ। ਕਿਸੇ ਬਲ ਹੋਨ ਤੁਮਰੇ ੫
 ਹਰੇ ਕੇ ਤੁਨ ਆਨਿ ਸਚੀ ਗਰੇ ਛੋਨ ਜੋਖਿ ਲੋਨ ਕਰ ਦੀ ਜੀ ਦੇ। ੧੦੪
 ਕਬਿਤਾ ॥ ਭੁਯੇ ਸਿਤੁੰਗ ਮੀਗ ਮੀਕ ਬਬਰਾਂ ਪਮੋਰਾ ਮ ਜੈਸੇ ਬਿਟ
 ਸੀਗ ਮਨੇ ਦੁਸਰੇ ਮਨੀ ਗਏ। ਅੰਗੋ ਬਿਨ ਆਨ ਦੀਨੋ ਧਨੁਖ ਨਿਬੰਗ ਤਰੇ
 ਰੀਗ ਪਛਾਨੈ ਸਨੈ ਰਣੀ ਮੈਂ ਰੀਗ ਹੀ। ਕਹੀ ਰਾਖੀ ਰਤੁ ਸੁਰੰਗ ਦੇ
 ਖਰੁਲੈ ਸਿਨ ਛੁਜੈ ਸੁਖ ਆਸ ਤੇ ਤੁਰੰਗ ਪੀਠ ਤੀਗ ਹੀ। ਕੀਨੋ ਦੁਖ ਪੰਥ
 ਸਨ ਜਲ ਕੀ ਬਤੰਗ ਨੈ ਨੀ ਹੋਇ ਨ ਕੁਰੰਗ ਅਧਿ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕੁਰੰਗ ਹੀ। ੧
 ੧੦੫ ॥ ਧ੍ਰੁਵਾ ॥ ॥ ਸੇਰ ਬਚੇ ਸਿਯ ਮੈਂ ਤਬ ਯੋ ਮਿਗਰੀ ਰਨ ਕੇ
 ਨ ਰਚੇ ਜਗ ਸਾਈ ਸਿਨ ਬਧੈ ਸਿਯ ਪਾਤ ਜੈ ਅਨਮੋ ਮ ਬਲੋ ਕਬਹੂੰ
 ਨ ਰੁਜਾਈ। ਬੀਰੀ ਬੋਲ ਕਹੇ ਸੁਖ ਸੋਇ ਨ ਕਾਟ ਤਹੈ ਬਨ ਮੈਂ ਅਬਰਾਂ
 ਦੀ। ਰਨ ਕੀ ਆਨ ਕੀ ਦੇਖਤੋਂ ਤਉ ਛਾਨੁ ਰਹੈ ਤੁਮਰੀ ਜਰਣਾਈ।
 ੧੦੬ ॥ ਧ੍ਰੁਵਾ ॥ ॥ ਆਇ ਜਨੈ ਕਜਨੈ ਪੁਰੇ ਸਜਿ ਕੇ ਰਬ ਕੇ ਮਿਗ
 ਜਾਇ ਉਪਰੇ। ਕਹੇ ਕੋਨ ਬਰੇ ਸੁਮੇਰੇ ਤੁਮ ਆਨਿ ਕਹੇ ਛੋਨ ਦੀ ਮਨੀ ਮਨੇ
 ॥ ਸਿਛਲ ਮੋਹਿ ਛਲਾਇ ਰਲੇ ਬਿਨ ਛਾਨਿ ਹਰੇ ਨਹੀਂ ਪਰਾਪਰੇ। ਬੀਰ
 ਸੀ ਸੀਸ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਅਬਰੇ ਤੁਮੇਰੇ ਕੀ ਹੁੰਤ ਪਰੇ। ੧੦੭ ॥ ਧ੍ਰੁਵਾ
 ॥ ॥ ਕੀ ਰਨ ਕੇ ਮਿਗਰੀ ਅਬਲੋ ਨ ਬੀਰ ਰਣ ਮੇ ਦੁਖ ਕੇ ਰਲੇ।
 ਬਿਬਲੇ ਬਬੰਤੁ ਰਖ ਕੇ ਕੁਛ ਕੇ ਕਿਸਾ ਰਨ ਕੇ ਬਨ ਮੈਂ ਛਲੇ। ਕੀ ਪਰਾਂ
 ਵਨ ਤੇ ਜ ਬਚੇ ਸੁਖ ਪਾਵਤ ਤਾਂ ਜਾਪਤਿ ਕੇ ਜਲੇ। ਕਹੀ ਰਾਖ
 ਸੇ ਸਿਸ ਛਾਨੁ ਰੀ ਪਿਯ ਕੇ ਨ ਕੁਛ ਤਿਯ ਬਿ ਬਲੇ। ੧੦੮ ॥
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੀਤੋ ਕਪਟ ਮਿਗ ਆਇ ਬੋਨ ਮ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤੀ ॥
 ੩੧੦ ॥ ॥ ਧ੍ਰੁਵਾ ॥ ॥ ਲੈ ਕਰ ਤੀਰ ਸਤਾ ਸਨ ਸ੍ਰੀ
 ਰਾਖ ਬੀਰ ਰਲੇ ਸਿਸ ਬੋਲ ਮਰੇ। ਛਾਪਤ ਖੇਤ ਨ ਲੈ ਨਿਕਸੇ ਤਿਨ
 ਤੁਮ ਨਿਏ ਕ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ। ਪੈਨ ਮਿਲੇ ਤਬ ਕੇ ਕਹੀ ਬਨ ਗਿਨਾਇ ਕੀ
 ਬਿਨ ਪਾਨ ਪਰੇ। ਜਾਨ ਕੀਤ ਮਿਗਰੇ ਤੁਝੇ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਤ ਬਨਾਇ